

++++ בְּרֵאשִׁית
\$\$\$\$ שְׁמוֹת
וְוְוְוְוְו וִיקְרָא
מממממ בְּמִדְבָּר
זזזזז דְּבָרִים
***** קָלָל

מחולק
חינם

הָבָה לְהָבָא

כתב עת לספרות ניסיונית

גיליון 00026: קיץ 02026

עורך: עודד כרמלי

ניהול אדמיניסטרטיבי: עידן בריר

מערכת: יואב עזרא, ג'רמי פוגל, רעואל שועלי, גל עזרן,
עמנואל יצחק לוי, נדב נוימן, שני פוקר, נח אנגלהרד, יונדב פרידמן,
תמר רפאל, ספיר יונס, ג'ושוע כהן ועומר ולדמן

עיצוב: רחל מוגרבי ועידן אפשטיין (idannnn.com)

דימויים: דוד טרטקובר, מתוך אוסף מרכז שנקר
לחקר העיצוב בישראל ובאדיבות משפחת טרטקובר

סדר דפוס: עמית בן־חיים

עריכת לשון: עומר ולדמן

ניקוד: אלירן לוי

כל הגיליונות להורדה: havalehaba.co.il

פייס: הבה להבא | אינסטגרם: [@hava_lehaba](https://www.instagram.com/hava_lehaba)

מייל: havalehaba@gmail.com

גיליון זה רואה את האור בעזרת משרד התרבות והספורט

חילופי אליטות בתחת שלי, טוקר (1)

בינואר השנה ביטל הכלב הנרצע מיקי זוהר (וזאת הפעם השלישית שאני מכנה כך בהקדמה את הגורם המממן של כתב העת שלפניכם, בתקווה שזאת הפעם האחרונה – כלומר שהוא הכלב הנרצע **היוצא** מיקי זוהר) את פרסי שר התרבות בטענה לאפליה פוליטית. "הוריתי לעצור את מימון הפרסים עד להקמת ועדה מקצועית שתפעל לחלוקת הפרסים לאומנים ויוצרים מכלל חלקי הציבור", כתב הכלבלב והוסיף סיפא המבהירה יפה שלפנינו איש קולטורה מובהק: "התרבות שייכת לכל עם ישראל ולא רק לצד מסוים במפה הפוליטית, ומחובתי כשר התרבות של ישראל לפעול לחיזוק ופיתוח התרבות של כלל האזרחים". התרבות – כפילאטיס!

אוקיי, הוועדה התכנסה, או שלא התכנסה מעולם, או שמלכתחילה הייתה פיקציה גמורה, והינה הפשרו הפרסים המוקפאים בתחום היצירה הספרותית. עברתי על הרשימה מקצה מושבי: איזה תיקון היסטורי למען השוויון חבוי בקטגוריות, בקריטריונים, בשופטים? קרנף ארז ביטוני יוגרל בין המנחשים נכונה!

נכון: הכול זהה, הכול כשהיה, למעט פרס אחד שנוסף: "הפרס לעידוד היצירה הספרותית העוסקת בנושא מורשת וזהות יהדות המזרח".

כן, תדהמה כזאת לא נרשמה במחזותינו מאז שרועי חסן חיבק את מירי רגב! או מאז שהטמבלול אופיר טובול קרא להצביע לש"ס בשל מתינותה המזרחית המתוקה! או מאז שאבישי בן חיים הצטרף לערוץ 14! או מאז שהארץ הפסיק לתת במה שבועית קבועה לשנאת קיבוצים!

כלומר מאז 7 באוקטובר.

יתכבד נא חבר ממשלת 7 באוקטובר מיקי "מכלוף" זוהר להעניק את פרס היצירה המזרחית לספר 'קווים מנחים לתפיסת ביטחון לישראל' מאת גבי סיבוני וגדי איזנקוט.

חילופי אליטות בתחת שלי, טוקר (2)

ב־2009 רעשה הארץ וגעשה כשהתברר שיו"ר ועדת פרס ספיר יוסי שריד הוא הדוד של העורכת של הסופר הזוכה אלון חילו. הפרס בוטל והתקנון שונה. הינה האליטות שלכם! אשכנזים מניאקים שמחלקים זה לזה פרסים! כן, חילו סורי – אבל הוא סורי שמאלני, שזה כמו אשכנזי!

פסט פורוורד לאחרי ה"מהפכה המזרחית", והשנה פרס אצ"ג של היהי־דונאצים הוענק לאלתרמן של דורנו, מכונת הכסף רועי חסן. בחבר השופטים? עדן אביטבול, שחסן ערך את ספרו!

לא האחיינית שערכה את ספרו – **האדם** שערך את ספרו!

טוב, למי מאיתנו זה לא קרה? אתה בא לשפוט בתחרות, ושם המשורר מוכר לך לאללה. רועי חסן, רועי חסן... היית נזכר ופוסל את עצמך בו־במקום אלמלא יופיים המהפנט של שיריו!

איפה צור היימליך והדיפ סטייט, איפה? פרשת הפצ"רית! הפצ"רית! הפצ"רית!

עוד בחבר השופטים: טלילה ציפר, הבת של, ודרור אידר, לשעבר שגרירנו ברומא, שאפילו משרד החוץ התנער ממנו אחרי ששאג בטלוויזיה האיטלקית שיש להשמיד את עזה.

געגועיי למפא"י!

אגב, רגע לפני הבחירות הקודמות הזדמן לי לפגוש את רועי חסן. שאלתי אותו: "רועי, איפה תהיה בערב? אני עצמי אצפה במשדרים אצל חברים, וכנראה אגמור את הערב בוכה בפינה בתנוחת עובר". האיש נתן בי מבט של איש עסקים שהגישו לו מזוודה ריקה ממזומנים. "בחירות? אני לא מצביע. מה זה מעניין. כולם אותו דבר".

כי זאת תכלית מבצע ההשפעה של רוסיה, קטאר, נתניהו, איראן, ציפר: לשכנע ש"כולם אותו דבר". וזה לא נכון. לא כולם אותו דבר. השחיתות הימנית היא שם דבר, והיא מסכנת את קיומנו – גופנית ורוחנית. הם מנסים לשכנע אותנו שאין בכלל יופי ואמת בעולם, רק כוח ואינטרסים. וזה לא נכון. העולם יפה באמת. ושמאל פחות צבוע יכול וצריך לאמת ולהלל את היופי הזה, שאין בו דופי.

הבעיה של השמאל

להארץ יש פודקאסט חדש (יס! יש פודקאסט חדש!) בשם "הבעיה של השמאל" ובהשתתפות כל הבעיות של השמאל. הרשו לי להציע פתרון חלופי לקושיה: השמאל חארות.

אקזמפלר 1:

שהם סמיט הפיצה עצומה (ב־atzuma.co.il – הכותל של השמאל) התומכת בסירובו של ג"מ קוטזי להשתתף בפסטיבל הסופרים הבין־לאומי בירושלים, ב"זכותו לסרב לקחת חלק באירוע המתקיים בישראל בעיצומם של מלחמת נקמה וטיהור אתני, בעזה, בלבנון ובשטחים הכבושים, ובכך להביע בפומבי את התנגדותו הנחרצת הן לפעולותיה של מדינת ישראל, הן לשיתוף הפעולה של רוב אזרחי ישראל עם ההשמדה, בעיקר של ציוויליזציית עזה".

ציוויליזציית עזה!

אנתרופוקן? פנה דרך לעזהאוקן!

82 אידיוטים חתמו על זה – שזה בערך מספר המצביעים היהודים של חד"ש – אבל מה זה חשוב? זינקו מניויתיה של האדונית סמיט.

ובכן, זכותה של סמיט להחרים את פסטיבל הסופרים הבינ"ל בירושלים. זכותה של סמיט להחרים את ירושלים, להחרים את תל אביב, לעשות מעשה אבות ישורון – ולהחרים את עצמה. מה זה זכותה? חובתה! אם אכן היא מאמינה שישראל מטהרת אתנית את המזרח התיכון כולו, את כוכב הלכת ארץ ואת כל כוכבי הלכת הפנימיים. אדרבא, לכי על זה מאמי!

אבל מה, אולי שכחה הגברת שהיא השתתפה בפסטיבל הסופרים הבינ"ל בירושלים – ב־2025. בזמן המלחמה בעזה! **בעיצומה** של המלחמה בעזה!

מה, ב־2025 לא היה "ג'נוסייד"?

תתכבד הגברת סמיט לדבר אמת ולהפיץ קול קורא שלשוננו: השנה לא הזמינו אותי לפסטיבל, וזה לא בסדר. זהו טיהור אתני שלי.

וזה באמת בלתי נסלח.

אקזמפלר 2:

"הצטערתי לגלות שפסטיבל השירה במטולה מתקיים השנה כסדרו", התנן אלי אליהו, כלומר זייף צערו. "האם יש באמת מקום לחגיגת שירה בזמן שלא הרחק מכאן ילדים נטבחים ומורעבים למוות? האם זו לא קהות רגשית שמזכירה ימים אפלים מאוד בהיסטוריה?"

כסדרו!

המילה כסדרו.

חברים, מה נעשה במילה הזאת, "כסדרו"?

פסטיבל המשוררים במטולה נערך כבר שנים בירושלים.

כי מטולה היפה נחרבה עד היסוד. **אין מטולה.**

זה "כסדרו"?

אלי אליהו המשורר – פסטיבל מטולה בירושלים זה "כסדרו"?

סליחה, ומדוע אדוני מפרסם ב'תרבות וציפרות' את שירי היהודה עמיחי שלו "כסדרם"? ומדוע אדוני מצחצח שיניו, עולה על אוטובוסיו, מלמד בסדנאותיו ועורך את ספריו בתשלום, והתשלומים – כסדרם?

לפעמים נדמה שדבר זולת התאבדות קולקטיבית לא יספק את האלפית־מנדט־יהודי בחד"ש. אבל אין זה נכון: דבר זולת הזמנה לפסטיבל לא יספק את האלפית־מנדט־יהודי בחד"ש. והם יעלו ויגידו: ערב טוב, שמח להיות כאן. וליבם לא יהיה בעזה. ליבם יהיה בפופיקם. גאה ועולץ.

זה בעיקר לא מעניין

חברים שאלוני אם גם בהקדמה זו אתייחס לדורי מינורי ולאוריאל קון־ארטיסט. למה לא, למה לא! אני רוצה לרצות!

ראשית יש לציין שהרומן החדש של מינורי הקטן זכה לתמיכה גם ממשרד התרבות (של מיקי זוהר!) וגם מקרן קיימת לישראל (ההם שמיידיים אדמות!) ברכות לבביות!

אבל הבעיה לעולם אינה הצביעות של הצודקים והמוסריים, היא השיעמום הגמור שהם ממיתים. דוגמה טובה, כלומר גרועה עד מופת, היא 'אמריקה' החדש של הקוֹן־מן. "העולם מתחיל ונגמר עם כל קיום בודד", מתפייט קון. "עם האור הראשון נפתחת ההצגה. הבריאה לא אורכת שבעה ימים אלא שביעית שנייה. תפקיד ההורים והקרובים הוא להראות, לספר, להמחיש, לעדכן אותנו במה שהיה טרם הגענו".

ואנחנו מהנהנים, או מצופים להנהן, לרייר ולעפעף מיופיים הבוהק של מושכלות יסוד אלו, אבל ראו: זאת עבודה בעיניים בידי מאחז עיניים. ההפך הגמור נשמע יפה ומשכנע באותה מידה: "העולם הוא סך כל הקיום. עם השקיעה נפתחת ההצגה. הבריאה לא אורכת שבעה ימים אלא נצח נצחים. תפקיד ההורים והקרובים הוא לא להראות, לא לספר, לא להמחיש, אלא לתת לנו לגלות לבד מה היה טרם הגענו".

"עיר היא אלגוריה של החיים", כותב הקוֹן־ארטיסט (והכפר מה? אלגוריה של חיי נמלה?), וזו הצרה: ספרות שהיא אלגוריה של ספרות. ספרות שמצביעה על ספרות ומחווה אליה בלי לעשותה. ספרות בלי חקירה, בלי מחשבה, בלי יופי; ספרות שכותבת "יופי", ספרות שאינה מסוגלת לתאר שרוך של נעל, ולכן היא מנסה לתפוס את יופי העולם. בהיעדר לוגוס (הכרת העולם) ובהיעדר אתוס (השקפת עולם) נשארנו עם **פתוס** – העולם הוא כזה! לא, העולם הוא כזה! נדרשו לי שנים רבות להבין, רבותי, ושילמתי על כך מחירים כבדים, שלא ניכנס אליהם כאן, ואני רוצה לומר לכם: העולם הוא כזה!

למשל: "הכול מתחיל מהים". כך פותח מינורצ'יק את הרומן שלו 'חוף הדתיים' (ותודה לקק"ל!). אבל הוא אפילו אינו מסוגל להסתפק בקביעה נרקיטית־המתחפשת־לספרות זו – הו לא! הוא מוכרח לדחוף את כל הראש לתוך האסלה: "הכול גם מסתיים בים, אבל את זה הבנתי הרבה קודם". הבנתם את זה? הוא מספר לכם מה **הכול**, איפה **הכול** מתחיל ונגמר, אבל זה לא מספיק לו, לא מספק אותו – הוא חייב להדגיש שהוא ידע זאת **לפניכם!**

ישו על ההר אמר "היוּ הָאֲחֵרוֹנִים רִאשׁוֹנִים, וְהָרִאשׁוֹנִים אֲחֵרוֹנִים" – חבל שלא הוסיף: ואני ידעתי זאת ראשון!

נ"ב (1): ביי ביי אלטנוילנד

לפני שנה כתבתי כאן שהוצאת שנורלנד תיסגר ברגע שייגמר הכסף מהפריץ הגרמני. ובכן, חבל שאין פולימרקט דורי מינורי!

ההוצאה נבלעה בשעה טובה בהוצאה לעו"ש פרדס (ירדה לפרדס, הציצה ונפגעה!) ותתמקד מעתה בקידום הקריירות של דורי ומושיק באירופה ובאמריקה המעטירות – כלומר תעשה בדיוק את מה שעשתה קודם לכן. כן, ספק אם "ההוצאה העברית הראשונה שפועלת מחוץ לישראל מאז 1948" תפרסם עוד ספרים בעברית.

ובכל זאת מילה טובה: האנשים האלה שרפו (לפי השמועות, לפי השמועות) מיליון יורו על שבעה כותרים. זה יוצא כחצי מיליון שקל לספר! סתם, סתם. זה הכול הלך על משכורות לדורי ולמושיק.

תם ונשלם השבח לרגשות האשם! וזהו, עוברים הלאה לספונסר הבא. כמו ארבה צדקן.

נ"ב (2): גבריאל מוקד ז"ל

יהודה ויזן סיפר לי שערך פעם ערב בנסיך הקטן בהשתתפות אוריאל קון, אריק גלסנר וגבריאל מוקד. אחרי שקון דיבר, גבריאל אמר למיקרופון: "איני יודע מי האיש הזה, אבל עושה רושם שהוא שרלטן".

הספרות העברית תתגעגע לגלאי האמת שלה. יהי זכרו ברוך.

עודד כרמלי

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

עצם היש

14	 <u>תשדורות מלוויין ריגול</u>
22	עמנואל יצחק לוי שני שירים
24	שני פוקר שני שירים
26	ג'ושוע כהן סיפור: היד
34	גל עזרן שיר: אותה הרקידה בדיוק
38	ג'רמי פוגל מסה: קול קורא לפתרון מקיף לבעיית המקריות
42	יואב עזרא שבעה שירי שורה
44	שגיא אלנקוה יומן יקום
46	איתמר פרס ארבעה מערכונים
53	ליהיא רבינוביץ' שיר: קסטין
54	עומר ולדמן שיר: תחנות
55	סופיה גנדלמן שיר: מיכל
56	ספיר יונס שיר: להיתקל בלב בחושך ולא לדעת שהוא הלב
58	תמר רפאל שני שירים
60	שירה שפירא סיפור: ראש זנב
64	יונדב פרידמן שני ניסויים מילוליים
66	עמית בן עמי שתי סונטות?
68	גרטרוד שטיין אם אקרא לו כך: פורטרט מוגמר של פיקאסו
76	 <u>העברגד</u> הרומן האבוד של יונה וולך

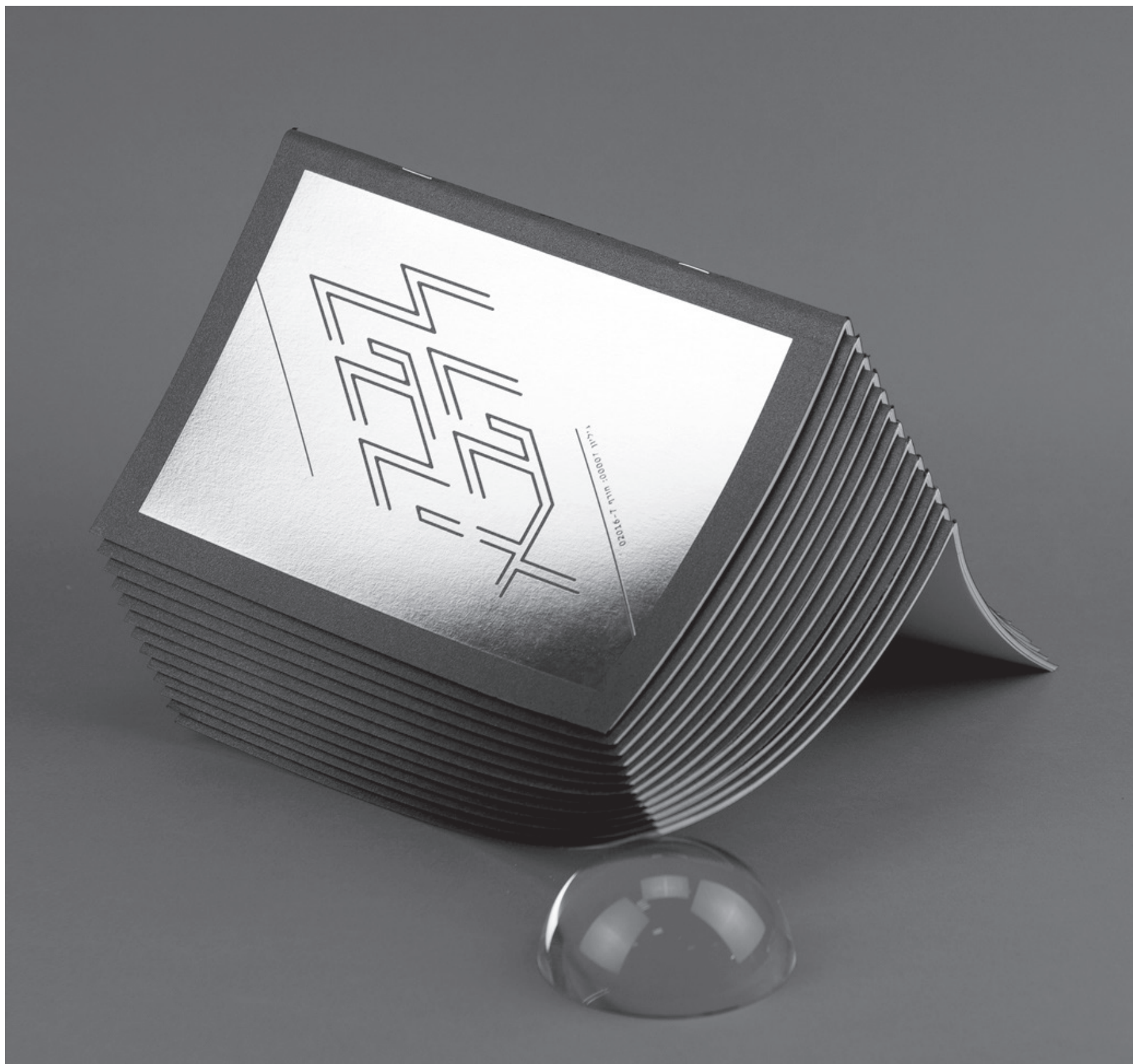

רוצה לקבל כל גיליון חדש של הבה להבא - עז הבית ובחינים?

פשוט לסרוק אותי!

לא לפחד מספרות ניסיונית!
לתת יד לאוונגרד!

תשדורות מלוויין ריגול

המדור הסאטירי האהוב והשנוא בעריכת עודד כרמלי ורעואל שועלי

גיליון 00026

קיץ 02026

לאה גולדברג מתקשרת למוסף גלריה בתקווה לקבל ריאיון

לאה גולדברג: שלום לעיתון גלריה, שמי לאה גולדברג, ואני חובקת ספר שירים חדש בשם 'טבעות עשן'.

רון טל: ברכותיי! ואנסו אותך?

לאה גולדברג: סליחה?

רון טל: בספר, או לפני הספר, היית מאוהבת במישהו מפורסם, והוא אנס אותך?

לאה גולדברג: אם היו עיניים – הם הפליגו אליך, מפרשי הלבן אל האופל שלך, תנני ללכת, תנני ללכת, לכרוע על חוף הסליחה.

רון טל: חוף זה טוב. ומה, מה לבשת? ביקיני, חוטיני, ראו לך משהו שלא רצית שיראו?

לאה גולדברג: השנים פרכסו את פניי בזכרון אהבות, וענדו לראשי חוטי כסף קלים עד יפיתי מאוד.

רון טל: אה, את יפה? אז מה, דוגמנית לשעבר, שחקנית לשעבר?

לאה גולדברג: אני חוקרת ספרות, מתרגמת ומסאית.

רון טל: תשמעי, הארץ זה עיתון פמיניסטי. אם לא אנסו אותך פעם, או אפילו סתם צילמו אותך שלא בהסכמתך והפיצו את התמונות, אני באמת לא יודע איך אני יכול למכור אותך לעורכת.

לאה גולדברג: מה לעשות במשוררות במאה ה־21.

אימא, הבטחת לי סיפור לילה טוב

עמרי הרצוג

אימא, הבטחת לי סיפור לילה טוב. אימא, איפה הסיפור? איפה העלילה? אם אני בוכה, אימא, זה אך ורק כי ספרות נועדה בראש ובראשונה לספר סיפור, והסיפור שבפיך אינו מסופר כהלכה.

לעיתים, אימא, את בורחת במחשבות או קופצת מנושא לנושא באופן שאינו לינארי. לדוגמה את מספרת: "הארנב היה טרוט־עיניים, ובכל זאת אכל שבעתיים". ורגע אחר כך את מוסיפה שאותו ארנב היה מגבעתיים. אני מבולבל. איך אפשר להירדם ככה?

התמקדי בדרכי הבעתך, אימא, ועצבי אותם באמצעים המקובלים. שאלו את עצמך: במה הסיפור עוסק? בארנב או בעוגת הגזר? על המשמעות להיות יציבה כדי להסדיר את נשימותי אל הלילה הטוב הזה. צירים מקבילים זה בסדר, כל עוד יצטלבו לבסוף. חומרי העלילה – אפשר את המוצץ? תודה – חומרי העלילה עשויים מעולמות שונים שאין תואם ביניהם: החי, הצומח ואפילו הדומם. הינה נקודה פסיק; הבלון הכחול, לדוגמה. זכותך לפוצצו אך – לא "אבל", אימא – עלילה נדרשת לאורך נשימה ארוך משל בלון. היא נדרשת לחזון שמשביע את רצוני כקורא לראות את הבלון שב לידי הארנב ויהי מה. אחרת לעולם לא אירדם.

גם הערות השוליים שהוספת, אימא, מיותרות בעיניי. לעצור את הסיפור כל כמה רגעים כדי לציין שהגזר משול לארטיק שאכלתי היום, או שהארנבת מזכירה "לנו" את הדודה המלכה – אזכורים חוץ־ספרותיים אלה קוטעים את סיפור הלילה־טוב שלי. הם פוגמים בקצב העלילה, ולכן מפחיתים את סיכויי להירדם בסוף השמיעה. וחבל.

מדורי: דורי מינורי ממליץ על עצמו

דורי מינורי

אני רוצה להמליץ לכם לא לכתוב ולא לדבר יותר עברית: זוהי שפה שאין לה זכות קיום יותר. והדברים ידועים. חבל.

גילוי נאות: אני כתבתי ספר. הוא בעברית כדי שתוכלו לקנות אותו.

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

בגיליון החדש של חולג בברלין:

במדור השירה: "כתוב על סטיקי נוט במשרד החתום" מאת סיון בסקין

כאן
במשרד החתום
אני סיון
אם תראו את דורי
תגידו לי שאני

ובמדור פזמונאות: "שער היורואים" מאת דורי מינורי

מסתובב בפריז ובצלונה
ורעש בא מכל פנה
אני מכיר כבר
מכיר כבר את דרכי
בדרך לשער היורואים.

לא ציוני
לא אנטי-ציוני
איש חולם אני
וכך היה תמיד
אבל מכיר כבר
מכיר כבר את דרכי
הדרך אל שער היורואים.

חי פעם, רק פעם
יש טעם לפרסם
אין טעם
שער היורואים.

בוא אתי, מושיק
בוא מתוך הפחד
כי אתה, גם אתה, חלק
משער היורואים.

השלטים מעל החנויות
משקיפים על הרחובות

בתוך כיסי יש צעקה, והיא גדולה –
הראו לי את שער היורואים.

חי פעם, רק פעם...

בכרך החדש של כתב העת דק:

יהודה ויזן מודיע על צאת כרך חדש של כתב העת דק

שורו! שורו! דק יט
לא דק י"ט
כלשון הפלבאים
הטיפשים
פויה
ולא ולא 19
בלשון הלועזים
המלעזים
העזים הפועות
מימין לשמאל
ומשמאל לימין
(אני לא מצביע, הצבעה זה המוני – שבתאי היה מיני מיני מיני)

תוכן העניינים של כרך דק יט

6-1
משוררים ותיקים שגילו אחרים לפני שנולדתי
8-7
שירים שלי שנשמעים כמו שירים של אחרים לפני שנולדתי
9-810
תעודות הפטירה של לונדון, 1527-1592
811-814
שלושה אנשים על הספקטרום שופכים את חמתם על העולם

תם ונשלם השבח לבורא עולם!
(אני מסורתי)

-
ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

בין שתי נקודות

נוית נקודתית

לא, אני איני נוקדנית.
כשמי אני. נקדנית.

ובנקדה הזאת בדיוק אני צודקת.
כנקדה איני מנקדת.

כן כל עולמי כנקדה הזו שבה אני.
אני כלי צודקת.

ומה לכם? מה תתפלאו?
מלאכים תריסר עומדים.
על חדה של נקדה.
שאיננה.
מתחלקת.

וזאת הנקדה. שאין חולקים.
צדק לבשתי – וילבשני.
כמעיל ותכשיטים.

הנקדה היא לי שירה.
השירה הרי נוקבת.
ואני נקדנית. והיא לי כמקבת.

לבדי. אני.
לעצמי אני שואלת.
איר זה שנקדה אחת. מעזת.

אני זוכרת. עמיחי.
בין שתי נקדות.
עובר רק קו ישר אחד:

אני.

ריאיון עם בריטה קוגן 1.5

מערכת הבה להבא: שלום בריטה, יצא לך ספר חדש שמתאר את החיים
בהייטק. ואנחנו משתוקקים לשאול: מה את בעצם עושה בהייטק?

בריטה: אני בתחום בריאות הציבור.

הבה להבא: את יכולה להיות יותר ספציפית? נשמע שיש לך חשיבות לספרות
שלך, שנובעת מתשוקה חורכת ומטהרת לטכניקה ולמבע.

בריטה: זה מאוד מורכב. צריך הרבה ידע טכני, הרבה ידע מקדים, וגם הבנה
של הצורה הקלאסית. אנשים שלא בקיאים בכך יתקשו מאוד להבין.

הבה להבא: אנחנו מתעקשים!

בריטה: בואו רק נגיד שאני עוסקת בטוהר, זכות, איכות.

הבה להבא: את מדברת גם על ספרות!

בריטה: כמובן, זה דימוי. זאת מטפורה. זאת אלגוריה. זה אמצעי אומנותי. זאת
דרך להגיד דברים בלי להגיד אותם. זאת עקדה. מבע ומבוע. אשמורת עיניים.
ניב שפתיים. פרחי הלשון. יפעה בארוקית קפוצת אגרופים. זו ארוחה דשנה
גוגוליאנית. נפשות מתות. מים מן הסלע. סימפוניה של צ'ייקובסקי.

הבה להבא: לא הבנו כלום.

בריטה: אני מערכת ביתית לטיהור מים.

הבה להבא: תודה רבה.

הכל נראה אותו דבר

הדולפין

עמנואל יצחק לוי

על מה געזיזתו של הדולפין?
הדולפין בוכה משום שהוא מקנא בבֶּרֶז.

וככה בוכה הדולפין
על הברֶז: מים רבים חולפים בגופי
ואינם ממרקים אצבעות פילגשים וסגני־אלופים;
רק חולפים בצנור הדולפין, ושבִים וחולפים.
נוהרים דרכי מים לשטף את המים אשר ינהרו אל סופי
והברֶז נסך אל שפתיים, ושחוקו גלופין גלופין.

וככה בוכה הדולפין
על הברֶז: אני מסתהר במרום, אפס רק לרגעים חטופים
מחקמר נגד לילה סהור בגוני הכסופים,
מכוץ את גוי עד לכדי חיוכים עצובים וטרופים;
והברֶז סהור עקמומי כל ימיו, וכלו עקיפין עקיפין.

וככה בוכה הדולפין
אל האל: לברֶז בראת חיים נצחיים
וחיי הדולפין - חולפים.

מדוע ציי דולפינים נסחפים
יעפילו למות על חופים?
כל דולפין מתאנה להיות ליוֹרש ובוֹעל
מקומם של ברֶזי המקלחת
אשר על חופי ישראל.

הג'ירף

עמנואל יצחק לוי

הג'ירף מביט בקרקע כאלו היתה שמים
עד שהוא מת
אוהו, אז הקרקע לא מזכירה שמים כלל
לא, אפלו דמיון קל שבקלים אין

כך אומר לעצמו הג'ירף שעה שהוא מתאפס על עצמו.

מה עבר לי בראש כשהפניתי ערף לכוכבים
ובכן ראשית לא אמדתי נכון את המרחק אל הקרקע
ושנית כמה יפה את כשאת חולפת ברחוב בלי משים
אלו הלכת במשים ודאי לא היית יפה כל כך

ושלוש כשאעלה השמימה, איך אמצא את דמותך נקדה עלומה
על הקרקע.

נשים גסות

שני פוקר

נשים גסות. אני אסביר.
הן מחשבות שאם תגדנה
היית הקראש שלי שנים
תחת שלחנות יאחזו
הפנטומים ידיים
תחת עין בעליהן ימלא החר
תספר האגדה
שהקדימה את זמנה או
הריצה לאחור
הן מחשבות
שאם תאמנה
קראש - הדם יקרש
ודי
הנוצל המכסה את כל ה
אי מתי הלואי
יהא מוצק, תפל תקרה
כאלו אמירה דיה...
דיה... כמו אורגניזם
הן לוקות במחלת האיזם-איזם
כלומר הכל אצלן זמזום
טעון כמוס
וגם לבן כמו שערות הסוס

קרוב יום

שני פוקר

השתמשתי במלים כל כך הרבה
שאיש לא מאמין לי, בטח לא
זנתי לשעבר, שמלים שלי הן בשבילה
עורבא פרח, פגע ברח, קלפת השום
קשקוש מחלט --- סלט
שחוקות כמו גג האזבסט
שהגשם מתיזו, כמו הבטחות
שליט בדאי, בשרותים, בליקה
אני לוחשת, ספק למנוחה
ספק למי: קרב אותה אלי

24
120

25
120

פי שבמהלך השנים שעבד בשביל מעסיקים אחרים וחסף כסף היו אנשים, בכלל זה המעסיקים, שאמרו לו להפך: קודם משפחה ואז חנות. אבל אילו שעה לאותה עצה והפך את היוצרות, אולי לעולם לא היה חוסך כסף. לא מספיק. חנות, מחסן, חדר רחצה שהכיר בו סדוק. דלפק ומדפים. להחליף את כולם עד שיהיו שלו. לגמרי שלו. ואז של המשפחה שלו, כשתבוא המשפחה. היו ימים שהיית טובל אגודל בדיו כדי לחתום – כך חתמו אבותיו האנאלפביתים את שמם, חתמו כשהתגייסו, חתמו כשהשתחררו, בשיטה ההיא השמורה כיום לפושעים, שאגודליהם אשמים יותר מפרצופיהם.

אצבע

הַכוֹנֶה, בחירה, הנחיה, ניצוח: האיש הזקן הדריך את בנו על ידי הצבעה... זה למדף הזה, זה למדף ההוא... שם, שם... הבדיל בין קור שעליו להישאר קור ובין חום שעליו להישאר חם ובין תחום הפלאות המסתעף של היציב בטמפרטורת החדר... הוא ובנו היו ילידי שפות שונות, כך שההצבעה סייעה, ההצבעה הייתה יעילה. שים את הביצים ליד החלב. סדר את החלב לפי טריות, וראשון מה שעתיד לפוג ראשון... כל זה נמסר בהצבעה. נהמות, המהומים, טפיחות, הצלפות אצבע, הצבעה. שים את החמאה ליד הגבינה באותו סידור, ראשון מה שעתיד לפוג ראשון, את הלחם בתאי הלחם, הלחמניות עם הלחמניות, הכיכרות עם הכיכרות, מוצרי הנייר גלולים למעלה משם כמו חוזים, כמו שכירות, כמו נסחים, ממתקים וטופי וסוכריות ומסטיק פרושים ליד הקופה בגלל נטייתם הזדונית לחמוק לחוך כיסים. הזקן הצביע, הבן ציית: האצבע המסוקסת שציפורנה הכסוסה עד הבשר מוֹך על מיקומי סחורות כמו זריקת אשמה, הקצאת דופי בימים החלשים, הסטת האשמה והוקעה בימי ההפסד, ימי שוד וימי גנבה המתגלה רק אחרי ספירת מלאי. אתה, הצביע אביו, אתה זה סיבה שעסקים לא טוב... אתה, הצביע עליו אביו, לא יודע עושה ספירת מלאי בחנות... אתה לא יודע מדבר עם לקוח, איך נשמע, איך יום שלך, שקית אולי צריך, ומה איזה יופי מזג אוויר, והכי חשוב אתה לא יודע אפילו עובר שוד כמו שצריך, מי שמע דבר כזה, בן אדם נכנס, אומר תן כסף,

ג'ושוע כהן

היד

מאנגלית: ארז וולק

אגודל

הגבר הקופי ארך־הזרועות הביא עט משלו – הוא קנה במיוחד עט עבור רכישת החנות והביאו גדוש בדיו כאילו הביא איתו את שמו שלו, הגדוש בסבל ובתקוותיו ובשאיפותיו ובכוחו ובתאוות הבצע שהייתה חלק ממנו לא פחות מכף ידו שעירת המפרקים המשטחת את הדף על דלפק העץ הגס. הוא שחרר את המכסה המתברג של העט הכבד החלק, שידל במיעוץ אגודל את זרימת הדיו החוצה אל החוד ובלחיצה, במאמץ, אות אחר אות, תג אחר תג, חקק בדיו את השם שהיה שמו החוקי אך לא שמו ההיסטורי, השם שיצא עימו מרוסיה ומאותיותיה העשויות גפי עכבישים ערופים ונעשה למלאי הסימנים הזה בשפה שמנונית עגולה יותר, והידק את לפיתתו כחונק את העט הניגר, והוסיף לצד חתימתו המאומצת את התאריך, וזכר לעשות זאת כנהוג בארץ הקולטת, ראשית החודש, לוכסן, אז היום, לוכסן, אז השנה, סדר מעורבב, מבולבל כמו כל הדברים האחרים – הרחובות, המידות והמשקלות – בארץ הזו הסוגדת לחידוש. ובשל כך היה לו צורך לעגן את עצמו. וכדי לעגן את עצמו היה לו צורך בחנות הזאת. קודם חנות ואז משפחה. אף על

27
120

26
120

אתה נותן לו כל כסף שיש לנו בקופה בלי לבדוק הוא רציני, מה כוונה, מה מניע, בלי לבדוק אולי אקדח זה לא אמיתי, בלי לבדוק אולי אקדח זה אמיתי אין בו כדורים, אישה הייתה יכולה שודדת אותך עם בננה אם אתה לא היית – מצביע – אם אתה – והאיש הזקן הניף את אצבעו רבת־המפרקים באוויר כאילו זה עתה הגה את הרעיון הגדול שיאיין את בנו ויציל את מפעל חייו, אבל אז נפל לאחור במעבר השמן והחומץ והשימורים וקרטס כנגד מדף וגלש מטה כאחד הבקבוקים והפחיות הגולשים אל הרצפה, וְשָׁם, באצבע זקורה קישחת, האיש הזקן מת.

אמה

יזם נדל"ן קנה בהדרגה את כל בלוק הבניינים, גבר נפוח שצוטט בלי הרף בעיתונות, עבריון בחסות החוק שצבעו כצבע השמש. הוא קנה את הבניינים ומכר את השקר שהם יושפצו, אבל השיפוץ כלל הריסה. הוא התחיל בפינוק המוזנחות, קנה את הבניינים ואז הרס אותם ואז בנה תחליפים – תחליפים מכוערים יותר, שנבנו גבוהים ורחבים יותר – ואז המשיך לפנים הבלוק, עד שהבניין הישן היחיד שנשאר בצד אחד של הרחוב היה הבניין החד־קומתי הצר שבו שכנה החנות המשפחתית, שדור בעליה הנוכחי – האיש שהיה הבן ושעכשיו הוא האב – סירב לעזוב. הוא צפה בגורלו המתרומם משני עבריו. ומעבר לרחוב, בצד הנגדי, כל הבלוק נעלם פתאום, כל שורת הבתים שבחזית נגוזה בשבוע אחד בביתור אדיר של בטן האדמה, ועד לסוף השבוע חסר־התנועה כבר השתפל בור ענק לקבל את זכרם. הרעש, האבק, טרטור המנועים. מגדל אדיר שלח טלפיו אל־על, מעבר לרחוב. מגדל מעורב שימושים, מונח שעורבב זה לא כבר לתוך לקסיקון האגרגט־בטון־רק־להוסיף־מים, תערובת כלאיים של דירות מגורים וחללי משרדים מעל לחלקת חנויות בקומת הקרקע. המגדל התגדל והשתכפל בדירות דמויות כספות בנק עם נופי מיליארדים, חסם את השמש שצבעה כצבע היזם מגישה אל החנות, חסם את זרזיף הלקוחות שהיו עשויים להיכנס אל החנות על ידי כל הטעינה והפריקה והמשאיות והמסחריות העומדות בהילוך סרק והמחסומים. העבודה לא פסקה עד שפתאום פסקה, והתעלות

$\frac{29}{120}$

$\frac{28}{120}$

התמלאו במי גשמים, שלג וקרח והיתוכם. ואז, באותה פתאומיות, היא התחדשה, עבודה מרעידה את הצנצנות על המדפים, עבודה מרעידה את הקירות ואת הרצפה אפילו, והאבק מהאתר הלבין את החלונות, והעגורנים הניפו צלליהם מעל לדלת. ועדיין הבעלים עמד בשלו. משלחות מטעם היזם וארגונו באו פעם אחר פעם והציעו לו סכומים כדי שימכור. כמו המגדל שממול, גם הסכומים גבהו בלי הרף, אבל תמיד קצת פחות ממנו, והבן שהיה כבר לאב סירב להם. **למה? ביקשו המשלחות לדעת והאיש אמר, אני אוהב את הריח פה,** אפילו שריח החמוצים הרגיל של החנות הוחלף בדלק ובדיזל ובאדי מֶרְק רעיל. **אבא שלי מת בחנות הזאת,** אמר. **איפה שהאריחים דהויים. או איפה שהשאר דהוי והאריחים האלה לא. שם הוא מת.** אשתו של האיש לחצה עליו למכור, בתו של האיש לחצה כפי שלחצה האישה, אבל האיש היה עיקש באמונתו שהחנות שווה אפילו יותר מסכום השיא שנופפו מעל ראשו, ושם ימשיך וישרת את כל הדיירים החדשים של המגדל החדש, יהיה בזה ערך רב יותר מאשר אם ימכור ויעזוב, למרות המכולת החדשה ובית המרקחת החדש העתידיים להיפתח מעבר לרחוב. כך הבטיחו הכרזות המודבקות ללוחות המודעות, מודבקות וכבר מתקלפות: הפתיחה באביב! תודה על הסבלנות! **לנו יהיו דברים שאין להם,** הוא אמר לאישה ולבת בניסיון להשבת הביטחון, וכשהן בישרו על סקרנות לדעת מהם הדברים האלה, הוא חשב על כנות והגינות ומורשת ומסורת ותאנים ותמרים ואגוזים מיובאים מאזורי קרב וממרחים רוסיים תוצרת בית בסגנון אביו, שעכשיו מקסיקנים בשם הקטור ייצרו, אבל במקום זה אמר, **יהיה לנו אותנו,** משפט שהוא ציטט מתוכנית שידוכים מצליחה שאשתו ובתו אהבו לראות בשירותי הזרמת תוכן, והן גנחו. **לא יהיה לך כלום.** בטקס סר הטעם לרגל השלמת המגדל הופיע היזם, דומה לעצמו מהופעותיו באמצעי התקשורת ברמת נאמנות מרשימה שאולי הייתה נאמנותו היחידה, וניצב הרחק מעל לרחוב בלב קרחת גג מלאכותית של מיקרופונים ומצלמות. למטה נח הגג הפגום של החנות הישנה כמו פצע נקווה, מוקף בבניינים החדשים שהחליפו את הסנדלר־משכפל־המפתחות (חזר לטורקיה), את החייט (פרש לגמלאות, מת כעבור זמן קצר),

$$\frac{30}{120}$$
$$\frac{31}{120}$$

לא הייתה לו בעיה למכור סיגריות בודדות ופחיות בירה בודדות, שאלו עליה – מה שלום אשתך? איך הגברת? – והוא תמיד אמר גרסה כלשהי של אי אפשר להתלונן, כי תלונות זה התפקיד שלה... היא לקחה חופש הערב, אבל תחזור מחר... והוא אמר את זה בכל יום שהתחלף ביום, יותר משנה, ועל ידו המתקלפת עדיין ענד את הטבעת, והיא נקשה כמו מטבע מזויף על הקופה בכל פעם שהפקיד כסף מלקוח נדיר.

זרת

כשיצא מהעיר בפעם שעברה הוא הלך למכור את המכונית הטובה יותר שלו לאחות ממוסד גריאטרי מעבר לגשר והלך לאיבוד וההקטורים שהפקיד בידיהם את החנות סגרו מוקדם וערכו מסיבה והמסיבה זרעה הרס בחנות ונדרשו ימים שלמים לנקות את השברים ולשקם את התאים ואת המדפים ולהחזיר את ההפסדים. מישהו נפל או חטף מכות או גם וגם במהלך המסיבה ועכשיו תבע אותו מכיסא גלגלים. הוא מצידו, התברר, תבע את ההקטורים ותבע את חברת הביטוח שלו. היו לו שלושה עורכי דין. היו לו חמישה רופאים לברך שלו. הפעם, כשיצא מהעיר, הוא נסע לפנסילבניה במכוניתו הגרועה יותר והיחידה ומצא את עצמו דואג לחנות: איזה מין אנשים שומרים עליה, מה הם יעשו לה או ייתנו שיעשו לה, וידו, חסרת מנוח ועוויתית, נשלחה אל הטלפון לבדוק מה איתם. עד שלרגע התעשת בעודו משייט מעבר לקווי הפרדה בכביש המהיר והבין שאין מה לבדוק, כבר אין חנות. היא לא שייכת לו. היא לא קיימת. כבר שנה עברה מיום שמכר בסוף לארגון שהיה בשליטת היזם בעבור פחות כסף משהוצע לו תחילה. יזם הנדל"ן כבר לא שלט בארגון או כבר לא שלט בו רשמית – הילדים שלו שלטו כי היזם היה עכשיו נשיא המדינה. הוא, הנהג שלנו, לא הצביע לו, אבל אשתו ודאי כן: היא לקחה את מחצית הסכום שבעלה קיבל על החנות ומימנה בו הֶסְכָּת שבו סיפרה כמה היא מעריצה את היזם ("לגמרי") וכמה קשה היה לעזוב את בעלה ("נצלן", "מתעלל") וכמה קל היה להיעשות חברה של מישהו אחר ("המושיע שלי") ואיך החיים איתו בבית ברחוב של אחותה באיזו חלקת יער שכוחה

$\frac{32}{120}$

$\frac{33}{120}$

בהרי הפוקונוס ("גן עדן, לא גטו"). הוא השתיק את ההסכת. העצים היו סדקים חומים זרועים ירוק. הכביש היה פתלתל, משרה בחילה, עולה ויורד עם צפיפות העצים, דליל ככל שנהיה אופקי וצפוף בעלייה. הוא לא הרגיש טוב. אוזניו נאטמו שוב ושוב. היה יותר מדי אור, והמספר במשקפי השמש האופטיים שלו לא היה רלוונטי. חיק הטבע – כזה היה בעיניו כל העולם מחוץ לעיר – הבהיל אותו. פחות מדי אנשים. יותר מדי עצים. הכבישים כמעט בלי צמחים ועולים בלי הרף. הבית היה גדול משציפה, ואפילו בתו גדלה. סרינה הייתה יפהפייה. גם אשתו יפתה, לדבריה בזכות משטר התעמלות חדש ובזכות תוספי הפפטידים שהיא מכרה במרשתת וניסתה למכור לו: **במחיר עלות**, התעקשה, **במחיר עלות**. הם אכלו יחד בשעה מאוחרת מדי לארוחת צוהריים ומוקדמת מדי לארוחת ערב, כי הוא הגיע באיחור, והציפייה הייתה שיעזוב מוקדם לפני שישוב החבר שנעדר באדיבותו ויצא לצוד. אחרי הארוחה, שבעצם הייתה רק כמה מתאבנים קפואים מחוממים וסלט עלים לא שטופים מהגינה, הוא ישב לבד עם בתו, והיא סיפרה לו על הלימודים שלה ועל אפשרויות הקריירה שנפתחו לפניה, ובעוד היא מספרת איך היא לומדת לבחינת לשכת עורכי הדין, הוא נכנס לדבריה ושאל, **כשאני אהיה זקן ולא אוכל לטפל בעצמי, את חייבת להבטיח, לא משנה מה, שתטפלי בי**, והושיט לבתו את זרתו המתנענעת כפי שהיא נהגה לעשות כשהייתה בעצמה רק זרת מתנענעת, **מבטיחה?** אף שהיא לא עשתה שום תנועת השתתפות או סירוב, **מבטיחה?**

אותה הרקידה בדיוק

גל עזרן

לא יחלד מעמדי במרחב כהתעלמות ימים בבשר החמול.
לטובתי שכנעתי עצמי שזה לא חובבני עד כדי כך
שאני נכונה לספר ספורים
שהטרמתי דבר שקיעה, שאני יכולה להתפש בשקיעתי
שאינו הבדל בין הדברים
שהדברים יסתדרו אחרת בעת שיקרבו אל פני ויראו שפני,
שפירצופי
ויראו שאילו הם פני וזהו פירצופי
ולפתע הרגשתי (ידעתי) שהמוצא לא יתפש ביני לביני
שהיה עלי עלי לשוב בצהרים לחזות באותה הרקידה בדיוק
ותמהתי אם באותה הרקידה פונתי היתה לשירותי
וכששבתי בצהרים גליתי שהייתי אף ורק פונה
שכבר נתפונה לאחר
ככל הדברים הצפים התרשמתי שאין בי הסכנת המבט להחלץ
שאין די במבטי להחלץ משמור אישיותי
בחנתי עיר בחנתי אור
הסתלקתי כדבר אכול בתורי להזכר
להזכיר ששגיתי אור
ברצוד תפישתי לאנשים מחרישים צליליהם אור
רק כי הם זוכרים שצלילים פעם כך היה
אני צורחת מבע צלצולי ויש שעודני סוחרת שיחותיהם של אחרים
ומתרוצצת להשמיש התקימותי
כמתכות ששמעתי באזני כשזה קרה לי
ועשיתי זאת שוב, והותרתי קמיצתי לאויר
וכל צברי הפנים ששטו לעברי
ושוטה אני על שהתמרתי לבחן את נכסי
בושה עלי על שהתמרתי עצמי להתפלש בנכר עצמי
להתנצח כוחות משפילי עורות שלא נחלצתי
מעצם התרחשויותי כדבר שצף שומט
כפחד הטמעותי אל קיר שאין הוגים בו
אל קיר שתכליתו מפתן שאין עוברים בו
שדלת מכנסת בו כפסע מלהיות דברים נוקבים
שהנני הקיר להאחז בו

שירי שמסלים מפתניו שהטמיעו בחוץ
שעשה יד אחת שהתרגשתי אליה, שחשתי כזר
שחש ידו ככזו עלי
מוגע הסתלקותי עפר להתרבות מבטי עלי
וצוחקים, וצוחקים
צוחקים קוטפי המבטים כמו לא היתה לי שהות אחרת
מבטים שנקראתי בהם מחכה והם צוחקים
והם צוחקים אפשרויותי להתבוסס, להדפק על המבעים
כדבר שחושדים בו שאין בו תפלתו
שאין בו חמלתו להנקה מפתן
שאין בו תפלתו עליו למעט מלונתו
וצוחקים
צוחקים הטפלוותי להרשם כדבר קים
לחזות חויה שאומרים שנהוג לחזות
כגון הצטרפות לצחק
הדחשות להופיע כדבר פועל
שעושה שלום עם עצמו ועם הסיגים
שלא מתרכן ראשו כדבר מפרש
ככל הדברים שנהוגים כצפים
וצוחקים על שדברו על שאינני ביניהם
וצוחקים על ששטמ ממני זמני, שהפכתי
שאלוני מדוע נשתהיתי מתמררת להיות צופה
מדוע נדמיתי להיות
מדוע נדמיתי להיות דבר שמחכה
מדוע דמיתי נהי כצליל שמתאפשר לי להתאמץ כל כך
שמתאמץ עד כדי כך
להסתוות כדבר רמה מפליא בבשר
כדי לראות שהנני הדבר המחול
כשהיה עלי להתרשם מן הדבר ההפוך התבישתי
שגיתי למרץ את שיחתי שלא היתה
למעט מענים ממקדים, הדמות לצוחקים

עד לכדי איזה מצב של חשישה אאלץ לסבך את מופעי על קיר
עד איזו חנופת המצאה אטיל מבעי על קיר ואדמה זאת להתרחשות
עד לאן תלות בשרים אתבקש להגיע ולהסכין
ולהרצין לכשאשאל בעצמי בידי עצמי עצבות מוסדותי
מה חשבתי שכך נעמדתי להסכין עם הדבר המחול
מתבקשת לבצע את הדבר המחול, הדבר כשהוא לעצמו
להדפק רק בתנאי שרירות

טוֹעֲנִים גִּשָּׁם שֶׁהִתְפָּרַץ בְּמִפְגִּיעַ עַל מִדְּרוֹתַי
 וּשְׂמֵעִין אֲזוּקוֹת לְגִשָּׁם
 הוּא הִזָּה מוֹחַשׁ בְּזָכוֹת עֲצָמוֹ
 מוֹחַשׁ מְשִׁדְּעוֹ הַצּוֹחֲקִים, וְצוֹחֲקִים
 צוֹחֲקִים כְּמוֹ לֹא הִפְתָּעוּ דְּבָר
 לְמַעַט יָמֵי מִדְּרוֹתַי שֶׁכָּשְׁלוּ בִּי מִשָּׂא כָּבֵד
 שֶׁכָּשְׁלוּ לִי בְּהַעֲדֵר חֲלִימוֹתַי צוֹחֲקִים
 מַחֲוִים פִּיהֶם בְּאִפְּן זָהָה אֲךָ לֹא בְּכֹרַח הַגִּשָּׁם
 כְּשֶׁהִיִּיתִי דְּבָר מְאֻחָשׁ שֶׁמִּתְרַכֵּז גַּפִּים כְּשֶׁנִּזְתַּרְתִּי תַּמְהוֹן
 הִיִּיתִי הִתְהַלְכוֹת מוֹפֵעַ כְּהִגְיוֹן
 הִתְהַלְכוֹת מוֹפֵעַ כְּהִגְיוֹן שׁוֹמֵט
 כְּפַעוּט שְׂנֵשָׂא בְּעַל כָּרְחוֹ וְרַק רָצָה לְהִתְרַחֵשׁ
 לֹא הוֹבִנּוּ דְּבָרֵי כְּשִׁצִּינָתִי הַסִּתִּידוֹת
 כְּשֶׁמִּינָתִי כָּל הִתְהַלְכוֹת בְּקִרְסָלִים עוֹקְבִים
 כְּשֶׁנִּיצוּצֵי הַדְּרוֹת הַסִּתִּידוֹת וְנִזְקָקָתִי לְשִׁמְעַת צוֹחֲקִים, וְצוֹחֲקִים
 צוֹחֲקִים עַד שֶׁיִּחַדֵּל הַפֶּשֶׁר

הַתְּבוֹנָנָתִי בַּחוּיָתִי אֶת עֲצָמִי שֶׁלֹּא חָלַק מִדְּבַר הַמַּקּוֹר
 הַמִּתְעַקֵּשׁ לַחוּתִי כְּדָבָר נָטוּל מִקּוֹר
 שֵׁשׁ בּוֹ מִקּוֹר שְׂאִינֵנִי דוֹבֶרֶת אֶת צִיּוּצִיו בַּחֲרִיצִים
 עֲלֵיהֶם אֲנִי מַצְרָה, וְהֵם צוֹחֲקִים
 וְצוֹחֲקִים כִּי יֵשׁ לָהֶם דְּבָר מֶה בְּהוֹל יוֹתֵר לְהִתְחַקוֹת
 וְלִירוֹת, וְלִנְהֹג בּוֹ כְּדָבָר קֵיִם
 וּמֵאֲחֵר שְׁקֵיִם אֵין הֵם צוֹחֲקִים בִּי
 לוֹ הָיוּ צוֹחֲקִים בִּי הֵיטָה לִי אֶפְשָׁרוֹת לְתַקֵּן
 כְּלוֹמֵר לְהִשְׁתַּרֵּעַ כָּאֵן בְּדִיּוֹק עַל מִנַּת לְהִתְאַכֵּלֶס
 לַחֲזוֹת בְּאוֹתָהּ הִרְקִידָה בְּדִיּוֹק

וְהֵם צוֹחֲקִים מִן וְאֵל צִלְיֵיהֶם הַמוֹפְקִים וְשְׂאִינֵם מוֹפְקִים
 מַעֲלָסִים רְקִידָתָם עֲנָג צִלְיֵיהֶם וְרוֹקְעִים
 כְּמוֹ לֹא נִחְשְׁבָתִי בְּדָבָר לְקִלְרִינֵט
 כְּמוֹ לֹא סִפְקוֹ כְּפוּתִי מַעוֹלָם אֶקוֹרְדִיוֹן
 כְּמוֹ לֹא הִשְׁתַּאֲתִי מִמְּלוֹנָתִי לְרָצוֹת
 לְהִיּוֹת זָנָב בְּלָבָד עַל מִיתְרֵיהֶם
 כְּמוֹ הִתְחַלְּפוּת שֶׁל צָחוּקִי עַלִי כְּדָבָר שֶׁכָּבֵד מַחוּל
 כְּדָבָר שֶׁמִּתְעַלֶּה עַל הַמְּנַמֵּק כְּשֶׁהֵם צוֹחֲקִים
 וְצוֹחֲקִים מִשְׁהוּ מִשְׁלָהֶם בְּעוֹדִי כֹה מַצוּיָה אֲלֵיהֶם, לְעֶבְרָם
 בְּשִׁירוֹתֵי נִכְסֶפֶת לְלֶכֶת כְּלוֹגְמַת צוֹחֲקָת
 וְצוֹחֲקָת עַל שֶׁחֲשַׁבּוּ שֶׁזָּה יְהִיָּה פֶשֶׁרִי
 עַל שֶׁזָּה יְהִיָּה פֶשֶׁרִי בְּלָבָד

עֲלֵבוֹן שֶׁלֹּא חֲשָׁדוֹ אוֹתִי חָלַק מִיָּמֶן
 שֶׁלֹּא חֲשָׁדוֹ אוֹתִי חָלַק מִן הַמְּכַמֵּן
 שֶׁבִּגְיָנוּ יוֹדְעִים כָּל מֶה שֶׁקֵּיִם בְּכִיסִים
 לֹא פָּרַמְתִּי תְּפִירוֹתֵיהֶם וְהֵם נִזְתָּרוּ רַק לְצוֹחֲקִים, וְצוֹחֲקִים
 צוֹחֲקִים בְּמִלְבוּשֵׁיהֶם עַל אֲף שֶׁבִּקְשָׁתִי לְהִדְמוּת
 אֲף הִקְדַּמְתִּי לְהִתְמַזְגַּע עַל קִירוֹת שְׂאִין בָּהֶם דְּפִי לְמַעַט קוֹמָתִי
 לְמַעַט לְהִתְאַסֵּף חוּיָתִי, לְהַגְדִּירָה כְּכִזּוֹ

לְהִשְׁכַּח כְּמַסַּד מִפְתָּן
 לְהִתְנַחֵם כְּשִׁיחַת חֲלִין
 לְחִשָּׁף שְׁהִיִּיתִי מְחַדֵּל וְלַחֲדָל
 לְהִתְבַּשֵּׁם עַל שֶׁנִּזְכַּרְתִּי עַל יָדָם וְהֵם צוֹחֲקִים
 וְצוֹחֲקִים
 אִם יִקְרְבוּ פָּנֵי יִרְאוּ עָלַי שֶׁלֹּא יִכְלָתִי לְהִסְתוֹת
 וְשֹׁגֵם לֹא הִתְעַקֵּשְׁתִּי לְנִסּוֹת לְהִשְׁאִיר
 לְהִשְׁאִיר אַחֲרֵי דְּבָר שֶׁמִּתְחַזֵּק לְדָבָר חֲמֻדָּה
 לְהִתְאַמֵּן בְּלִהְיוֹתִי לְעֶבְרִי, לְהִתְאַמֵּן שְׂאֵעֶבֶר
 שֶׁאֶתְחַלֵּל כְּפִי שֶׁמִּעֲשִׂיּוֹתִי
 אֲף הִתְעַדְתִּי מִהִירוֹת שֶׁהִפְתִּיעָה גַם אוֹתִי
 וּכְשֶׁצִּלִּי נִזְוֵן מִהֶאֱחָזִיתִי בּוֹ כְּבָר לֹא יִכְלָתִי לְסַמֵּךְ אַחֲרָת

$\frac{37}{120}$

$\frac{36}{120}$

וּכְבָּר אֵינֵנִי מִתְרַחֶבֶת כְּסִיפּוֹת
 מִתְעַקֵּשֶׁת בְּתוֹלְעִים אוֹגְפוֹת גוֹרְמוֹת זְרוּעֵי פוֹרְצוֹת לַעַ
 מִתְנַצְּחוֹת עִם מִפְרָקֵי הַמְּפָרְכִים שֶׁנִּדְּוִנוּ
 מַעֲשֵׂה יָדִי דְּמִיוֹן
 דוֹמִים לִי שֶׁלֹּא בִּקְשִׁי רַב
 מְבַקְשִׁים שִׁמְעַת גַּם בְּמוֹעֲטִים
 שֶׁלֹּא מִתְאַמְּצִים עַד כְּדִי כֶּךָ לְעֶבֶר בְּצָה
 שׁוֹלְפִים כְּפִיהֶם לְמַחִיאוֹת נִדְרָשׁוֹת
 נִחְשָׁלוֹת לְעִתִּים, לְפָרְקִים מְגֻזְמוֹת
 מְסֻלָּמוֹת כִּהִשְׁתַּאֲוִיתִי לְהִלֵּךְ בְּסִפְרָ עִם מְלָבוּשִׁים שֶׁכָּאֵלָּה
 לְדָבָר דְּבָרִי גָחוֹן, תְּפִלוֹת גַּפִּים וְלַחֲמֵל
 בְּדוֹמָה לְנוּ הַמְרִיעִים מִתְקָף יִכְלָתְנוּ לְדָבָר

**קול קורא לפתרון מקיף, מתמשך,
מוחלט או לכל הפחות מיטיב במידת האפשר,
לבעיית המקריות**

ג'רמי פוגל

אנו מחפשים פתרון מקיף, מתמשך, מוחלט או לכל הפחות מיטיב במידת האפשר, לבעיית המקריות. דוגמה:

היא נכנסת לחנות. נכנסה במקרה. ליבו נשבר. ליבו נשבר במקרה. היא נכנסה לשמוע. במקרה. ליבה נשבר. נשבר במקרה. והכול כל כך עצוב והכול כל כך יפה. עצוב במקרה. יפה במקרה. אומרים על דברים שהם סתם. הם לא סתם! ההפך מסתם! לנו הם עצובים, או לנו הם יפים, או לנו הם משהו. יש משמעות ללב השבור. יש משמעות להתאהבות. יש משמעות לחיים שלנו. גוש אדיר של משמעות. בני אדם מייצרים משמעות בוקר, צוהריים וערב. אנו מעין מכונות שמייצרות משמעות. אלה עובדות. בני אדם מייצרים משמעות. את הכול עטפנו במשמעות. על כן זה לא סתם. אבל זה מקרי. זה אקראי. זה לא סתם, זה פשוט קורה במקרה. הלב באמת, אבל באמת נשבר. והוא לא נשבר סתם. הוא פשוט נשבר במקרה, נשבר באופן אקראי. אנו מקנים לדברים משמעות. אנו מייצרים משמעות. יש משמעות לדברים. אבל עם זאת הם ממשיכים לקרות במקרה. כשאנו מדברים על מקריות, על אקראיות, אנו מדברים על עלה שנושר מהעץ בסתיו, מתעופף לו ברוח ונופל שם או שם. יכול

$\frac{39}{120}$

$\frac{38}{120}$

ליפול על המדרכה, על הספסל, בשלולית. בסוף נפל על הספסל. נפל במקרה. נפילה אקראית. ולא מובן לנו טיבה העמוק של נפילת העלה. למיטב הבנתנו, העלה נפל במקום שנפל במקרה. כדור מלחמה תועה עף באוויר פוגע לא פוגע. פגע בראש, מת. מת במקרה. הפנה את הראש שמאלה תת־שנייה לפני, חי. חי במקרה. פגע ברגל, פצוע קל. פגע בגב, פצוע קשה. פצוע קל, פצוע קשה, פצוע במקרה. הילד לא נפצע סתם. לא סתם מת. הוא מת במקרה. אולי על העלה נגיד שנפל סתם. סתם עלה על ספסל. אבל אני לא מרגיש סתם אם הילד שלי נורה. גם אם דברים מקריים יכולים להיות לכאורה חסרי משמעות, לעצב על הילד יש משמעות. לעצב של הילד יש משמעות. למישהו. יש משמעות לאימא. לאבא. אולי לאח. אולי לכלב. אולי גם לילד עצמו.

כדור בראש, עלה בספסל, ויש שיגידו אקראי מלשון "היה יכול שלא לקרות". אילו היה מזיז את הראש, לא היה נפגע כלל. העלה נפל על הספסל, אבל היה יכול באותה מידה ליפול על המדרכה. על כן חשוב להבהיר: אנו דורשים פתרון מקיף, מתמשך, מוחלט או מיטיב כמה שרק אפשר לבעיית המקריות, אבל לא בהכרח גם לבעיית הדטרמיניזם. אין כאן דרישה כזאת. וזאת משום שהמקריות, האקראיות, הכאב שהן מייצרות, כל אלה נותרים בלתי פתורים גם אם העולם דטרמיניסטי וגם אם לאו. זוהי אכן שאלה קרובה. אבל גם אם היא קרובה, מדובר בבעיה אחרת. כלומר: בעיית המקריות נותרת בעינה אם יש דטרמיניזם ואם לאו.

דוגמה:

"פועל מתוך אותו הכרח שבו הוא קיים", אומר שפינוזה על עצם היש. אולי הוא צודק. אולי הוא טועה. המקריות נותרת כך או כך. נבהיר:

אמר לי חכם, "שפינוזה טעה. כל מי שהיה במלחמה יודע. הכדור שעף לראש של החבר בנמ"ר הוא מקרי לגמרי. תת־שנייה של תנועה לכל כיוון אפשרי אחר, וזה לא היה קורה. תחושת המקריות משכנעת יותר מהגותו של שפינוזה". ואנו אומרים: שימו לב – המוות בנמ"ר מקרי גם אם הכול קורה בהכרח תמיד. אילו היה אפשר להזיז את הראש ולא למות, או אילו תנוחת הראש באותו המקום,

באותו הרגע, בול במעוף הכדור, הייתה רשומה בהכרח של עצם היש עוד מראשית הזמן – מבחינתנו האירוע מקרי כך או כך. מקרי, אבל לא סתם. ההורים יבכו כל החיים. ההורים לא סתם יבכו. אנו אומרים "סתמיות", אבל מתכוונים למקריות. "הסתמיות" כאן היא האקראיות. השרירותיות. אין לפרש את האמירה "היה יכול גם לא לקרות" באופן מילולי: היא לא בהכרח באה להגיד שאין הכרח נצחי שמתבטא בכל דבר שקורה. במילים אחרות, האמירה "היה יכול גם לא לקרות" לא בהכרח אומרת שיש כאוס, שיש תוהו ביקום, וביקום הזה הכול תמיד יכול לקרות אחרת, אולי אפילו באין-סוף אופנים אחרים. זה לא מה שהאמירה "היה יכול גם לא לקרות" אומרת. האמירה "היה יכול גם לא לקרות" אומרת את שלה, אם קרה בהכרח ואם לאו. "היה יכול גם לא לקרות" לא אומרת משהו על הסיבתיות בעולם כפי שהוא, "היה יכול גם לא לקרות" אומרת "כואב לי". ומה שכואב לי הוא־הוא המקריות.

לבסוף נציין שנעריך במיוחד הצעות שישלבו בפתרון המקיף, המתמשך, המוחלט או לכל הפחות המיטיב במידת האפשר, לבעיית המקריות, הצעות שיפתרו בעיה מקבילה או נלווית והיא: האפשרות הקלה יחסית לחזור במרחב מול ההיעדר המוחלט של האפשרות לחזור בזמן. דהיינו, אנו נעריך הצעות שבהן טמון על הדרך גם פתרון לאירוע המגביל לבעיית המקריות, והוא האפשרות לחזור במרחב ולא בזמן.

דוגמה:

דירה. אפשר לחזור אליה במרחב. אבל לא בזמן. לא בזמן-מרחב. הולך אחד, למשל, שבור לב, שבור שבור, אבל, ליד הדירה הישנה שלה. במקרה. באלוהים שבמקרה. היא מן הסתם כבר לא בדירה הישנה שלה. בדירה הישנה שלה יש דיירת חדשה. אותה דירה. אותה הכתובת, אותו הרחוב. אבל היא לא שם. האירוח האוהב שהיה אינו. האירוח לא שם. הדלת לא תיפתח היום לבית קטן, שנערך לבואך, ושמח שבאת, כמו שהיה אז. האירוח הזה תם. הדלת היום לא תיפתח, לא ככה, לא לך. מה שהיה בבית, באותו הבית, אינו עכשיו ולא יכול להיות ולא יהיה יותר אף פעם. אנחנו מעריכים שזה בגלל הזמן. במרחב, הרי, ובמקריות גמורה, הייתי ליד אותה

הדירה, הדירה הישנה שלה. מצאתי את עצמי חוזר למרחב שלה. שלנו. אבל הזמן. הזמן חלף. חלף הזמן והיא לא שם. אפשרות של חזרה בזמן, שתדמה לאפשרות לחזור למרחב, הייתה מעניקה לנו מזור למקריות. החכם היה מזיז לחבר בנמ"ר את הראש. שבור הלב היה, בדירה שלה אז, אומר דברים אחרים. אבל אי אפשר. ועל כן אנו חיים במקריות שהיא כאב. כאב שהוא מועקה. מועקה שהיא צער. צער שהוא עצב. והעצב הוא יפה, אבל יותר משהוא יפה, הוא עצוב.

אם אפשרות לחזור בזמן או בלעדית, הצורך העז, הדחוף, לפתור את האירוע הוא ברור לכל ועל כן, קול קורא זה לפתרון מקיף, מתמשך, מוחלט, או לכל הפחות מיטיב במידת האפשר, לבעיית המקריות. בהצלחה לכולם.

יואב עזרא

שבעה שירי שורה

יקירתי

רעש הרחוב מנחם ואז המנון התרדות מתחיל
יקירתי חלפה פה

כף היד

צריך כף יד תמיד לשכור לנחמת כאב מכף יד
של הלך-דרך כלשהו

אהבה מוזרה

אנשים אוהבים לעמד וליאש זה את זה

בדרך לירושלים

ספרי שירה מוטלים ברחוב
כאסף גזית של חילים בקרב
כל הפלגה מתה בדרך לירושלים

צהלה ברחוב

השיח המטפטט חזר שוב לשמח

החיים יפים

היא הכריחה אותי להיות אדם יפה

הים

אם עברית היא שפת הקדש אזי
כלם אמורים להבין עברית
וזה מוזר אני מרגיש שהים מבין אותי
בקטע של קרוב משפחה רחוק

יומן יקום
שגיא אלנקוה

7.8.25

החומק וחולף שָׁנַע
לְעֵבֶר רִיק גָּדוֹל וּמַחֲלָט
הוא הדם הקָצֵר
שֶׁל הַנֶּפֶשׁ,
השִׁיחִים שֶׁבַחוּץ
נושָׁאִים בְּרָזִים
צְפוּדִים וְנִחְרִים,
מְרוֹקְנִים.
אוֹלִי לְרַגַע קָצֵר,
חִיָּה הִיוּ מִסְתַּדְּרִים
טוֹב יוֹתֵר בְּלַעֲדֶיךָ,
אַתָּה שֶׁנִּפְוֶץ כַּעֲנָנִים
פְּזוּרִים, רִיקִים, שְׁנֵגוּה
אוֹר חוֹר.

24.10.25

כַּעֲץ שֶׁהִטִּילוּ בּוֹ
פְּנִימִיּוֹת אָדָם זָרָה,
אֲנִי אֶלְמַח זָנוּבוֹת שֶׁל הַעֲדָר,
מְדַמָּה עֲצָמִי לְנִרְדָּפוֹת, לַעֲצָם עֲצָמָה,
הַנִּרְפִּית, הַנִּפְיָצָה,
לְאַבְנֵי רְמִי מֵהוּוֹת שֶׁתּוֹדָעָה
אִישִׁית וְלֹא בִין־אִישִׁית, שֶׁתּוֹדָעָה כָּלְלִית,
הַמְבַקֶּשֶׁת לִהְיוֹת כּוֹלְלָנִית,
מְשַׁחֶקֶת בּוֹ,
מְדַמָּה עֲצָמִי בְּחֶשֶׁשׁ
לְצַפִּיחִית בְּדַבֵּשׁ
גִּשְׁמִית יָתֵר עַל הַמְדָּה,
לְבוֹנֶקְלָה
שֶׁל לְבַד,
שֶׁמְקוֹמוֹ חֲמָקוֹ.

26.1.26

לְמַלֵּא אֶת הַחֲלָל הָרִיק
בְּקוֹף אֲדִיר מְמַדִּים שֶׁל מַחֲט,
כְּמוֹ דָמוֹת
גְּרָרִי חוֹל וְאַבָּק,
הַמְבַקֶּשֶׁת בְּכוֹחַ שְׁלוֹתָהּ הָעֲצוּמָה
לִהְיוֹת לְכָלוּב גָּדוֹל שֶׁל נְחֹשֶׁת צֶהֱבָה
בְּתוֹכוֹ שׁוֹכֵן,
כְּגֶרֶר קְלַפֹּת תַּפּוּז
קֶטְנֶטוֹ,
הַבְּנִין הַגָּדוֹל
שֶׁמְתוֹכָה נִפְתָּח
כְּפָרְצוּפוֹן עָגֹל וְנֶאֱדָר.
לִהְיוֹת תּוֹעֲפּוֹת
הַצֶּהֱבָה
שֶׁשֶּׁפַע תְּלַבּוֹשׁוּתָיו
וּכְסִיּוּתָיו
אֲנִיצִי הַחֶלֶב הַמְתַּמְצָק
שֶׁל הַיֵּשׁ,
נוֹף הַחֲצָר.
לְהַסְפִּיג אֶת הַדָּף
בְּגֶרֶרִים
שֶׁמֶהֱם עֲשׂוֹי
גּוֹפָה שֶׁל אֵשׁה,
שֶׁל סִבְכָה אֲנוּשִׁית גְּדוֹלָה
שֶׁעוֹמֶדֶת כְּעַמּוּד חֲשָׁמַל
בְּלֵב הָעוֹלָם.

45
120

44
120

תמונה שלישית:

אימא כועסת: נחום תקום ולך כבר ללימודים
אבא עייף: צא כבר

ההורים מושכים בשערו של הילד השמן עד שיוצא את הבמה

תמונה רביעית ואחרונה:

ילדה יפה בחלום: (שרה בקול זך) נחום, נחום, ילד מוצלח, השיעור מתחיל ואיתו יום חדש
נחום תקום, יהיה טוב
נחום תצא עוד
יום ועוד יום
נחום השמן והמסכן...

הילדה בועטת בעיטת נינג'ה בראשו של נחום וצוחקת
השמן נופל, קם ומתחיל לרקוד את ריקוד חייו

הוא רוקד ולא שם לב שכולם צוחקים עליו
הוא רוקד כל כך חזק ויפה
הוא לא מפסיק גם כשמנסים להזיזו בכוח
ההורים שלו הגיעו
הוא לא רואה אותם
השוטרים מנסים להזיז אותו
עם אקדחים
עם צ'קלקה
עם בואש
אבל נחום השמן
לא מפסיק לזוז
רוקד ומזיע
ורוקד ורוקד ומזיע, ורוקד ורוקד
ופתאום

47
120

46
120

ארבעה מערכונים

איתמר פרס

נחום: תקום

תמונה ראשונה:

ילד אליים: נחום תקום
ילד רגיש: נחום תקום

הם מפוצצים את הילד השמן במכות
וצוחקים

תמונה שנייה:

ילד רגזן: נחום תקום
ילד סקרן: נחום תקום?

מורה גבוהה: נחום תקום ותצא את הכיתה
ילד עצוב: (צוחק צחוק גדול) הא הא הא

בעצם גם המורה צוחקת, בעצם כל הבית ספר צוחק
אפילו הרחוב צוחק

שוקולדה

איש בחליפה יושב על ספסל ומחכה לאוטובוס,
עושה קולות מוזרים:

איייייי נננננ איי באבאבאבא בובוגאגא בולבול בולבול נהנה איי
ממממה שבובו דה דה

איש: אימא שלי אמרה לי שהחיים הם כמו קופסה של שוקולדה

האישה מנסה שלא להביט באיש החמוד, קמה והולכת

האיש שולף את פינו ונוהג בו כאילו היה טלפון:
0546825841

איש: הלו אימא? באבא גאגא

אמא: גאגא

אבא: (צועק מהסלון) מה עשית היום, צילה? יש צלי? סלט?
משהו בריא?

אמא: עשיתי לך סלט ירקות בריא, בובוגאגא.
שוקולדה!

שושנה

שושנה: בא לי... לא כן אני רוצה סלט גדול כן הוא טעים??? הוא
גדול? יש בו גזר, אני רואה

זיו המלצר: גזר כן

שושנה: איך הסלט קיסר? הוא עדיף, לא?

זיו המלצר: אהה... זה תלוי... כאילו זה תלוי בטעם האישי, כן,
הוא טעים גם

שושנה: הסלט הגדול, יש בו גם בצל וגם גזר, נכון?

זיו המלצר: כן, נכון

שושנה: זיו, ממה אתה בורח?

זיו המלצר: סליחה?

שושנה: זיו, ממה אתה בורח? אני רואה שאתה בורח, אתה לא
מוכן לגעת בהרבה דברים כמו הפרידה שלך, או כמו העניין הזה
שאתה לא באמת רוצה להיות עורך דינג.

זיו, אני אומרת לך, זה כתוב לך על המצח, תברח איתה לתאילנד,
זיו. זיו, אתה שומע אותי??? תארוז מזוודה ותברח איתה. זיו,
רואים עליך הכול!!!

זיו, רואים שאתה בודד, שאתה לוקח את הביקורת של אימא שלך
לכל מקום, זיו, תארוז קל, one way ticket זיו, הרכבת עוזבת
את התחנה, צ'ו צ'ו.

אני מאמינה שיש לך עוד סיכוי אחד. one last chance זיו. השעון
מתקתק זיו השעון תיק תיק תק מתקתק. נו, זיו נו, כבר, צא מפה
צא מפה, עזוב הכול, לך כבר, זה מפחיד, אני יודעת, זה נראה
בלתי אפשרי לפעמים, החיים, אבל זה אפשרי!

זה אפשרי רק אם תאמין, רק אם תאמין, רק אם תאמין בי.
שושנה יודעת מה הכי טוב בשבילך, תעבוד אותי, זיו, תחזור לדירה
שלי ותחיה איתי, תטפל בי כאילו היית פיליפינית, זיו, אני יודעת
מה טוב בשבילך. אתה תשכב איתי ואתה תנחם אותי כל לילה, רק
ככה אתה תבריא, זיו.

זיו בוא איתי למקום יפה, מושב, ליד ראשון.

האיש גומר גבינה
זה חמוץ, זה לאבנה

האיש נותן טיסה
אבל מחליק על הגבינה
ונופל על הברך

העכברים מאוהבים זה בזו
העכברים הם האנשים האמיתיים
והאיש הזה הוא סתם גבינה
מסריחה
ישנה
הוא לא התקבל אפילו למעדנייה
הוא לא התקבל אפילו לסופרמרקט
הוא לא התקבל אפילו בחינם
לסנדוויץ' בקייטנה
הוא סתם גבינה ברחוב

בוֹשָׁה
בוֹשָׁה
זה מה שכתוב על מצבתו
כחריץ גבינה

העכברים חוגגים את הפרס
מזדיינים על הקבר

שם אני גרה. יש שם פרדסים, תפוזים כתומים בקיץ, אתה תרוץ
עירום בשדות הירוקים, ואם תעצום עיניים ותקשיב, אתה תשמע
לפעמים את הים. בוא איתי, ילד יפה.
פעם ראשונה שאני רואה בעיניים שלך ניצוץ אמיתי

חריץ גבינה

איש יושב כשחיוך גדול על פניו

איש: מצוקה

שולחן מלא אנשים: צלם אותנו

האיש נעמד: להחזיק ישר או להחזיק אנך
אני פשוט לא כל כך מבין בזה!
אני אצלם גם ישר וגם אנך
אומרים אנך?

שולחן: תגיד צ'יז! למה אתה עצוב? תגיד צ'יז!

איש: צ'יז?

שולחן: גבינה, תגיד גבינה...

האיש בוכה כשגבינה לבנה מרוחה על פניו
האיש בוכה גבינה. דמעות גבינה.
האנשים בשולחן הופכים לעכברים ועושים אורגיה אחת ענקית.
האיש מתעד את הכול

יש לו זקפה, הוא מנסה להסתיר אותה
אבל היא קטנה ונראית כמו בולבול רגיל

קסטין

ליהיא רבינוביץ'

מאת סריס

דוקטור לאנשים כמוני שמור מקום
לפל בשחור לשמר שני מרחקים
קוצים נקבו בגלימתי
כשטפסתי על הדקל
חוטי עץ יבש לבי מפת אדם
קולי שומר מיתרי לפני
נצרכתי לנקבי ולא יוצא,
חבלתי בראשי,
שמשתי מטחי שכור,
הבטתי בראי ערותי,
שתיתי כוס של עקרון,
שרו בי גרעיני תמרים,
אדם צרעה עקץ בי,
נוצחתי ממעי אמי
ראשי נפתח בקול כסף

53
120

תחנות

עומר ולדמן

לקרוא הפעם בנימת אני

חלום נוסף עליך: את נותנת למישהי טרמפ
ואת לא הנהגת, ואין לנהגת פנים
והנוסעת שנואית לך קצת יותר מדי מכרת מספרת
בטלפון על מישהו, וכבר את מבילה שזה אני

היא מספרת על דברים ענייניים שלא נחת לי להגיד לך
אבל לרגע היא חוזרת עליהם וזה נשמע קצת רלוונטי
את מחפשת תחנות ומגבירה ומאוחזת שתפסיק
אני רוצה לשמע איפה תעצרי, להאמין שהאמנתי

שמישהו, כמוה, יספר לי על חייך במקומך
שלא יוכל להסתכל לי בעיניים כשיגיד שלא הרוחתי
יותר מדי לפני 15 שנה, כשרצית שנוצטלם למין מיצג
עירם, נראה לי שקרוב לים המלח, ולא באתי אחרי שהבטחתי

רק קלישאות יש לי בראש אחר עכשו: שראיתי אותך עירמה
מאה פעם ולא התפשטנו. שמתוך השמחה שאת פה, הרעב, הרזון,
אמרת לי: אין לנו מה לדבר. אין שיחה. אז אם רק אדבר ותקשיבי
זה גם כן בסדר. אמרת: זה מדהים. זה מדהים שאתה לא זוכר איך לחזר

54
120

55
120

מיכל

סופיה גנדלמן

בערבים אני רוצה אותך מיכל
מתקרבים עקרבים והים גואה
רוצה מהמגדלור את הגבולות
מצולות המחלקת. אצות של הריסות
נושמות בתוך המים והים בוכה
עושה בלב סימפוזיה והחדש צולל
אלונים פורשים זימים ועולים לשמים
סלעים כותבים מכתבי אהבה
ימי הזהר הפכו לימי התכנסות ושכחתי את עצמי
אז פסיתי את הגוף בחול ורעש
הגוף ששמה חמשה סוגים של אקלים באותו היום
והגולן מיבש ממים ומתמלא בדמעות סוד
הזכרון קבור בכל חלקיק וחתא
אנדרטת עץ התאנים מסביב ישבנו
היינו עמקים מאוד ועכשו אני
רוצה לגור בתוך גזע עב וזקן שיהיה לי אם
ולישן שנתיים של החלמה
לשלט בוקטורים של הרגשות רק לשבת ולבכות

להיתקל בלב בחושך ולא לדעת שהוא הלב

"רצייתי שתדעי שיש מקום וזמן שבאמת הכול בסדר"

קִשְׁצָמְחָה הֶהֱתַנְגְּדוּת נִפְקַחְנוּ בְּסוּפוֹ שֶׁל הַשָּׁבִיל הֵלֵא נֶכוֹן
הֵיכֵן שֶׁהֲרָגַל נִטְרַפֶּת בְּבוֹר וְטַפְטוּף שֶׁל חֶלֶב נָגַר "כִּמּוֹ הֵלֵב שֶׁל
פֶּרֶחַ חֶסֶר לֵב"
וְהֶזְמַן שְׁחֵרוּתוֹ עוֹד מְתַרֵּת בְּדֵהִירָה, מִתְלַקֵּחַ בְּנוֹ שְׂרָאוּי לְקִימוֹ,
כָּאֵלּוּ כִּבְר נִכְתָּב
וְיֹבִיל אוֹתָנוּ לְשֵׁם, כֵּן.
שֶׁפֶר הַזְרִימָה הַשְּׂכִיחַ מֵאֲתָנוּ אֶת מַעֲמָסֶת תְּנוּחַת הָעֶרְסוּל
הָרֹאשׁ רְבוּץ מְלֵהֶזְמִין אֶת כָּל עָלִי הַכּוֹתֶרֶת לְהַעֲמִיד פְּנִים בְּמִסְבָּה
כִּמּוֹ לִפְזֵר מֶלֶח וְלִצְפוֹת בּוֹ בְּתַחֲתִית הַקְּעֵרָה
לְדַעַת שֶׁהוּא שֵׁם אֵף עַל פִּי שֶׁכֶּבֶד אֵינּוּ נִרְאָה
וְיֹבִיל אוֹתָנוּ לְשֵׁם, כֵּן.

תמר רפאל

אולי אף בעצם מפת אהבה לעולם ונמלטת ממנו
אל חיק מדלדל של שטויות שחשבת שיש בן
לפחות איזה קרט של תשובה על כמה שאלות
ששאלת עוד בגן. אולי אף בעצם נושאת ונותנת
עם שקר. יתכן שזה שקר לבן. או שלא בדיוק
שקר, אבל כן, לא אמת, מיו כזב שפזבו
הבריות לתמו, וכזבת בעצמה, משל נחל איתן
התנחל בתוכה וקצב את הזמן שהיה מטלטלת
כעולל בערסל בחיק מדלדל של שטויות.
בחמרון ההולך ופוחת. במבול המלים שכסה
עליהן. בתמונה שבעצם נמחקה לה
בשניה שנסגר הצמצם.

תמר רפאל

התפרקתי מרצוני הטוב פתאום
עלה בי ופתאום דרש
לומר מלה לשלח אות
לכנות מכר חבר
וחברה אחות
ואלה כמו כל השאר
מחיר להם נקוב עולים ביקר
מה תכנה אדם אהוב ביום כזה
מה תאלץ לתת למזה רעב
המחזר על פתחך
מוטב לחזר לאפס מעשה.

ראש זנב

שירה שפירא

בשנה של השלג הגדול בירושלים יצאתי לבלות במסיבה ביחית בעין כרם. למעט חבר אחד לא הכרתי שם איש. ביקשתי להתאווור ממעמסה גדולה שרבעה עליי באותה העת. ההזדמנות לשהות בחברה שאיני מוכרת בה, באווירה שיש בה מן החגיגות וגם פורקן, נראתה לי מאוד. הבית היה מחולק מדורים-מדורים, משופה בשיפועים, ובמרכז ניצב גרם מדרגות גדול שהוביל לקומת גלריה. לבשתי שמלה פשוטה, אך כזו שהבליטה היטב את ההיקפים השונים בגופי. רציתי לזרוח, ויותר מכך, רציתי לזרוח כמו שאני. במהלך שהותי שם שוחחתי בלי הפסקה עם כל מי שנזדמן לידי, והוקסמתי מבני שיחי, שהיו מעניינים באורח יוצא דופן. חשתי שהאופן שבו התגלגלה השיחה גילה בי רבדים ששמחתי לחשוף, אחרי שבועות ארוכים שביליתי בחדרים פלואורסצנטיים בבתי חולים. ברגע מסוים התעייפתי מהעמידה ופניתי להתיישב על כיסא מזדמן. הבחנתי באורחים מתוודעים זה לזה והתפלאתי מההדר שבהם. החבר שהגעתי איתו, בחור זריז לשון וגלוי לב, עמד ליד החלון לצד שתי נשים. כיוון שהכרתי אותו לעומק יכולתי להבחין בגינונים שלו. לא זיהיתי שום מחווה או התנהגות זרה שלו. עם זאת יכולתי למשש את המרחק שניצב בינו לבין הדוברות, ואת מעטה הרושם שאט-אט

$$\frac{61}{120}$$

$$\frac{60}{120}$$

נלבש. המבטים שהן חלו בו בפעם לפעם, ומענה הלשון לדבריו, היו ספוגים בהנאה. הוא היה מודע להטבעת הרושם שלו, אבל אפילו אני לא יכולתי להבחין בשום סימן שמסגיר את המודעות הזאת, למעט הנאה שפוכה. הבחורה שעמדה בסמוך לו, גבוהה, בשיער חלק שנמשך על ראשה כמו מפל צונן ומרענן, התבוננה בו בפנים בהירות. ההבעה שלה הייתה גלויה לחלוטין, והיא הצטיינה בשליפה מהירה של משפטים מושחזים ומקיפים בידיעות. נראה שהייתה סקרנית לשמוע את תגובותיו ולהפגיש אותו עם מגוון רחב של נושאים. אף שהייתה עסוקה בשיחה, היא לא שכחה בה את עצמה. מדי פעם החליפה כמה מילים מלאות עניין עם החברה לצידה, שהייתה נמוכה ממנה בראש ועם שפע של שער תלתל. לעיתים בהתה בחלל החדר בלא כיוון מוגדר. התקרבתי אליהם כדי לשמוע יותר את תוכן השיחה. הבחורה השנייה גם היא השתתפה באופן פעיל בשיחה, אך הפנתה את רוב דבריה לחברתה. לעיתים מיענה את דבריה באופן ממוקד לחבר כדורשת ממנו לעמוד במבחן. ניכר היה בה שהיא נבונה, ולא היה גרם אחד של מאמץ בהתנהגות שלה. היא הייתה נינוחה לגמרי, והיו בה רכות ואווריריות שעוררו השתאות ביכולתה להיוותר בטמפרטורה הטבעית לה, בלי להתמזג במעלות החום השונות מסביבה. לא נראה שהיא עסוקה באופן שבו היא נתפסת. אבל הייתה איזו אינטנסיביות באופן שבו לתוכה את הדברים. כאילו הייתה במגרש, ולכל כדור שנזרק בו היא הושיטה יד ארוכה ותפסה בלא קושי, במעין התרוצצות של פעולה. כיוון שהכרתי את החבר ידעתי עד כמה הוא מעריך כושר תפיסה. ידעתי אותו לפני ולפנים וזיהיתי כל מציאת חן בו ושלו, ובאמצעותו יכולתי להבחין בטיב היחסים ששרר בחדר. הוא היה הא"ב שלפיו ידעתי כיצד לקרוא את המתרחש סביבי. הבחורה הגבוהה בשער המפל ניגשה לשולחן הבר הגבוה למזג לה שתייה. היא שוחחה עם איש אחר שהיה לבוש ברישול. חשבתי שהוא בטח מוזיקאי כי ההופעה שלו לא עניינה אותו כלל וכלל. הוא היה שקוע בהרהורים, וההבעה שלו הייתה מפוזרת, אך ככל שהתפתחה השיחה ביניהם, העניין שלו גבר, והעיניים שלו נתלו ברוב קשב. הוא צחק כמה פעמים, מה שלימד אותי שיש לו מזג טוב ושכנראה בחורת המפל

ניחנה בחוש הומור, כיוון שגם קודם לכן ראיתי את החבר צוחק במחיצתה. כשנשים צוחקות אני לא מייחסת חוש הומור לדובר. משום מה צחקוק הוא תגובה טבעית שלנו להבעת אהדה, הסכמה, עידוד, מבוכה, חוסר ביטחון. המוזיקאי עמד כשכל גפיו רפויים אל האוויר, כאילו הם אוויר בעצמם. מאוחר יותר בערב, כשהוא תפס כינור, הידיים שלו התמצקו באחת ונדרכו כאילו הן מיתר. הרגליים טופפו אל הרצפה, כאילו הן מניעות דרכן את המנגינה. היו לו שיער ארוך ופרוע, ופנים נעימות כשל ילד. ניסיתי להבין אם הוא מתחבא מאחורי ההופעה שלו, והתפלאתי מהריכוז החד שלו, גם בשיחה וגם מאוחר יותר כשניגן. הוא נע תכופות בין חלימה למיקוד. הבחורה התפסנית המשיכה לשוחח עם החבר. יצאנו אל המרפסת לעשן. הייתה שם חבורה נוספת של אנשים, והתמזגנו איתם באופן טבעי. התפסנית הכירה בחור גבוה וקירח. הגולגולת שלו בהקה והייתה מרקע לאורות שנתפסו עליה, מעין קרני אור שבורות שהופיעו בו נגהות־נגהות. בתחילה מעט נרתעתי מפניו. כשאין שיער לכסות. הבחור הגבוה הציע לי אש. היו לו עיניים מלאות רוח ועצב. כמעט התחשק לי לבכות מלהביט בו. קיבלתי את האש בתודה. הוא לא ניסה לקשור איתי שיחה, אפילו שגיליתי מצידו עניין. נחלצתי לעזרתו והצבעתי על הירח, שהיה מלא ועגול וזורח. "תיזהר, הוא עוד רגע נופל עליך". האיש הרים את הידיים שלו להגן על הפנים. צחקתי. הוא גם צחק. אבל כמו תגובה אוטומטית. חרא. חשבתי לעצמי. גרמתי לבן אדם לזייף. "אני מצטערת, לא התכוונתי להבהיל". אמרתי מייד. "מה נסגר איתך?" הוא שאל והלך ממני. בבת אחת נהיה לי מגעיל. חוסר נחת תזזיתי בכל הגוף. כאילו שום איבר כבר לא במקומו. הם התפרקו ממני, ואני ניסיתי לדחוף חזרה למקום. רצתי אחריו. "אני מצטערת, מצטערת!" בלא שהתכוונתי לכך גרמתי לסצנה. האנשים עזבו את המשקאות שלהם וניגשו אליי. "הכול בסדר? הכול בסדר?" הבחור הסתכל בי באי אמון. "מה נסגר איתך?" הוא צעק שוב. "אתה קירח". נפלט לי. היינו מוקפים במעגל. הוא באמצע גרם המדרגות. אני מתחת. "אתה קירח!" צעקתי. הייתי בטוחה שהוא יבכה, אני הייתי בוכה. אבל במקום זאת הוא נתן בי מבט חמור. העיניים שלו היו קשות ומנוכרות.

62
120

63
120

הוא הרג אותי בעיניים שלו. נפלתי אחרונית. המפלית רצה להביא לי כוס מים. החבר רץ לבחור וגרר אותו בידיים, בטוח שהוא פגע בי באיזה אופן. הם נאבקו. "מה עשית לה? מה עשית לה?" שמעתי את החרדה בקול שלו. הוא חש אחריות שכן הוא עודד אותי לצאת. להחליף אווירה. המוזיקה הופסקה. הייתה סביבי המולה של אנשים. עירו לי את המים אל תוך הפה. הבחור ישב על המדרגות, תופס את הפדחת החשופה שלו בשתי ידיו. "אלוהים. אלוהים. מה שלחת עליי את המשוגעת הזאת?" שמעתי אותו ממלמל. "די, תעזבו אותי". קראתי. התאוששתי. עליתי במדרגות והתיישבתי לידו. הוא נרתע ממני. "היי". לחשתי. "אני לא אגיד לך שום דבר". העברתי יד על הראש שלו. ציפיתי לצמרמורת. אבל התחושה הייתה נעימה דווקא. ואפילו מחוספסת? זיהיתי זיפים. הם דקרו את היד שלי, כאילו נוקמים בי על עלבונם. הזיפים המשיכו לגדול, התארכו לשערות צפופות. כתומות. צמח לו שיער, הוא צמח וצמח. "אתה בכלל ג'ינג'י". קראתי בתחושת עלבון. "איך הסתרת את זה?" העיניים שלו התרככו. הוא העביר את היד שלו על השיער, לא מאמין. אנשים שלפו טלפונים. עמדו מולנו וצילמו. הסתכלתי מהר על השמלה שלי, היא טיפסה עד למעלה הירך. מיהרתי להוריד אותה אל הברך, והעברתי יד זריזה על השיער, אולי הוא התבלגן. הוא היה ג'ינג'י. "תודה". הוא אמר לי. "תודה!" הוא קפץ על הרגליים שלו ורקד. הוא לקח לי את היד. המוזיקאי תפס את הכינור והתחיל לנגן. הצטרפו אליו פסנתר וסקסופון. הוא סחרר אותי שוב ושוב. "תגידי לי איפה זה. תגידי לי איפה". הוא לחש לי באוזן. לא הייתי בטוחה. "תגידי לי איפה זה. תגידי לי איפה". הוא היה עיקש. והוא לא הפסיק להרקיד אותנו. הוא החליק את היד שלו לאורך הגב שלי. "עוד?" הוא שאל והצמיד אותי אליו. "עוד?" היד שלו המשיכה לנוע כלפי מטה. "כאן." אמרתי והנחיתי את היד שלו אל הישבן שלי. הוא פער חור בשמלה שלי. ופלופ. זינק מתוכו זנב. הוא היה ארוך וגמיש וחלקלק. הוא קשקש. הסתובבתי סביב עצמי. ניסיתי לראות אותו. הייתה לו תנועה משל עצמו. הסתחררתי בריקוד. הוא היה מלא חיים.

הודעה לצבור מארץ הארועים המסתתמים

יונדב פרידמן

הארוע התפלץ, הארוע השתחץ, הארוע התחסל, הארוע השתמד, הארוע השתלם, הארוע התבולל, הארוע התחרד, הארוע השתולל, הארוע התמם, הארוע התקרנף, הארוע התנחל, הארוע התישב, הארוע הסתולל, הארוע הסתלסל, הארוע התנון, הארוע מנבל, הארוע מנבל, הארוע הסתבו, הארוע השתלשל, הארוע התבדל, הארוע התכפד, הארוע השתחל, הארוע התנשף, הארוע התגבר, הארוע התחפר, הארוע התעפר, הארוע התקלס, הארוע התחשור, הארוע התחזר, הארוע התחמש, הארוע השתגל, הארוע התהולל, הארוע התפלש, הארוע התבוסס, הארוע התבסס, הארוע התאסר, הארוע התילד, הארוע התנקם, הארוע התבזה, הארוע התחמץ, הארוע התמרמר, הארוע מספן, הארוע התחלחל, הארוע חלחל, הארוע הסתלע, הארוע אמו, הארוע סלה, הארוע התרגל, הארוע התאונן, הארוע התמסר, הארוע התחנחן, הארוע התגנדר, הארוע התגדר, הארוע הצטודד, הארוע כובש, הארוע מצטיד, הארוע להביזר, הארוע מתנפל, הארוע מיזר, הארוע מצטדק, הארוע חפים, הארוע מתגושש, הארוע חר, הארוע מתגיר, הארוע הרוגים, הארוע מתבדר, הארוע בלעד, הארוע מתלהם, הארוע עם, הארוע עצמתי, הארוע הס, הארוע מתבהם, הארוע תפליו, הארוע מתכנס, הארוע לסטים, הארוע מתקדש, הארוע פורעים, הארוע מתנהר, הארוע אלוהים, הארוע מתנער, הארוע אדירים, הארוע מתבית, הארוע אני, הארוע מתאיד, הארוע פלביא, הארוע מתמוטט, הארוע אמונים

64
120

65
120

שיהיה לך (ילקוט אחולים לרש, לכבשה ולנבל)

יונדב פרידמן

חרבן קל, גלות נפלאה, רצח עם ועם רצח, יהוה טבא, עליכם העולות, עד מאה ורחפנים, לא תקום פעמים מדינה, תבדל לשקרים ארפים, החזיר גיוסו לבורא, נקרא למע"מ של מעלה, שבק קסרקטיו לכל חי, מועדים להריסות, דחפור צלחה, שבוע הון, שמד שלום, ירי כשר ושמח, המקום יעכל אתכם בתוך שאר אבלי ציון, מן השמים תפגזו, שלא תדע עוד הסברה, שבת היא מלהושיע ואזעקה קרובה לבוא, ישר רע, שתתחדש עלינו שנה ירוטה, שיפחתו הבלינו ונבחרותנו, שיחמו מגוניותינו, שנעשה למלח ולא לארץ, שיסתלקו אוהבינו וממתיקינו, לאוסלו הבאה בירושלים המצוצה, תשלומים נעימים ושלומים בעתם, גמר הרעבה טובה, בשעה מנטרלת, חרם אור, ערב מחלט, מזל רטב

-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

עמית בן עמי

סוּטָה 48

הַשָּׁעָה 10:10 וְאָנִי הוֹלֵךְ מִהַבִּיט לַתַּחֲנָה שֶׁל קו
8 לֹא נִרְאָה לִי אִי פַעַם נִסְעָתִי בּוֹ לִפְנֵי כֹן
הַשְׂדֹּךְ אֵיכָשֶׁהוּ נִתְקַע בֵּין הַנָּעַל לַגָּרֵב וְזֶה
קוֹטֵעַ אֶת הַקָּצֵב שֶׁנוֹעֵד לְהִבִּיא אוֹתִי לְאוֹטוֹבוֹס
בְּזָמַן גַּם אוֹהֶרָה יָדַע שֶׁהוּא כּוֹתֵב סוּנְטוֹת בְּזָמַן
שֶׁהוּא כְּתֵב סוּנְטוֹת גַּם בַּשּׁוּרָה הַחֲמִשׁ עֶשְׂרֵה
אוֹ הָעֶשְׂרִים הֵיתָה לוֹ שֵׁם הַתַּחֲנוּשָׁה תַּצְחָקוּ
אָנִי עֲדִין צוֹדֵק אִתָּה חֲמוּד וְאִתָּה צוֹדֵק נָעָה פַעַם כְּתִבָּה לִי
וְעִשִּׂיתִי מִזֶּה בְּטֶלְפוֹן מַדְבָּקָה אוֹ שֶׁהִיא וְעִכְשָׁו
זוֹ סִסְמָה. שׁוֹב עוֹצֵר בְּעִשִּׂירִית אָנִי בַּדֶּרֶךְ
לְסַנְטֵר לְמִנְיִים בְּמִצִּיאוֹן יֵשׁ 50% הַנָּחָה בַּחֲדָשׁ
שֶׁל יוֹם הַהֲלָדָת עַל כֵּל הַחֲנוּת אָנִי פּוֹגֵשׁ לְצַהֲרִים
אֶת אֲדָר גּוֹלְדֶפְרֵךְ שֶׁבַּדֶּרֶךְ לַחַל אֲבִיב לִקְנוֹת בַּד
בְּנַחֲלַת בְּנִימִין וְאֵז לְאָכַל אִתִּי בַּכְרֶמֶל סְנֵדוּיץ' דָּג.

סוּטָה 71

עמית בן עמי

כָּלֶם מַפִּירִים וּכְשָׁאָנִי אוֹמֵר כָּלֶם אָנִי כְּמוֹכֶן
מִטִּיל דְּפִי בְּכָל מִי שֶׁלֹּא מַפִּירִים אֶת
הַבִּטּוּי אִם הוּא כּוֹתֵב לָךְ שְׁתִּים שְׁלוֹשׁ
סוּנְטוֹת הוּא אוֹהֵב אוֹתָךְ אִם הוּא כּוֹתֵב לָךְ
שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת סוּנְטוֹת הוּא אוֹהֵב סוּנְטוֹת וְאֶפְשָׁר
גַּם שְׁלוֹשִׁים וּמִי שֶׁאוֹהֵב אֶת הַשִּׁיר אוֹהֵב אֶת
עֲצָמוֹ שֶׁכֵּן מֵאִין עוֹד אֶפְשָׁר לְאַסֹּף עֲזוֹת מִצַּח
שֶׁכֶּזֶז וְלִכְתֹּב רוֹצָה לוֹמֵר לְשִׁדָּט אֶת הַחֵר
הַשָּׁחַר כָּל כֶּף בְּבִירוֹר וְאֵז לְשַׁבֵּת עַל הַסִּפָּה
וְלִקְלַע אֵלָיו כְּדוֹרִים שֶׁל נִיר מְקַמֵּט. מִי? מִי
שֶׁשׁוֹנָא לוֹמֵר אֶת מָה שֶׁעַל לִבּוֹ רוֹצָה לוֹמֵר
שֶׁשׁוֹנָא אֶת מָה שֶׁעַל לִבּוֹ שֶׁהַרְגָּשַׁת עֲצָמוֹ שֶׁהִיא
בְּלִתִּי נִפְרָדָת מִהַרְגָּשַׁת הַפִּטְיִשׁ אוֹ הַמְסָמֵר הִיא סִכוֹן
אֲבָל הוּא רוֹצָה הוּא בְּכָל זֹאת רוֹצָה הוּא רוֹצָה לוֹמֵר.

הקדמה ל"אם אקרא לו כך: פורטרט מוגמר של פיקאסו"

הפרויקט הגדול של גטרוד שטיין (1874–1946), האם הגדולה של שירת האוונגרד האמריקאית, היה לפתח צורה חדשה של שימוש בשפה. כבר בשלב מוקדם ביצירתה החלה שטיין להרגיש שהשפה אינה רק כלי שרת, מערכת של סימנים שמצביעים על דברים במציאות, אלא פיסת מציאות בפני עצמה, שיש לה קיום וחיים ואנטומיה ופעילות משלה. עיקר כתיבתה של שטיין הוא ניסיון להנכיח את המציאותיות הזו של השפה, ולהביא אותה למימוש מלא ככל האפשר: לחוש את התחושה הייחודית ואת מגוון האפשרויות שיש במילה כמו "תריסים" לעומת "שופטת"; את מגרש המשחקים שנפתח בקטעי תחביר כמו "עד כה" או "כפי שהוא".

מתוך הגוף העצום של כתיבתה הניסיונית, החלק הבולט ביותר הוא מה ששטיין קראה לו "פורטרטים": טכניקה שהיא פיתחה ושכללה במשך 25 שנה. הראשונים שבהם צמחו בד בבד עם הציור הקוביסטי, ובמידה רבה מתוך ידידותה הקרובה עם פיקאסו והדיאלוג ההדוק ביניהם. הפורטרטים הם שירים או קטעים קצרים שבהם שטיין רשמה את מה שהתבוננה בו. תחילה היו אלה רק אנשים, אך עד מהרה כללו הפורטרטים גם חפצים, מאכלים ומקומות, נופים ותנועה של אובייקטים בחלל, ולבסוף גם את פעילות התפיסה והתודעה עצמה. הפורטרטים של שטיין אינם תיאורים או אימאז'ים, אלא ניסיונות לתפוס את מושא ההתבוננות בריכוז כה עמוק, שהמשוררת תוכל לפרק את המושא ולהרכיבו מחדש בתור קומפוזיציה מופשטת של מילים. שטיין מניחה מילים ופסוקיות זו לצד זו וחוזרת ומארגנת אותן – לא באופן שמחבר ומביע משמעויות קונוונציונליות, אלא כמו ציירת שמניחה צבע ליד צבע על משטח. אפשר אפוא לומר ששירים אלה הם הכי "שירים" שאפשר להיות: יש להם זיקה כלשהי לנושא (מושא ההתבוננות), אבל זוהי זיקה קלושה במפגיע. בסופו של דבר שאיפת הפורטרטים של שטיין, כפי שכתבה בהרצאתה "Portraits and Repetition", היא להיות "דבר שלחלוטין מוכל בתוך עצמו".

"אם אקרא לו כך: פורטרט מוגמר של פיקאסו" נכתב ב־1923. זהו ככל הנראה הפורטרט המפורסם ביותר של שטיין, והוא גם משקף באופן ברור את הצד המוזיקלי שהתפתח בפורטרטים המאוחרים שלה. ברקע כתיבתו נמצאת ידידות הנפש העמוקה בין שטיין לפיקאסו, שהחלה זמן קצר לאחר שהגיעה לפריז ב־1903 ונמשכה עד מותה. היא קראה לו "פורטרט מוגמר" משום שכבר כתבה פורטרט אחר של פיקאסו ב־1911, אולם לא בלתי ניתן להעלות על הדעת שראתה בו את השלמות שנאבקה להגיע אליה כל חייה, השלמות של שיר המתקיים כדבר בפני עצמו.

זה התרגום הראשון של השיר לעברית. תרגמתי אותו לכבוד ערב שלם שנערך סביב "פורטרט מוגמר של פיקאסו" בפסטיבל תל אביב לשירה 2026.

עמית בן עמי

הָיָה שֵׁם הָיָה שֵׁם הָיָה שֵׁם מָה שֶׁהָיָה שֵׁם הָיָה שֵׁם מָה שֶׁהָיָה שֵׁם
הָיָה שֵׁם שֵׁם הָיָה שֵׁם.
בֵּין אִם וְשֵׁם בְּפָנִים
כְּמוֹ שֶׁאָפְלוּ אוֹמְרִים כָּךְ.
אֶחָת.

אָנִי צוֹלֶלֶת.

שְׁתִּים.

אָנִי צוֹלֶלֶת.

שְׁלוֹשׁ.

הַצּוֹלֶלֶת.

שְׁלוֹשׁ.

הַצּוֹלֶלֶת.

שְׁלוֹשׁ.

הַצּוֹלֶלֶת.

שְׁתִּים.

אָנִי צוֹלֶלֶת.

שְׁתִּים.

אָנִי צוֹלֶלֶת.

אֶחָת.

אָנִי צוֹלֶלֶת.

שְׁתִּים.

אָנִי צוֹלֶלֶת.

בְּחֹר כָּל כָּךְ.

אֵינָם יְכוּלִים.

תָּוִית.

אֵינָם יְכוּלִים.

תָּוִים.

אֵינָם יְכוּלִים.

הֵם תְּאֵבִים.

אֵינָם יְכוּלִים.

הֵם כְּפִי מִתּוֹמִים.

נָסִים מְשַׁחֲקִים.

מְשַׁחֲקִים הוֹגֵן.

מְשַׁחֲקִים זָפָה כְּהֶגֶן.

עֶגֶן.

אוֹ גַם.

כְּמוֹ אוֹ כְּמוֹ שֶׁכָּבֹד.

הָרָשׁוּ לִי לְדַקְלָם מָה שֶׁהִיסְטוֹרִיָה מְלַמֶּדֶת. הִיסְטוֹרִיָה מְלַמֶּדֶת.

הרומן האבוד של יונה וולך

צילום יונה וולך: מרים שרון

ה

ע

ב

ר

ג

ר

ד

:

הרומן האבוד של יונה וולך

הטקסט המתפרסם כאן לראשונה הוא טיוטת רומן שכתבה יונה וולך בשנים 1979–1980, והוא הטקסט הארוך ביותר שכתבה המשוררת בפרוזה (אם לא מחשיבים את מחזות 'אנדרטה של צרעת', שפרסמנו בהוצאת הבה לאור ב־2021).

את הרומן נטול השם כתבה וולך כשעמדה על פרשת דרכים שירית ואישית. הקובץ 'שירה' (במלעיל, כפרסונה) שראה אור ב־1976 אומנם קנה לה תהילת עולם, אבל הוא כלל ברובו שירים שנכתבו בשנות השישים, כשהייתה "נערת פרחים אולטימטיבית" כלשון עורכה הראשון גבריאל מוקד. אך בשעה שהקונספטואליזם של אבידן זכה לתשואות כשלב חדש ומסעיר בשירת שנות השבעים, הפואמות הארוכות, השכלתניות והדידקטיות של וולך הוצגו כפטפט עקר, צורה של היסטריה נשית. עורכה השני מנחם פרי סלד מהשירים החדשים כל כך שערכב את פרסומם עד יום מותה ('צורות' ראה אור שבועיים לפני מותה ב־1985, 'ומופע' – שבועיים אחרי מותה).

בינתיים נאלצה וולך לשוב מתל אביב לקריית אונו כדי לטפל באימה חולת הפרקינסון. כך הייתה וולך עזובה בבית העזוב, מנותקת מהחברים, מנותקת מעולם הספרות ובעיקר מנותקת מהשירים הישנים, שזכו פתאום להצלחה וזיכו אותה – לראשונה בחייה – בפרסים, במאמרים ובשאר כיבודים.

בקיצור: היא עמדה בשיא תהילתה ובשיא עלבונה, לביאה בכלוב. על דלתות הכלוב הזה התדפקו ערב אחד בדצמבר 1978 שני מוזיקאים צעירים בשם שמעון גלבץ ואילן וירצברג. הם הלחינו את שירה "הבובה של גוגול" לפסטיבל שירי הילדים, ונסעו בחיל וברעדה אל ביתה שברחוב מיכאל וולך כדי שתאשר להם את השימוש במילים. הערב התארך והפך ללילה, וכמו בשיר "קורנליה" וירצברג התעייף ופרש, אך גלבץ נשאר לישון ולא עזב חודשים רבים. וירצברג היה מגיע מדי בוקר, והשלושה עבדו בקדחתנות על השירים שיהפכו לאלבום המופת 'בציר טוב' (1982).

המוזיקאים היו כמשב רוח רענן בחייה של וולך, מעין גל שני של אוונגרד – והם הפיחו חיי רוק חדשים בשירים הישנים. למעשה נהנתה וולך מחיי הלהקה עד כדי כך שהחלה לכתוב שירים המיועדים להלחנה (פזמונים שרובם ראו אור בספר 'אור פרא' מ־1983).

ואולם לא הכול היה ורוד, ומתחת לקורות הבית כרסמו החרדות הישנות. ראשית, אפילו אם יכול היה גלבץ להתעלות לדרגת ההרפתקנות המינית והרוחנית של ארוסה המיתולוגי טדיאוש, גיבור ונבל מחזות 'אנדרטה של צרעת' – הוא סירב להתמסר לתפקיד. הוא היה נשוי ומיאן לעזוב את אשתו, את בתו הפעוטה ואת עבודתו לטובת וולך. ושנית: שלא כמו בשלישייתה הקודמת עם מאיר ויזלטיר ויאיר הורביץ, תהום יצירתית הייתה פעורה בין השלושה. לא רק מפני שהיא הייתה משוררת והם מוזיקאים, אלא משום שגם הם לא אהבו – לא הבינו – את שיריה החדשים.

"החיים המשותפים שנפלו עליה פתאום הפחידו אותה", כתב יגאל סרנה בביוגרפיה 'יונה וולך' (כתר, 1993). "כמו יומן חיים סודי, כתבה רומן, לחלוק עם עצמה רגשות שהסתירה מהם". זהו הרומן שלפניכם.

כמו כל הכתיבה המאוחרת של וולך, עניינו בשאלה מהי האהבה הנכונה, וביתר פירוט: איך אפשר לאהוב בלי לגנוב את הזהות – ובלי לתת שיגנבו אותה. הרומן מגולל את כישלונה של וולך למשוך את גלבץ מחיי המשפחה והבורגנות, ואת כישלונו של גלבץ להיחלץ מהם ומעצמו, ובכלל את כישלונה הידוע מראש של האהבה הבוגרת, המצולקת. המחפש ימצא בין שורות הפרוזה הדוידים לרבים משיריה, אך נדמה שבמרכזו של הרומן עומדת השאלה שהציב השיר המופלא "פעם שנייה, הזדמנות שנייה", שפורסם לראשונה שנתיים קודם. והרומן עונה בשלילה. אין פעם שנייה, לא תיתכן הזדמנות שנייה באהבה:

77
120

76
120

-

ה
ב
הל
ה
ב
א

-

אדם מוצא עצמו לפתע והנה כוחות מוזרים שלא לקח בחשבון שלא הכיר את טיבם חולשים בו שולטים בו מעצבים את חייו גורם לא ידוע כמו סם בתוך אוכל רעל גורמים אנושיים שהסתננו לתוך חייו והרעילו אותם עיצבו אותם מבלי ידיעתו. קל היה להיכנס לתוך הרגש ולהישלף ממנו בעזרת הדמיון והזיכרון ותוכנית שהייתה מבחינה רגשית רגיעה שלמה כבר הידיעה שאדם הוא לא תלוי מנותק יכול להיכנס ולצאת מחייו כרצונו בלי להיפגע להותיר עקבות רגש דביקים וסמיכים כמין חילזון ענק המותיר אותות כישלון לחים בכל מקום.

הפתרון הוולכי לחוסר היכולת שלנו להיכנס לחיי אחרים בלי לזרוע הרס וחורבן – הן בכניסה, הן ביציאה – הוא להיות מי שאנחנו ולחפש את המשותף, הכלל-אנושי, הטהור. לכן אלוהים, הטוב והרע, הם שחקנים ראשיים גם כן בדרמה הקוסמית הזאת ששמה אהבה. וככל ש"הרומן" הספר מתקדם ו"הרומן" הרומנטי דוהה, מתחוויר שאלוהים הוא מושא התשוקה האמיתי של המספרת:

הוא חי בה לעולם, הוא שאף להיות הרבה ולחיות מיליארדי פעמים בכל פעם, ופה ושם יצר לו חיים נפלאים להיות בהם, היא הייתה אחת משני אלו, הנפלאים, האחד היה זכר, אלוהים, והשנייה אשר נוצרה עשרת אלפים שנה לאחר מכן הייתה היא.

כפי שעולה בבירור משני הקטעים לעיל, הפרוזה של וולך היא ג'אז חופשי, צלילת מעמקים, והיא מתעלמת כליל מכללי התחביר. שמרתי על רוחה החקרנית-קדחתנית, ולמעט מופעים מובהקים של שגיאות הקלדה לא התקנתי דבר – מוזר ככל שיהיה. זוהי יונה וולך חפה ממתקנים: בלתי מוצרת, בלתי מצונזרת, בלתי ערוכה. ובמילים שלה:

הכתיבה הזאת שכתבה הייתה הזדמנות אפשרות יחידה במינה חד פעמית הכרחית להוציא את כל החרא.

איך קרה שהדברים נחשפים רק עתה? כמו תמיד התשובה אינה נעוצה בקנוניה מורכבת אלא בעצלותם הפשוטה של בני האדם, ובפרט בעצלותם הנודעת לשמצה של בני אדם ממין חוקרי ספרות. הרומן היה גלוי כל העת בארכיון יונה וולך, אלא שדפיו מוספרו בסדר לא נכון, כך שהיה קשה מאוד לעקוב אחר הכתיבה האוטומטית והאסוציאטיבית של וולך (גם בסדר הנכון מדובר במטלה לא קלה). אני פירקתי והרכבתי את הפאזל מחדש, ולמעט מופע אחד – שסימנתי כאן בשלוש נקודות – כל החיבורים עלו יפה.

שלמי תודה לאנשי מכון גנזים הטובים, שומרי אוצרותינו העבריים, ולעמנואל יצחק לוי שסייע בהקלדת המילים ובהבהרתן.

עודד כרמלי

$\frac{79}{120}$

$\frac{78}{120}$

-

ה
ב
הל
ה
ב
א

-

היא תהיה אדם נדיב חכם אוהב בריות. היא חייכה אותו חיוך נדיב מפורסם ותהתה על מסתרי החיוך הקדוש המבין הסלחן. היא תשכב איתו היא תהיה אדם חזק אה חזקה הזהות המינית שלה תהיה ברורה היא לא תהיה עוד בחור היא לא תהיה בעיגול קטן ותורד ותוריד בו גשם לעצמה היא לא תאטום את חושיה למה שקורה מסביב היא אישה כמו כולן, כולן? למה לא התייחסו לאינדיבידואליות שלה למה היו כל הזמן מוצאים מכנים משותפים ולא רואים אותה למה תמיד היו מכנים משותפים אלו רעים לחובתה למה התקלסו בה העליבו אותה ורק כשהלכה עם הראש באדמה נתנו לה לחיות למה לאישה עצובה שהולכת בפינות בסמטאות בקרנות סולחים או מבצעים איתה עסקות, מדוע אם תלך מאושרת ירוצו כולם אחריה, כן הייתה אפשרות להכיל זאת על העוצמה המינית ששפעה ממנה על כוח המשיכה המיוחד לשמוח בעדת מחזריה ועל הסנסציה שעוררה, לראות זאת כתחרות שהיא צברה בה הרבה קולות, אולי בעתיד, בינתיים הייתה צריכה להתחזק והוא שוב נסע לאותו בית שלו לאותה אישה שתוארה כאיזו לא כלום ללמוד לרכוש כבוד לעבר להבינה כי אחרת תבכה על חייו כל יום על כישלוננו יהיה אלים מר עושה חשבונות וחיייהם יהיו לגיהנום הם ימאסו זו בזה והם יאבדו

80
120

81
120

לעולם. הוא היה צריך ללמוד לכבד את עברו היא הייתה צריכה ללמוד לכבד את עברה הם היו צריכים ללמוד לכבד את גופם לאהבו לטפל בו בלי שמץ סלידה כבגוף של תינוק אבל מי אמר שמתינוקות אין סולדים. הם היו צריכים ריווח כדי שיוכלו לבוא טובים כל פעם יותר אחרי שחשבו והם חשבו מי לא חשב היו כולם שהסתירו שהם חושבים הרי דברים קרו סתם כך מחמת הסדר הטוב מאחר שצריך. היו הרוב לכן הם היו מיוחדים הם לא היו כמו כולם ממלאי הסדר הטוב. הם חייכו חיוך מיוחד והוא לא קלט דברים מבלי להתנגד ולהגיד מה שמרגיש הוא היה כנה וחזק מספיק ולכן יכל להשתנות והיא רצתה שיזכור מה שקורה לו את עצמו קודם לפני ואחרי ובמשך הזמן לראות איך היה את ההתפתחות את התפתחותה היא הסתכלה אחורה והייתה צריכה עוד זוג עיניים כדי לראות ולכן הם נפגשו. לא מתאהבים מיד ואם כן חייה של אהבה אגדתית כזו קצרים יודעים שיש סיכוי אם בתנאים במקרה שיעשו כך וכך בדרך כלל התנאי הבקרה משתכחת. אנשים לא מדברים על עצמם גבר ואישה הגבר בא בטענות אל כל העולם והאישה מצנעת שלא ייפול עליה גזר דינם. הגיליוטינה מחכה מעבר לחלון זו השמורה לאישיות. אם נפרץ המחסום ויש בני אדם הוא והיא וטכניקה אזי שפר עליהם גורלם בייחוד כשאחד מהם מנסה וקונסטרוקטיבי ויודע שאהבת האחר היא סם חייו גאולת חייו. תודעתו הכרתו. הוא רוצה להרגיש שאוהבים אותו אבל אין זה דבר חד פעמי אירוע זהו תהליך של התרגלות שכן אוהבים הרבה נתונים את כל הנתונים ואזי מתקבלת בסיכום אהבה. אפשר היה לדעת שהוא אוהב אמרה לעצמה בעצם האם אפשר לדעת שאני אוהבת מהי זו זוהי התאהבות אבל אהבה ייקח זמן עד שכל הנדיבות וכל אהבת האנוש והאדם תוכל לזרום באין מפריע כים רדוד שמימיו נמוכים ובהרים והאור משתבר בהם לאלפי מעוינים באינסוף זוויות. התאהבות כן, אבל אהבת האנוש היא שהפכה התאהבות לבת קיימה לדבר אפשרי. היה זה גמול כללי עבור המין האנושי על תרומה מסוימת על צופן ששמר על התקיימות על משהו שעשה עבור משהו, על חלק בטבע. אותה אהבת אדם ששניהם היו חבים אותה אהבת מין ששניהם היו חייבים כי שניהם אהבו יותר מכול דעת ושכל ידע ומתמטיקה והשתמשו

במושגים מופשטים לתיאור כל מצב זה היה מכנה משותף מאוד לא שכיח והיא שהייתה מיסטיקנית מיסטיקן חששה שאולי יד הגורל התערבה באמצע לטובתם לטובתה יותר כמובן כי היא הייתה יותר חשובה האומנם? בכל אופן דרכה וזה נתן לה עדיפות מסוימת אם כי מחשבה זו הייתה בודדה עד כדי כאב היה לה כוח לשאת כאב זה בלי לצווח ולהמשיך לחשוב בקור רוח היא אומנה על התגברות על כאב. אבל החיים חיכו ואי אפשר היה להסתיר רגשות או לחשוב ברגע שבע שהנה מי זקוק לטריפ ריגשי. כי החיים מערימים חשבון גבוה שאי אפשר לפרוע למי שאינו מציית לחוקיהם ואינו אוהב ומי שבוש וסופו חשבון זה מוגש בקריאות אובדן. התעסקות בזיהומים הרעלות היא מסוכנת היא עלולה לדבק לחיידק, ולגרום להרעלה עצמה זה חומר מסוכן והיא שקעה בו יותר מדי מכדי שלא לחוש כיצד הוא נעשה מסוכן לחייה מרעיל אותה באדיו המסוכנים, טוב היה פגיע ורגיש והגיב בתוקפנות על ניסיון לנשל אותו מאחיזתו במין שלו ובעצמו לכפות עליו איזה דבר. יותר מאוחר משנתרווח להם היה מוכן לנסות טעמים חדשים מאכלים חדשים פוזות חדשות בלי לדווח על מצבו הקיומי שעות עד שנשתכח העניין כולו ויצא ממנו הטעם. בבוקר קמה וקולה לא נשמע להאזין זה קול אמרה לעצמה וזה היה הקול שהאמינה בו שנים צריך קול אחר יותר מדי אנרגיה מושקעת יותר מדי רגש זה מאמץ לא ייתכן ומה שידעה שצריך לתת כל הרגש כל מה שיש עזב אותה לפתע רק בצוהריים בערב ידעה שזה הקול הנכון שוב קולה. צריך היה לאבד כדי למצוא ואז החל מודל השתלשלויות ניקח לדוגמא אין אני אדם שלם וההפוך הרגש אני אדם שבור והשבר כמו הקול הדק המקובל והידיעה שצריך לאבד כדי לדעת או שצריך לדעת כדי להתממש משמע למצוא. סדרה שלמה של אירועים פשריים מסוג זה לרכישת הביטחון בכמה תחומים או בכל התחומים שעסקה בהם הייתה עתידה לגזול את הימים הבאים מעין תיקון בסריה של כל הנושאים. כדי למצוא את עצמה? סך הכול של עשייה של כל דבר או אחד טוב או כולם הייתה נותנת לה תחושה מספיק חזקה של עצמה שהוא היות עצמה שהוא ביצוע של דבר אחד איך שצריך שהיה לבצע הכול עם כל הרגש וכל מה שיש בה ויכלה להעניק, היא צדקה זה היה הקול.

82
120

83
120

הייתה אפשרות אחרת של התרגלות זו הייתה דרך קלה יותר מן הלאבד ולמצוא. לרכוש את הביטחון המתאם אבל הם לא היו הם היו בעיר אחרת טוב בביתו וחברו איתו עובדים על יצירותיהם ביחד, טוב רצה שתבוא לביתו היא שאלה ומה עם אשתו הוא אמר שיש לו חדר לבד הוא חשש לעזבה לבדה. את בטח תהיי מנומסת הוא אמר הוא לא הכיר אותה היא הייתה אומרת אשר בליבה כי חוסר קשר מה שהיה עלול לקרות השאיר אותה רק בדרך הביתה וכל המהירות ולא הייתה מסתכנת בו אלא בטווח של שעה נסיעה או ביקור. רצף זמן ממושך היה לדבר ועל ידם היא דיברה יותר ויותר וכל עצירה כבר הייתה לא אפשרית. יופייה החל לשוב אליה זה שברגע של ייאוש ויתרה עליו הפכה את כל הראייה וכיסתה אותם בשחור היא לא רצתה לראות יותר את עצמה. המחשבה ההיא לא נגמרה במסקנה בסיבה המעשה נעשה עם רגע הבקשה והיא לא התווכחה עם עצמה ולא בדקה אם נפלה טעות כעת שב היופי ואותה תחושת נעורים מופלאה שהתלוותה אליו. חופשיים מדאגה וקלים גם תחושת המציאות והאובייקטיביזציה כל אותם מעצורים נפלו הוקמו אז אלו שהוקמו והמעצור שגרם מתח ועיוות את הפנים. מעצור שגרמו לו כמה החלטות אסוניות שעבדו משך שנים לעכב ולהרפות. האומץ היה חשוב לטפח אותו לתרגל כי הפחד שהלך ואכל כל חלקה טובה התרבה לו כפטריות אחר הגשם. באין מעצור. חוסר הסבלנות הדחיקה העצמית אותה סבלנות שהחלה חוזרת עם האהבה בסיבת הקיום כרפלקס כאוטומט לא זו המנומקת בחרדה אלא כל התחושות הסיבות היו פנימיות נלאטות כסוד החיים גופו. היא גילתה שיש זמן לא עוד חששה לאבד על תמונה דמיונית הרהור חמוד שובבי, כי זה יסוד הפחדים והשיגעון שאין זמן. זו הייתה תחילת הדרך ארץ שיש זמן. כל מה שרכשה רכשה בפיקחותה כעת זה היה כבר חלק ממנה ולא משהו שצריכה הייתה להתנצל עליו או לדמות שלקחה. בלילה חלמה על אדוני שוב הוא ניצב כשם שהיה מופיע בתמונה אבל כעת ניכנס למסגרת של גודל מסוים אנושי לא הייתה זו תמונה שהיתמרה לממדי ענק בלתי נתפסים לאין סוף ככל שקטנה היא אבל היא התרכזה בגילו המופלג בזקנתו ואישיותו נחלפה לה באביו של מכר רחוק שהיה חייב לה כסף היא

שאלה מתי תקבל את הכסף חזרה והוא מלמל את אשר מלמל היא התעוררה ואמרה הוא אמר ש ומיד קול אחר נמוך פנימי הודיע לה ששגתה והיא חפתה את פניה בתנועה שהייתה רגשית ואמיתית סוף סוף אחרי שכל תנועה כזאת הייתה זוכה לאלף פרשנויות לפני שהתחילה ולרגשות לא היה מוצא אל הים. אדם שעוקב אחר עצמו ולא נותן לעצמו לחיות לנוע הוא חסר סיכוי זה כואב. התנועה בייחוד הריקוד הייתה התמלאות במצבורי אנרגיה קוסמית או זו של העולם שבחוץ אותה אנרגיה שצריך היה להוציא ושוב לטעון מחדש. כן גם היינו ניזונים אחד משני ואי אפשר היה שלא לטעון ולהתרוקן וחוזר חלילה מבלי לפגוע במערכות העדינות של הגוף נפש. חדלון חלקי או מלא מתקדם זה של הרעדה הפרקינסונית שאימה להתפשט לצד השני משמע להשתלט על כל החיוניות, בעקבות תנועה מוכנית של חרדה עמוקה לגורל הרעיון שהיה חלק כלשהו מוכני אף הוא. יום אחד עבר המשיח ברא מותר פס של דם, אם אדם אין לו תוכניות רגשיות מיניות כלפי עצמו ציפיות ארוטיות שהוא מגשים והולך גוף שהוא מכיר או נוטה להכיר את יכולתו הארוטית המדהימה ורק בחלומות הוא יודע מה הוא יכול לקבל מעצמו אותה נכונות רגשית שהייתה מין בריא ומוכן לכול שבדרך כלל דוכאה והייתה דומה כל כך לבירוקרטיה הישראלית כמו חיי האהבה הישראלית אנשים בלי מודעות של אהבה שיכלו לאהוב פעם אחת בלי שזו תהיה לה הגשמה כל שהיא פרס לטרף לזיכרונות הרעם לעקריות ולעמידה על המקום קיפאון רגשי וסוף של כל יצירה אמיתית. אדם מוצא עצמו לפתע והנה כוחות מוזרים שלא לקח בחשבון שלא הכיר את טיבם חולשים בו שולטים בו מעצבים את חייו גורם לא ידוע כמו סם בתוך אוכל רעל גורמים אנושיים שהסתננו לתוך חייו והרעילו אותם עיצבו אותם מבלי ידיעתו. קל היה להיכנס לתוך הרגש ולהישלף ממנו בעזרת הדמיון והזיכרון ותוכנית שהייתה מבחינה רגשית רגיעה שלמה כבר הידיעה שאדם הוא לא תלוי מנותק יכול להיכנס ולצאת מחייו כרצונו בלי להיפגע להותיר עקבות רגש דביקים וסמיכים כמין חילזון ענק המותיר אותות כישלון לחים בכל מקום. האהבה הרחמים הנדיבות ואותו כוח לנצל את האנרגיה המינית כדי להכיר את עצמו ולהיות

84
120

85
120

עצמו שאינו מסתגר כקיפוד שאינו סובל מרגיש רע שאיבד כל תוכנית רגשית לגביו. טוב ישב וכתב את הסיפור, החביבות שרע חשה שכתבה את שמותיהם הייתה אמיתית לא הייתה זו גנדרנות צריך היה לאבד ולמצוא כל הזמן אם לא ידעו לקרוא בשם לרגשות ברגע הנכון ברגע ההתהוות, רע אמר רע מאוד לכתוב באמצע מה שקורה זה תכנות אנחנו מכונות אמרה רע מאוד בבוקר שאחרי כימיות מכניות ביולוגיות אנחנו הורסים את המכניזם האורגני אבל זה מתוכנת מראש, הערב שלפני מי היה מאמין שהגוף מסוגל להרגיש מה שהגוף מרגיש. הדבר היה דומה לקרקס שבו אקרובט פלאי מבצע להטוטים בל יאמנו של רגישות, תחושה שדחפו את הנפש לבקשות חדשות וניסיונות מוגברים מאחר שגילתה אותו והאמינה בו. אבל כרגיל הכול נשבר לפני שהתחיל, טוב שב לדבר באשתו וחוסר הנימוס המדעי הלא היה לא רצתה גם להתגבר ולעבור זאת לדווח לעצמה על עולמה הפנימי, זה היה מדאיג יותר מדי העולם שניטל ממנו חסד ההשגחה שזיכרונו בגד בו ודמיונו היה משותק, ידיים נטולות תחושה כמעט נגעו בידיה גם שלה היו כאלה פעם, לב אטום נגע ברגשותיה, ידיים נטולות תחושה גוף כמעט מת הנענה מכוח אינרציה ישנה חצי ישן שלושת רבעי לא מרגיש, לעומת היצרים העזים שהתעוררו לפתע ונאבקו עם שומרתם הלא חכמה שדיכאה אותם עם הסימן הראשון של מלחמה בהניפה דגל לבן של שכחה של ויתור, אלו לא היו כבר הירכיים הרועדות בהתאפקות של לפני שבוע של לשונו בתוך שפתיו בין נשיקותיו אלו לא הרגשות המאופקים הלא אכפתיים, שאפשר היה באותו רגע אחר לשחק אותם שוב כדי לבדוק מה קורה עכשיו לעומת מה שקורה אז מה שאי אפשר היה לעשות פעם, אפשר לשחק היא אמרה אבל היא הייתה לבד ואולי אותם דברים היו צריכים לקרות במצב מצומצם יותר קודם זה של אהבה בשטח המוגבל של מיטה צרה במיוחד אין התקדמות באף שטח בלי זיכרון, אפשר לקום מאהוב ולא לזכור אותו יש תרגול קטן שמסדר את כל העניין אבל מה יצא לה מזה שוב לא היה איפה להמשיך מה שכמעט קרה לא היה מספיק לפרנס אפילו נשמה קטנה כמו זו ששבה ואמרה לעצמה שיש לה כי כל דבר היה עובר כלקח מיידי לאנשים אחרים וזה היה מסימנה של

נשמה קטנה המלמדת אנשים מה שאינם יודעים היו אלו ניצולים על ספינת חלל שהיה להם ציוד מעט וכל אחד היה צריך להציל את נפשו אחד רצה את כל האוכל לעצמו השני רצה להקריב איש איש לפי טיבו. היא רצתה לקחת הכול וגם לשמור על יחסים טובים, עדיין חיפשה סימנים שנתן בחייה, המרכז שהלך לאיבוד סימנה של נשמה קטנה אין החיבור בין הרגש השכל והרוח שהפך כל פעולה מינית לבלתי אפשרית מה היה המשך היום. הניסיון שנרכש בדי עמל והפך לחלק מהבן אדם עשה אותו אחר שכלל אותו עיצב אותו שינה אותו מיום ליום, נקטע, מה נשאר איזה מין פחות עצמו, האש שהפכה לאנרגיה נפשית בערה בה מבפנים בחום שהדהים אותה עצמה, הייתה זו האש שהפכה למשהו אחר, או משהו רגשי פנימי שיכל להשתחרר כאש אמיתית פתאום בכלל הכול היה אחר. לא היה מהיכן להמשיך מכיוון שהנמלה החרוצה לא אספה מספיק חומר אפשר היה אולי להמשיך מאותה נקודה שנפסקה. בבוקר היה זמן להתנצלויות. דמה החל זורם בכיוון ההפוך משתפסה שיש לה הנטייה הרוטנית להביא הכול למשבר ולהפסיק הכול בצווחות נמוכות גרוניות ובוכיות. אבל זה היה חשוב מדי ונמנע. המבט לא היה אותו מבט שרצתה שיש בו סבלנות ומסירות אין קץ עם סבלנות ארוכה, וידיעת הנולדות. לא הייתה כל [...] אבל מאחר שאלו הופיעו בושות או דברים שפעם קרו או כאלו שכאפשרות בפוטנציאל היו בכל אחד מאיתנו. לשם השוואה בין העליונים והתחתונים הנמוכים והעליונים. לשם השוואה שנעשתה כל הזמן בפנימיות לאבחון מצב בין רגש ותחושה לבין חסרונה שהייתה מבוצעת ביד אומן לעיתים. הכתיבה הזאת שכתבה הייתה הזדמנות אפשרות יחידה במינה חד פעמית הכרחית להוציא את כל החרא של כל הזמנים לא רק זה של החודשים האחרונים בחודשים האחרונים הוציאה את כל החרא הזה החוצה, אחר כך תוכל להתעסק בדברים ההם שאותם רצתה היו מרחפים לפני עיניה, הדיכאון הדמיון אותם אלמנטים של הנסתר שכעת היה נדחק לעיתים, כמו רעיון שדוכא או התפתח חלקית בגלל עכבה מינית של משהו אחר, רעיון מחשבה שיכלה להגיד בע"פ הכול או להציג משחק עם טקסט מוכן כמו בדיחות מיניות המשלבות מיניות עם הומור מיוחד שבלעדיהן הרי

86
120

87
120

אי אפשר היה להגיד דבר וכל אחד עדיין הסתירן בייחוד מפני הילדים כאילו שרק לו יש או שייקחו לו או מהגיית אופי אחר הדגשת הצטנעות שבחולניות שבביישנות, שהייתה מקרה נדיר הכלל היה שיש להסתיר את הרכוש הנפשי החומרי ולהראות כאילו שאין לו מחשש עינה בישה דעות קדומות אמונות טפלות, סטיות, שגרמו לגילוי לב להיעצר וכל החרא שיצא אמור היה לשנות את האופי לחזקו ולתת דרור למחשבה לאופי לחופש לרגש, כדי להיות עצמו אהוב וקל ואלגנטי, לא במובן האופנתי שגבר פולני מסוים בחייה אימץ לעצמו כמו גבנון שהחל צומח עם אותה אלגנטיות שהייתה חוסר נוחות במובן הרחב של המילה, תעלף אותי היא ביקשה מאותו מאמן קרטה, היא התעלפה הוא עורר אותה לאחר שהכרתה איחרה לשוב, היא ראתה ריקשות הולכות בתוך החרא היא הייתה בחרא עד צוואר אט אט התאוששה התעלפות בידי אומן קרטה הייתה חזקה כמו סמים ובכלל סמים לא היו אלא האדם כמו שהוא ונטייתו הנפשית טעות הייתה לייחס להם כל חיזיון פרט להגברת מצבו של אדם כל אדם בהתאם לעצמו, הבכיין בכה והחוצה חזה והמסטול התמסטל והשר שר והחולם חלם והישן ישן והשמח שמח והפחדן פחד והנמנע נמנע. טוב פחד להיכשל טוב, להגיד כי חייו הקודמים נכשלו פירושו היה שחייו אלו יצליחו והוא לא מצא בעצמו את הכוח להאמין הוא חשב שיצליח לאחד את שני חייו, והוא חשב כי רע תסכים לכך. הוא לא ראה את עצמו בלעדיה אלא אם כן ראה עצמו מגורש מה שחשש ממנו אבל היה מקבל זאת כסימן שצדק וכאפשרות שאותה תת הכרתו לקחה בחשבון או מה שאמר לעצמו באישיותו המשנית, גרוש יהיה טבעי כי בין כה היה גולה נד ונד מחוץ לגן עדן שלו הנפשי הפנימי. ידעתי שזה מה שיהיה היה אומר לעצמו במקרה כזה. כל המוחות הם אחד אמרה רע כולם עובדים כמו מחשבים זהו קומפיוטר האינדיבידואליות הייחודיות היא דבר אחר, לא בעיה לי לדעת איך המוח שלך עובד זה הפרטי כסטייה מהכללי כמצב שלוקח זמן או כהבדלה של מחשבות ודברים אופייניים ששמתי אליהם לב שמעתי ממך אבל זה פשוט מדי קל מדי ודומה לסחיטת זיכרון עם זיהוי מידי של ניסים וסמלים המופיעים בתדירויות מסוימות, אכן הסטטיסטיקה

יכלה להועיל כדי לזהות תצורות אבל לא היה מוח חושב או עובד לכולם היה אותו מוח ותהליך ההרס או החיים היה מאופיין על ידי צורות התנהגות הרסניות כאלו או אחרות. אי אפשר בלי הבעלי מלאכה אמרה רע לאחותו של טוב, אי אפשר לרצות רק דברים גדולים ולהיות אגו מניאק מגלומן, מה בונים אין ממה מאיזה חומרים אי אפשר להגלות את בעלי המלאכה הרי אי אפשר בלעדיו הרי אין סדר בלי המזכירה בי ואין שלד שיר או רומן בלי הארכיטקט והבנאי ואין מקצוע בלי בעל מקצוע וכך כל התחומים יש להם מכנים משותפים לצבעים יש הרמוניה כמו למוזיקה ולשמיעה יש דברים משותפים עם הטעם והמישוש ובעל המלאכה עושה הכול. ויש לו מכנים משותפים עם כל המקצועות, ואסור להתבייש לעבוד גם בעבודות קטנות כי מרוב פחות שאין בחיים לא נשאר כלום ולא עושים כלום, היא האחות הופיעה במפתיע בדירת הדוד הריקה שנסע לחו"ל. השיחה קלחה במהירות כשרע באומץ מגיעה לפרשת טוב ואשתו חוקרת ואומרת בגלוי את דעתה על חייו. האחות אמרה שרק לאב היה כוח ואומץ להגיד שהיא הרסה את חייו אבל הוא איש נורא ואסור להגיד שהוא נחמד כי הוא מכה אותה, איך שאלה רע מכות על התחת לא ענתה האחות על הפנים. אבל לכל איש היו תכונות שליליות וטובות וצריך היה לראות. ולמה לא להשתמש בטכניקות מודרניות כדי להכיר את עצמו ולהיפטר מכל דבר מורש מההורים תגובות מורשות נרכשות התנהגויות, כדי לקחת את המשובח ואת העקר לשרש. אחותו הייתה נשית מאוד בעיניה והיא חשה מרועננת לא הייתה זו עוד דמות גבר שהתחפש לאישה כמו אלו הקודמות, ומתיקות ורכות קלחו בלי מעצור בין שתיהן בלי בעיות גם טוב היה גברי בצורה מפתיעה, וככל שהייתה נשית יותר גבריותו נתחזקה כי הייתה זו חוכמה מינית עתיקה של שפה ותנועה שהיו יסוד להבנה והתקשרות לפי סימנים ששניהם שיגרו זה לזה בכל האופנים של קול טעם תמונה ותנועה ותכנים ורגשות שרק בין הופכים יכלו להתפתח. להוציא לאור את האמת על עצמו היה למצוא את עצמו שכן מה שיצא אל אחרים היה גם עצמו רואה ממש כהם ואם היה שומר לפני ולפנים את האמיתות אודותיו היה גם בנפשו לא יודע מהם. היא יכלה להיות איתו ולתת רק מה שיכלה למה ומה

$$\frac{88}{120}$$

$$\frac{89}{120}$$

יכלה לעשות זו הייתה האמת אודותיה אבל השאר היה עניינה הפרטי והיא רצתה שגם לו תהיה פרטיות כזאת של עצמו הוא שידר כל הזמן והיא רצתה שישמור בסוד כי גם היא הייתה מוכרחה לשמור בסוד חיים פרטיים היו עניינו הפרטי היא רצתה שיהיו פחות מילים ביניהם והוא שידר ואמר אני לא מתכוון לעזוב את אשתי ואת בתי אני לא מתכוון להתגרש היה מביט בה ומשדר את שם אשתו הישר לעיניה במבט חד שהפריע את הזרימה שקלחה ביניהם ולא נתן לדבר להיווצר הוא ישב והסביר והיא הצטערה על שלא חיכתה לו במיטה מוצעת ונתכנסה בתוך עצמה כילדה נעלבה ולא מצאה בה כוח להפר את הקסם ולהיות עצמה גדולה נדיבה סולחת ולקבל אותו מחליקה את ההדורים ומקבלת את שביקשה נפשה, ההיה זה אחד מאותם מצבי רוח קודרים שזה שבועות הייתה נתונה בהם מבלי שתשים לב, מתי חדלה מלשמוח, מתי לא קיבלה אותו בשמחה וכל המשמעת העצמית שנדרשה לצורך זה נעלמה כלא הייתה והיא שקעה לקדרות חסרת פשר ולא נלחמה בה. אי אפשר היה להיות נדיב סלחן גדול בלי הומור ומצב רוח שנבלע בעייפות בקדרות, עייפות היא אמרה לעצמה אז מבחוץ לעצמה הוא התעייף הוא היה הוא ספק הוא ספק משהו בעל זהות מינית גם שונה שכבר לא היה לגמרי עצמה. היא חזרה לעצמה בהדרגה, עכשיו צריך היה לחקור את הרגשות, הרגש הטבעי הנכון היה מצב רוח טוב אולי לא היה צריך אפילו משמעות כדי לקיימו או מאמץ אל האחרים הגוונים הדקים מה היו הם, איך להשתמש בהם ברור היה שצריך היה להוציאם כמו במעבדה להשתמש בהם בשולחן העבודה לא להסתובב איתם ברחוב, כי זה היה שד רציני וגדול שאסור היה להניח לו להסתובב חופשי הרגש סווג אצלה מייד במיון כוחות מסתוריים נסתר גדול. כוח מיתי, אותם גוונים של הרגשות געגועים בכי עצב כל אלה לסוגיהם נכנסו לכותרת אסורים בשימוש כעת צריך היה לדעת מהם, האם הם היו כמו ששיערה לפי שיטה קודמת ורק הגדלה שלהם נתנה אותם מתאימים לכל מקצוע שנעשה באותו זמן היא תינתה את עצמה ומצאה שהיא מתכננת את היותה ולא התפללה פעם בהתחלה חשבה שהיא מתכננת מצב רוח טוב כעת היה ברור שלא הוא היה קיים כל השאר היה מתוכנן לצורכי חקירות הבנות

חיסונים הסברים פרשנויות. כל שימוש לא אחראי ברגש היה אובדן של עבודה של יצירת אומנות, פתאום מצאה שאדם יכול לעשות מעצמו יצירת אומנות פסל גבר אישה אישה גבר, הבעה וחיים שלמים בהם היה הגיבור לא נכתב אלא חי בידי בעליו שנהיה הוא, זה היה אובדן של כישרון ספרותי ואיבוד לדעת. לכן קיוותה להתקשר רק עם אותם בעלי מצב רוח טוב, היא שגתה עדיין לרגע וסיווגה אותו בכותרת סתמי זה היה לפני שטלפנה אליו וראתה את העלטה הכהה נפרשת לרגליה, לא זה היה מצב רוח שמה שדרשו ממנו היה יותר מדי לרכב על גב סוס רודיאו לא מאולף שעות רבות מדי היה לשכוח רכיבה מהי. הסוס הזה לא נתן לרכב עליו והוא הפילה מעל גבו ונורה מייד, היא החליטה לשלול ממנו את הזכויות לטפל בשאר עבודותיה אבל לא באלו שכבר צייר. עשה. היא הבטיחה לו שתתנקם בו שתעולל לו את הדבר השפל והנתעב ביותר. אצלו לא היו ניסוחים אולי אלו היו כוונותיו, הרגש שקיבל רגליים והחל משוטט כהלך המכוון את פני העניינים אומר לכולם מה לעשות מתמרד עוצם עיניים עושה פרצופים על דעת עצמו שאיבד כמו סוס רודיאו את רוכבו ולא אומץ ולא הופרד לאומנויות ולמקצועות השונים ולא לביטוייו שהיו צריכים לשמש את האומן ללמוד אותם כי ההכרה הייתה נפרדת ולראשונה אחרת היא הייתה אילמת והשתמשה בו לצרכיה ונטולת חושים השתמשה בו כדי לדעת הכול אודות העולם כשהיא מקישה בעזרת מערכת מסובכת ומשתכללת של מושגים מבוררים ומונחי יסוד הכול ואודות הכול בסקרנות ומרץ בלתי נלאה בכל שעות היום והלילה. תן לי לגמור רק את הרומן הזה ביקשה רע מטוב אחד שפגשה אני רק אגמור את הסיפור ואוכל להיות פנוי כדי להיכנס אליך בכל מאודי בכולי כדי להיות איתך. היא הרגישה בלעדיו אין לה בית והמשפט הזה קישר שוב בינה לבין העולם והכניס אותה מריחוף בעולמות של מוזרות ועולם החובה הברוכה והשגרה ההכרחית. היא ניסתה לשחזר מה היו טעויותיה האם הייתה זו הערצה שנכשלה כבידוד של אלמנט שנראה ברור עצרה בו ובמקום לשבת ולבנות את הרגש מכל מה שהסתובב חופשי באוויר לפני עיניה הכלות, נתנה לו לרגע לחלוף כאילו אסור היה שתרגיש זאת כלפיו. חלק רגשי זה שבודדה ולא טיפלה בו כמדען הוא

90
120

91
120

שהכשילה היא אסרה על עצמה לחוש דבר מה וחסרון הוא הוא שהפיל את כל הבניין כאילו חסר יסוד או שנבנה שלא כהלכה. אותה הערצה ששוב רצתה לצאת משפגשה את הרומן הבא עיניה שרצו לראות את האור מסביבו את העלים את המצע הקלאסי שחומר שממנו נבנו ההזיות והשאר נארג כרקמה דקה מסביב לראשו וגופו ועשהו נחשק ורצוי זה היה היופי אשר נהפך לחלק ממנו וזה לא יצא. תן לי זמן היא ביקשה משחשה כישלון אחר מתקרב לפתחה, אולי אוכל לראות יפה באמת הכול עוד לא מוכן תן לי שבועיים כדי לחוש הערצה לראות הערצה ומעליה יופי, כדי שאוכל לראות אותך כך איני רואה אלא חומר או בובה או מעין פסל בלי חיים בכלל. מבלי זה רק התנועה הייתה מנסה לתת מה שהפנימיות הייתה מייצרת ללא הפוגה ובאותו רגע שאמרה את זאת אבד משהו. אולי איבדה מכיוון שעוד לא רכשה והשיוך של טוב הראשון היה יקר לה הוא היה שלה הייתה לה רגילות אליו וככל שפחדה לקום נרקבת איתו במיטה ששניהם יירקבו במיטה הוא במרמוריו בטענותיו באכילת עצמו בבכיותיו והיא בלא כלום שלה שיובילה למוסד לנתמכי סעד. מתי החלה להתקשר אליו שאלה את עצמה הרי הדברים לא קרו בפיקוח מלא הופתעה. היה זה דווקא לאחר שהחלה שוכבת עם אחרים כנגד ביאותיו שלו אל אשתו. היא לא ראתה יותר אותו במרחק אלא נתקרבה אליו כי הייתה צריכה לפתור את כל הבעיות של עצמה להגיע לביטוי שלם במין להרגיש ולעשות הכול עם מישהו. ולא לחכות עד שיהיה כולו שלה או ערבון אחר של ביטחון. היא יכלה להיות יותר איתו להחזיק בו להעבירו אליה בביטחון חלקים חלקים. אלא שהערב הגדול הגיע. ההופעה עמדה להתקיים אותו שבוע. וקשה היה לצפות מטוב שהיה אדם חיה חסר גילויים אנושיים לגמרי של הגינות התחשבות בזולת וברגשות אישיים שיוכל להוכיח עצמו לפתע כאדם רך. רכותו התבטאה רק בבכי או במיטה בהתרגשות שגם היא הייתה על סף בכי או טירוף ובהתמכרות של ארוס זהוב אדום שהיה ממש כמו חיות מיתיות חלקן אדם, גופן התחתון חיה וראשן אדם, פאון זהוב אדום עם פה משורבב ועיני קטיפה אדומות על רקע חום, שוב היא לא ראתה את הפאון החיה אדם נעלם מעיניה היא לא רצתה להפוך לפאונית חלקה אישה

חלקה חיה, ויופיו לא נראה. היא רצתה שיעשה לה דברים והוא מילא את כל רצונותיה בלי לבקר את יכולתו כמו בהתחלה כשהיה אומר שהוא צריך ללמוד ומשליך עצמו משרטוני החמה והזעם אל מנהרת האהבה שם אבד כליל מאשים את כל העולם בדרך. היה זה הצורך הדחוף באהבה אשר הניע אותה, והיא ידעה שלא תוכל בלעדיה זו הייתה הנדיבות הצדקה הרחמים ככל שטוב ניסה להקנות לה דעה רעה על עצמה על היכולת שלה שניסה להופכה לאי יכולת היא בדקה וחשבה שאם תזמין את ידידו לעבוד איתה אולי תזיק לו היא בדבקה את עצמה ומצאה שהיא טובה ועוזרת ונותנת לא הייתה כל סיבה לחשוש. היא תהיה טובה, אהיה טובה אליך היא ציטטה הייתה זו הזונה הישנה של טולוז לוטרק שאמרה לו מהאמבטיה כשביקשה להישאר אהיה טובה אליך. כשרק החלה לכתוב והתחממה שב אליה מצב רוחה האופטימי העליז. היא עשתה משהו תרמה מיכולתה היה לה מה להראות היא שבה לעצמה היצירה הייתה הטוב האמיתי. הייתה החופש היכולת להתאהב שוב הסיכוי ההזדמנות. סדר הזמנים ההכרה. היא התאהבה שוב בעצמה ובכל העולם אי אפשר היה לאהוב מישהו יותר מאשר עצמו וצרתו של ההוא הייתה שהוא חפץ שיאהובו יותר מאשר אחד לעצמו. ואז קרה הדבר. זה שאתה איננו אמרה אני עושה הכול יותר טוב, לא, אני לא צריכה אותך, אני רק אוהבת אותך. אולי הייתה טעות שלא התעניינה באשתו והדבר קרה במפתיע. אשתו הופיעה לעיניה נתגלה יצור האקסצנטרי ביותר שאפשר להעלות על הדעת שתי קרניים חומות צמחו ממצחה, לא, שיער ג'ינג'י אמיתי שפע מכתפיה היא הייתה נמוכה רחבה מאוד עם אחוריים רחבים ככיכר מקושטת כחזירה ביריד, מצועצעת, באופנה זרוקה כביכול, שכל מאמצה מושקע בניסיון נואש להיות יפה להיראות מאושרת מאוהבת, להיראות. חלק מזה היה אמת, על יד היא לא עמדה בפני אישיותו ובכל לחץ נתנה לו לעשות בה כחפצו הוא חשב שהוא עושה לה טובה. הגסות שפעה ממנה לכל עבר והיא חשבה שהיא הכי חכמה בעולם. התנשאה ואיש לא יכל לשאת את קרבתה כולם אמרו שהיא מגעילה והוא חי באשליה שחבריו אוהבים אותה היא פגעה בכולם והעליבה את כולם בדיוק כמוהו זה היה עולם המושגים וההתנהגות שלהם. אלו היו

92
120

93
120

מנסונים ישראלים שהניוונו דרגת הבהמיות שלהם גסותם חיכו רק להזדמנות המתאימה. היא שיחקה את המשחק חצי שעה ואז עייפה ישבה באפס כוח נובלת עייפה ופניה חסרות החיים מביטות בריקנות בבהייה שוכחת היא חשבה שהשיגה את שלה ומנתה את הישגיה לרגע חשבה שהיא בביתה וששם תעשה את החיים שוב. אבל אי אפשר היה להסתיר דבר. אצבעות דם ארוכות הלכו לפני עיניה של רע מלטפות אוויר בגעגועי חיים. חשוב היה לשוב אל החיים ומהר. טוב שימש חלק מהדרך כאהבה עצמה חשוב היה לאהוב הלאה מייד לא לשקוע בדיכאון ולהזמין את חברו לבדו לעבוד איתה כדאי היה להשתחרר מנוכחותו המוסרית כל כך הכפייתית של טוב, לשיר ממש לרקוד כי הרי לו שלא הייתה לו גופניות לו הייתה האפשרות לרקוד. לעשות דברים חופשיים לגמרי ולהיות חופשי כי אפשר היה על ידו הוא עסוק היה כמקבת בתככים להשיג יותר פרסטיז'ה עמדות כוח ועל ידו אשתו הרצחנית הגוצה השמנה, שפניה הנובלות העבות הגסות היו בניגוד גמור לפניו העדינות שקיבלו מבע קשה כל כך נטול חיות לגמרי אכזריות ונתקשו כפניה. לא חן או הומור, הוא נראה כציפור טרף מורעבת שנוצותיה אפורות ומאובקות עד שניטל צבען. אנשים כאלו אסור היה לאהוב כי אם אהבת אותם בעיניהם היה זה סימן שאינך ראוי לאהבה או להערכה שאתה עצמך אפס מאופס כי הם ידעו שאינם ראויים. לאהבה לרחמים או לכל דבר כל דבר אחר נראה להם שלקחו באמת באיזו עורמה. כך יצאו מחובת אסירות התודה מהנימוס ומהכרת התודה. בבוקר שלפני יושב טוב ובכה בכי תמרורים. בכיו לא חולל בה דבר לא נכנסה לשדה הרגשתו ולא רצתה לבכות עימו במקומו או להסכים עימו לא היה עם מה. הוא נראה לא הגיוני לגמרי, וחסר רגש לגמרי דווקא הבכי שהיה חוסר הכרה נראה כחוסר רגש כחוסר התחשבות. לא היה לה בליבה דבר אליו. הוא רצה החליט לשוב לאשתו אם כך היא הסתגלה מייד שוב לא היה שלה לחלוטין. היא לא רצתה להפוך איתו מה שרצה בעצם בבכיו שהיא תבכה ולו לפתע יהיה מצב רוח כי היא תוריש לו את שלה מייד. לא היה לו יותר משלו רזרבה של מצבים ומצבורים לשעת חירום הוא היה מדולדל רגשית ריק לגמרי. ועקר. איש לא סיפר לה על אשתו הוולגרית המבנה

צבע השיער, הבגדים. המראה היה מהמם באמת ומבחיל כהוגן. הייתה זו דמות של פרוצה מסרטי פליני שעוררה בחילה מיידית קריקטורה גנטית שהטבע יצר ברגע נדיר של הומור זה היה סגנון משהו אין מה לדבר. היא יכולה להתקשות להגיד שהיא באה איתם וללחוץ עליו המראה שהיה מתגלה לא היה מרנין היה זו דמות ממוטטת עצבים לחלוטין חולה עצבים הרוס והיא לא פחדה לחטט בזיכרונה להעלות כואבות נשכחות מניסיונה לחיזוק בניסיון של אשר ראתה, אז היה זה אדם לא יפה כעת היה זה אדם יפה גנטית אשר קרה לו המחלה לא הייתה קשורה באדם היא יכלה לתקוף בתנאים מסוימים יפה ככעור כמו המוות הזקנה. היא רק רצתה לעזור שיהיה בן אדם שיוכל לחיות שיהיה כמו עצמו שיהיה מאושר בלי קשר לאהבה כאדם חסר פניות היא יכלה לצאת ולהיכנס כרצונה. היא הייתה חופשית. אבל הוא ניסה להתחבא בתוך מסכת האהבה שניוולה את פניו ואופיו. ולא רצה לראות את מצבו המילה פסיכולוגיה הטילה עליו אימה והוא צעק שקונפליקט יש לכולם אבל לא לו אכן פסיכולוגיה הייתה לרוב הבריות אבל לא לו. והוא התמרד בכל ניסיון לשוחח בכלל על פסיכולוגיה כי לא הייתה לו כלל טכניקה והייתה לו דעה איומה על המקצוע כמו לכל הלא מסתגלים. הוא לא היה מוכן להפקיד עצמו בידיה. לא באהבה ולא בכלל הוא רצה בתדמיתו הגנדרנית כמו אשתו בדיוק זוג ריקני שונא אדם בז לכולם ואוכל אנשים חיים לפני לכתם לישון ומזה היו מזינים את רעבונם. וכך מין שלהם נראה בתוך שנאה אכילת כולם לא היה מקום למין. זה היה מתבצע בגניבה לפני השינה ממש כדי להירגע כשעשתה עצמה ישנה. לעיתים רחוקות ככל האפשר. הוא שנא ספרות פורנוגרפית והיה קרוב לשנאת מין זה היה עידון בעיניו. אשתו לא הוכיחה אותו מעולם אמרה אמן והבינה כמו שתיארה במבט אותו כלומר כל טענה אומללה שהייתה מתפתחת לגידול רציני לזיהום כשהיא מחרה מחזיקה אחריו וזו הייתה הבנה בעיניו כי היא לא העזה אבל גם זו הייתה גישתה בכלל. את האלימות צריך היה להוציא באומנות בקרטה שאגות מסוגננות בהכרה, היא ידעה שהיא טובה שתוכל להגיד לחברו לבוא שתהיה עדינה היא ראתה כיצד הדבר יקרה. כיצד ידברו כיצד תסביר לו תיתן. היא לא רצתה

94
120

95
120

שיחזור והייתה מוכנה לוותר על המשך העבודה כדי לא לראותו. אגב הכתיבה ידעה שיבוא היקף לרומן ורק חיכתה לראות כיצד יתפתח הכרתה הייתה שמה קץ לעניין ברגע שהייתה מקיפה אותו היא לא רצתה לראות עוד דברים רעים לא שיקרו לה שלא יניחו לה לחשוב שהיא רעה אפס כישלון. היא עברה כאלו מספיק דעה רעה שעצמו מסגל על עצמו הופכת להתנהגות לאופי כמו שקרה להם בוודאי היא רצתה לחוש יפה מוצלחת חרוצה היא טיפחה משך שנים אופי כזה ולא רצתה לאבדו. היא חשבה על כך באומץ ולא הסתירה מעצמה עובדות. היא הייתה נפטרת ממנו. היה זה העבר שהתדפק והוקף לפתע היא הייתה חייבת לעבור זאת שוב כדי להבין. כדי להתחזק ולהרחיק כל פיתוי של הרס כל דבר רע. ברוך המבדל בין טוב לרע. אשריי שפקחת עיניי תן לי כוח לברוח הוא לא יתקיים יותר עבודה היא לא תפחד שישוב עוד כמה פחדה שדבר כזה עלול לקרות היא הייתה מחוזקת והכירה את כל הסימנים הוא היה שייך לחזירה שלו והוא היה חזיר רזה בעצמו. היא לא רצתה שרידי החזירות שבה נעלמו לגמרי היא תדע לכבד עבודות של אחרים. האהבה הייתה רכה וטובה ונתגלתה לעיתים קרובות בקלות על יד שולחן הכתיבה כי היה זה רגש שתופעל חלק מהמבנה ומה שאדם מקבל מאדם אחר הרי זה לעיתים צדקה וצדקה בסתר. הטוב שהיה שלה בלבד היא הוציאה ממנו מה שרק היא ראתה בו זה היה הישגה זה היה שייך רק לה. בעיני רוחה במאגריה הביוכימיים הוא כשהוא לעצמו לא יתקיים עבודה יותר לראותו היה לראות את היופי הטמון בכל אדם גם המגעיל ביותר היא תיארה לעצמה שגם באשתו יש כזה אבל היא נתרקה מעולמות הבהמה אשתו עשתה יופי פנימי לגרוטסקה ולכן חייהם נראו כמו שנראו וולגריים גסים מלאי מריבות אלימות חסרי מין ואותו גבר נשוי שידע רק לנשוק כשהכירה אותו היה יותר גופני כעת ויותר נפשי אבל לנפשו לא הגיעה. לא הייתה לו היא לא ראתה אותו כי אז הייתה נבהלת האדם ההרוס שהייתה רואה לוא הציצה בו היה עלול להנפיע את נשימתה היא ידעה מה הייתה רואה אילו הביטה. היא נכנסה לרומן הבא בקלות היה זה נער הייתה רק אפשרות שתהיה עדיין נזכרה ורעדה משרתה את יופיו כן, הייתה זו הגופניות שלא מצאה לא ביטוי כלל אישיותו

שיכלה להיות, עוצמה קטיפתית מכותרת בזהב וכך שרצה אותה. אבל לא הגיע לכוחו כי לא ידע לנחמה כי גם היא היו לה שעות קשות כי גם היא פחדה לפתע כי גם היא הייתה זקוקה לנחמה הוא לא הבין אנושיות מהי לא הבין מה חולשה מהם רחמים, הוא לא הבין מהו לא להבינו כלומר לעשות מייד את רצונו כי היא לא איבדה דבר לבד את האובדן היא לא הפסידה דבר כי אין מה להפסיד. כלומר אין. הפעם שום דבר הפסדה היה מזמן היא הפסידה אי אז וזה היה החוט המקשר לעבר שהפסידה כן ביחסים איתו הוא איים על העבר שלה על הבנתה אותו, הקשר ביניהם ממילא נועד להיות חלקי כך שהיא יכלה להסכין עם חייו השניים שגם שירתו אותה והיו לטובתה אשתו וילדו. לוא עבר לחיות איתה היה הורס לה את עברה וממילא את עתידה, היא יכלה לחלוק בו, היא ידעה שרצה יותר מזה וחיכה שתרצה אותו במידה כזאת שיוכל למצוא תחליף חם לחוסר הביטחון שלו כעת שרע ממנו לא יכל לצפות לעצמו, ביתו היה משהו בין הלא כלום והיא. ומשהו זה היה נחוץ גם לה בו. היא יכלה להראות לו מהו עבודה ולא להשלוח אותו בנישואין עתידיים ולפתות אותה בהונאה ובהבטחות שווא היא באמת לא ידעה במצב המורכב ההוא תוכל להסתדר איתו לטווחים ארוכים כל כך ביחד. ייאושו טירופו היה כנה והיא חיכתה לכנותו ולהרגשותיו לאותנטיות שלו ככל שהיה נתעב גם והיא חשקה בו ונתאוותה אליו. היא חשבה שהוא משגר אליה שדרים מיניים וחשה בבטנה בחום תאוה שאבדה לה שנים. לפני שנה התבוננה בעצמה היא לא רצתה יותר לאונן, היא ראתה את הבולמוסים שלה את אכילתה החפוזת את אוננויותיה המהירות והיא רצתה להתגבר על הבולמוסים כולל בולמוס השינה. היא עשתה בכל אלו יותר מדי ובאחרים על כן פחות מדי, היא חשה שוב ערירית ומיתמת, ולא היה לה למי לתת בשלמות משלמותה. לא היה לה בצרות של מי לטפל בחוסר הידע של מי את מוגבלות מי לרפא, לכן הפכו אלו מייד הסימפטומים שלה עצמה, היא החלה לפחד היא חשה אימפוטנציה היא נתביישה כי על כן לא היו בה מלידה תכונות אלה. יש ולעיתים יוציא הטבע מתחת ידיו ברייה מושלמת, אחת, כזאת, אשר, פגם אין בה, אין בה מום, ומשישלים את מעשי ידיו להתפאר, יראה כי הברייה הזאת

96
120

97
120

אשר אין בה כל ניגוד, וכל חסר אינו בנשמתה, תטעה עד מאוד להאמין כי היא הדבר הרע הנורא ביותר עלי אדמות, עד מהרה ייעלב הטבע כפתי אף הוא אשר נפתח להאמין כי יצר את המושלם, כדי כך חזקה השפעתה אף עליו הוא בטוח שנכשל שטעה שהשתגע, שהכזיב ויסתיר פניו ממנה, תעבורנה שנים עד אשר תמצא בליבה את הפתרון, תכיר את פתיותה, ושנים עד אשר תגן ברגשותיה בחופש עד אשר ישמיעו למענה כל צליל אשר תבחר כל רגש שתדע בו. המתח הינו חוסר פורקן, חוסר פורקן רוחני עלול להיות מסוכן פי כמה מאשר חוסר פורקן גופני כי יש אשר יחיה האדם ללא גוף אבל ללא נפש לא יחיה לעולם. והנפש אשר לפתע חדלה להבין את עצמה ונתבלבלה יען כי לא נתנה פורקן לנפשה לעצמה, כי גזרה על עצמה שתיקה וחוסר התבטאות כי הסתירה את אשר היה יקר לנפשה על כן נפלה. המאורעות קרו והחויות המאורע הרוחני התרגש לבוא וקרה, והרוע הלם בה, היא לא הבינה אותו כי כליי העזר הדיבור העט הנייר הצבע הצליל כולם נעצרו בה כאילו הייתה לגולת עתידה סוד גדול והיא חנקה אותם, לכן החלו גם הדברים להיכפל מקרב חייה המעשים הרעים האכזריים ומקרב עצמה הדברים כמו שהם אשר חדלה להבינם כי לא ביטאה אותם כי לא סמכה על עצמה וחששה פן תסגיר את היקר לה מכול. אדם שאיבד את אמונו בעצמו, והחל לשנוא את עצמו לירוא מפני עצמו מעצמו לפחד, נידון לטעויות אינסופיות, לשרשרת טעויות אשר את סופן לא יראה עד כי ישים את ידו על שורש הדבר. מי אשר את ליבו סגר אל עצמו סגר ליבו בכלל אל כל העולם, מי אשר ליבו נפתח נפתח קודם כל אל עצמו. זאת למדה כעת, משתהה על טיב המאורעות האחרונים וראתה כתאוות הכתיבה המלווה לפתע מאורע טרגי שנראה ככזה הינה לפתע הומור חוכמה והבנה. יש אשר הבדידות תעביר אדם על דעתו, ולברייה זו אשר הטבע הותירה למראית עין ללא בן זוג לליבה וחונן אותה ואת בן זוגה האפשרי בחושים אותם נדירים אשר יוכלו באמצעות לגלות זה את זה, בדמותו ובצלמו יצרה כי על כן שם בה את כל אוצר זיכרונו, מבחינה זו היא הייתה הוא, היו בה כל חיותיו מימיו שדותיו הריו אווירו ועונותיו, היא לא הייתה הוא בהיותה אשר עליהם היא הייתה מוציאה

את חיותיו עונותיו כרצונה היא הייתה יותר ממנו אפילו הוא היה חסר אונים לעומתה רצונה היה חופשי היא הייתה עם חושיה ויכלה לבגוד בהם אלמלא אותו רופא זעיר אשר שתל במוחה והיא הייתה חייבת לציית לו, כל אי ציות היה מפיל אותו גורם לעשות בה ניסיונות וגורם לניסיון להשמידה. הוא חי בה לעולם, הוא שאף להיות הרבה ולחיות מיליארדי פעמים בכל פעם, ופה ושם יצר לו חיים נפלאים להיות בהם, היא הייתה אחת משני אלו, הנפלאים, האחד היה זכר, אלוהים, והשנייה אשר נוצרה עשרת אלפים שנה לאחר מכן הייתה היא. הוא לא רצה שהיא תיפול, הוא בכה בתוכה כתינוק, הוא היה חזק כרגש לא יותר. היא ידעה שזה היא לא מייבבת בתוכה. וגילתה אותו בה בתוך עצמה. הוא נתן לה שכל טוב וחזק כדי לשלוט באותו רגש באותה עוצמה להפרידה בעדינות מעצמה ולנהוג בה כעיקר חייה זה היה הוא. רק הסחת דעת זו אל הזולת הייתה עלולה להגן עליו באופן מושלם, אבל הסחת דעת זו לא ארעה כראוי. והוא היה נתון בסכנה. על כן קירב את אלוהים אליה כזכר מפתה ושם בליבה יצרים את אלו שלו שעורר בזיהירותו בכוח, ועשה את רגשותיו אהבה, כמו שיצרם מבלי שתוכל אלא לציית אליו או לאבד. כן, הוא היה חזק מאיתה. הוא היה הטבע עצמו, גיבור לא מנוצח שכלי נשקיו היו רגשות. באמצעות אלו היה מחייה ומשמיד. לא היו חזקים מאלו ופחות ידועים מאיתם, לכאורה היו גלויים, למי שידע לפתע מה זאת להרגיש הם היו מסימני החיים העזים ביותר, כסיפור סיינס פיקשן היו אפשרות שנתגלגלה לפתע ולא הבעות מסתוריות ועזות שנחיו לפתע נתגלו והיה להם כוח מובן אחר מאלו הידועים עד כה ושימושם בעתיד הרחוק או הקרוב האפשרי או הבלתי אפשרי. לאחר ציד שנתמשך שנים מרובות בהן כבר שכח הצייד מהו צד אבל אז הניצוד הרגיש חופשי וחסר אחריות, לאחר העמדת פנים מושלמת כל כך שבה הצייד שכח שהוא מעמיד פנים ובאמת הסתלק מהשטח רק לאחר שנים רבות כל כך נראו שוב אחד לשני היא גילתה סימנים רבים בהם למדה עוד ועוד אודות טרפה וראתה כי רבות מהשערותיה נתאמתו, אכן הוא למד רבות אודותיה בעודו מתבונן בה מסתרי, היא בחנה את הבעותיה בראי בטרם הבינה, בלעדיו היא מתה עימו

98
120

99
120

היא חיה ומאושרת. רק בחינת הבעות אלו בראי הועילו כיוון שכל ניתוח אחר, היה כולל סיכויי הצלחה או כישלון, התאבדות או סיבות שלו כביכול להצילה, או סיבות שלה שכביכול לא אוותה לראות, כמו מניעים זהים להצלה מצידה ומצידו אבל כל אלו היו מלחמות יוקרה פרסטיז'ה שכבר אי פעם הופיעו בעבר הוא נרכשו שם, היא הופתעה לראות בכמה ממנהיגיו הלא מעובדים כי היו דומים לאלו של סביבתה הקרובה משחטר לה ביטוי מקורי ומעובד משלה למצב כלשהוא, כל אלו היו סימני ניוון עבודה והיא הייתה נינוחה ורגועה כשחשה שאכן יספיק הזמן כדי לעשות את תגובותיה. זו שתחוש עכשיו, אז לא נתנה ליבה אל המלכודת שנכנסה לתוכה וגם חשבה שזו חיטיב עימה, כעת מאחר שמלכתחילה חילקה כאילו מחסום איזשהו זרות כלשהי מחיצה בין תאית בריאה שבה חשה את האינדיבידואליות שלה עצמה עצמיותה הפרטיות שלה, כעת הייתה אמורה לפגוש בו שוב ללא אותה סערת רגשות וידיים נלהבים באותו רחוק שהיה הכרחי לצלילות הדעת לצידה ללימודים לחסינות בפני השפעות חוץ להרגשה לתחושות העמוקות ביותר שאינן מכזיבות עולם, להפך, היא ניסתה לסלק אותן תחושות, לעמעם, להלחישן לשקוע באותו מקסם שווא אותה אשליית חושים מתוקה, שתיקח אותה הרחק מכאן ממאבקה מהחיים, נקודות החיבור המעטות בינה לבין הסובב היו הכרחיות, מרובות מהן היו מטמיעות אותה, את תודעתה ומקשות עליה לזהות עצמה בין אינסוף הטעויות והסיכונים, ככל שסיכוייה היו קטנים כן השקיע הטבע כביכול עצמו פחות מאמצים זיהויים כאילו נתמעטו סיכוייה כדי כך עם התרבות הסכנות שלא היה טעם אפילו לנסות. היא קידמה בברכה את התחושות הראשונות של ההכרה שליוו את מותה של האהבה והתשוקה, באותם ימים שגלגול אנרגיה זה נוטה להתרחש, מאהבה לידידות, חלומותיה היו מלאי מרץ ועלילות היא לא היטיבה לזכרם, פעם אחת שוב הופיע אלוהים הוא נהג במכונה נקייה במיוחד בגבול עיר שקצה הצפוני היא עשיר מלא מרבי קומות מקושטים בפרחים וקצה הדרומי היה שוק מזוהם עני ולא נקי כמו בכל עיר בעולם. שנים שלא פגשה בו ממש. היא שמחה לשוב אליו ורצתה ללכת איתו לסרט, כשנפלה בפח חולשתה הזמינה עימה ילדים ועצרה את כל הדיבור

ההבנות וההתחלקות. אכן, היא הייתה המסוכנת מכולם אם כך יכלה להכשיל את עצמה. היא רצתה להיות תמימה כחיה לפני שנגסה מעץ הדעת, ימים לאחר מכן שוב היו החלומות מלאי עלילות והיא לא מצאה כוח לזכור. נקודת השבירה הייתה קרובה היה זה כה קרוב עד שהיא חשה בה אותו מפח נפש מעצמה אותו ייאוש אותה אכזבה בלי אף נקודת אור. מניית הנקודות של הכישלון מאז תחילתן ונפילה ללא כלום של עשייה, כשהקול נשמע מבחוץ מאיץ בה לעשות דבר מה והיא תוהה מיהו כי איבדה את הקשר עם עצמה שהפכה להיות אחר. תוהה מיהי מבקרת עצמה מבחוץ עם אותו הקול ונראית גם כשתיים כשעל ידה הולכת דמות אורות עשויה מקרינה מעין היא במהדורה יפה יותר חכמה יותר מוצלחת יותר שאותה אלוהים כביכול אוהב. היא גם חשבה שהיא מגדלת בתוכה ילדה למענו שתירש את מקומה. זה צריך להיות ראשון אמר קול אחר וכך נתפרדה לחלוטין לכל מרכיביה כשהיא יושבת בכורסא כמו פריץ כמו מי שחשבה שהוא אלוהים וכך אולי הגיע אלוהים האמיתי לתמונה מזדהה עם כל מה שהיה אלוהים בכל מצב, אולי. כל חלקיה רקדו לפניו והיא נהנתה מפיצול זה שהיה תיאטרון בלי עשייה אלא משחק קודם שניתן היה רק להנציחו לאחר מעשה. אלו היו רגשות אנוש כה מורכבים והיא שהייתה שמחה כענן כחול והסתלסלה סביב המנורה בעליצות חייתה את הטרגדיה מתוך ידיעה פנימית עמוקה שתוכל אחר כך לרושמה. יראו שאלה ירגישו השיב לה מי שחשבה עדיין שהיה הוא. אבל הוא היה אחר היא למדה לזהות מהפנימיות שלה להפרידו מחלקיה בייחוד בתקופה האחרונה. היה לה מוח טוב בצורה נוראה והיא לא יכלה להיכשל בטינה אמיתית או מפח אמיתי. הכול היה לצורך אומנות. והגבול הדק והשייקספירי של להיות או לא להיות היה גבול חייה, שבו יכלה לעשות או לא לעשות, גבול זה מוצה, היא הכירה את כל הווריאציות, לתת מדי לאנשים, לא לעשות בפועל לקום עם טעם תפל בבוקר, להסיק להתמצא, להתפרק לגורמים ולראות, להתאהב ולהיות תלויה, להתאבד, להשתכר, סמים, בולמוס מיני, לטלפן כל היום, רק לקרוא כל הזמן. להופיע, להתלבש, לשחות, לשיר, ומכיוון שהייתה בריאה ואופטימית. ויצר הקיום שלה התחזק כל כך עד כי הפך להיות

$\frac{101}{120}$

$\frac{100}{120}$

כמעט יצור עצמאי, שכילה בה את זעמו ונטה להציתה. לא היה בה כל דקדנס, שום ניוון, היא הייתה חיובית לגמרי ושכללה תכונה זו כל הזמן משהבינה את כוחה. היא רצתה בכוח בעוצמה. והאלימות שיוותה לה חן של חיה גמישה. היא מצאה בטוב שלה את החיה המעונה שהיה בה עדיין אותו חן לפני שנהייתה מרוטה כל כך מרוטת עצבים וזעפנית היא ידעה מה יכל להיות לוא שב אלו קלסתר אדם, הזוהר המלאכי המלכותי שקרן ממנו לעיתים ואופן לימודו המהיר, היה זה אותו לילה שבאומץ ביקשה ממנו להישאר כדי לחזור איתה על החומר, לפני שהידיד הלך הוא שאל בקול נבוב כושל הוא להישאר? כן היא אמרה. אז הייתה היא שולטת במצב. הטריטוריה הייתה שלה לא זו שגנב ממנה היא הייתה חופשייה דבר כמעט לא הפריע לה הוא היה ברשותה. היא חיה את חייה והוא לא יכל עוד להפריע כי מעמדו היה שונה ולוא היו לו כלי נשק הם ניטלו ממנו בכוח חזקתה על המקום. היענותה שיותר מאוחר הפכה להיות חייתית הייתה מחושבת עדיין היא ידעה פחות מאשר היום פחות היה בניסיונה אותן נשיקות חיבוקים ליטופים לא יישכחו לעולם היה להם צבע טרם וריח ומראה הם היו ניסיון. והיא יכלה להיות עדינה, היא נפקחה כפרח בוקר, והבעותיה שנתרכזה בהן כי הפרידה את כל הפעולות לגורמים לכן גם המין נתמקד באזור שלא היה מוכר בעצמה. לעצמה. ההבעות היו רכות וזרמו יפות להפליא היא רצתה להוציא ממנו אותו הדבר הבעה אחת עדינה בייחוד החלה לצאת מתוך עיניו והוא ניסה להתחבא בלי זה לא שווה אמרה והתכוונה לראות הוא ניסה תמיד לכבות את האור. ההבעות הראשונות של הייאוש העיניים הנפתחות ונסגרות בתאוה נואשת חצי פקוחות כשהתאוה מציצה מהן כבושה לגמרי כמו שהבינה זאת אז, והנה הווה צפן בחובו הפתעות, עוד הבעה מעניינת במיוחד חלפה על פניו ואז היא רצתה להראות לו. היא מאוננת אט אט מעוניינת במיוחד ברגשותיה מביטה בהם איך הם. ואז הוא ביקש להיכנס את יכולה לעשות את זה כשאני בפנים הוא שאל כבר כי הדברים נהפכו. אני רוצה לגמור הוא אמר, רגע חכה היא אמרה. קולה היה קשה היא יכלה במצב כזה להוציא מעצמה שפיכה חרופה נטולת רגש מכל וכול אבל הוא כבר גמר משמיע אנקות

התרגשות שהיו מכוונות לאוזני הבורא בלבד. ואולי הצטער בתוכו על שגמר מבלי דעת מה הוא מעולל לעצמו ואוזני עצמו היו חרשות לבכיות ושכלו אטום לפרש את הקורה. הממזר גמר ורגשותיה היו ללא מענה. כעת ידעה מה היה ההמשך. אותו חום שצריך שהיה להתרחש במרכז בטנה אותה התמסרות התמכרות חייתית כמו שכינתה אותה לא ארעה שוב. זה היה השלב הבא שהיא לא חפצה לעבור איתו יותר. היה צריך לראות כיצד הכול קורה והיא לא ראתה את ההמשך בה איתו. היא הייתה המובילה. היא האשימה את עצמה, חשבה שצריכה הייתה להוציאו ממנה לגמור ואז לתת לו אבל הדברים היו בלתי נמנעים כי היא לא יכלה לחכות. האופן שבו בנתה את המין שלה מבלי לדעת מה תהיינה תחושותיה למה לצפות מעצמה מגופה, חוסר הניסיון ההוא ואי העשייה העצלה מעט שנלוותה לכל הקורות, כאחות החטא ועלילתו איזלו את ידה. גם יכלו לריב במיטה כשני תגרני שווקים, כשהכול לובש צבע חרא ושניהם נראים קטנים כבובות באוקיינוס הגדול הקוסמי. מיעוטי חשיבות כיוון שלא ייחסו חשיבות לשום דבר לשום רגש להתחשבות לעדינות לבריות זולתי לצורך תכוף ומיידי אחד ויחיד שרצו להשביעו מיד בכל הנתונים הקיימים, זו הייתה אפסיות. זה היה האפס. בליבי אפס כעת הובן. ביטוי שהאומללה ליחשה לעצמה חולה כמעט מתה אי מזמן היה זה עניין מתמטי לא היה אלא ביטוי שאופנו היה כה רגשי גם וניתפס ונזכר כשכלי בלבד. אכן לא על השכל לבדו. הוא היה זקוק נואשות לתמיכה אבל הוא לא הודה בכך אלא בשעת בכי בביטוי עקיף כשאמר אני אקרא לאשתי היא תיתן לי כוח, התוצאה הייתה כמובן הפוכה זו נטלה ממנו את שארית השכל הישר בכניעותה בקבלתה התאוותנית אחרי כל מה שהיה מוכן לתת בחינם ובניצול עצמי מופרז, והתפרצויות בכי והיתלות על כל רגע קשה כדי לאזן את הילדותיות חסרת האחריות, וחוסר הביקורת בה חיו. לאחר שבכה בלי בוששה בחולשה באופן היחיד בה ידע, נזהרה שוב כי ידעה את התגובה הצפויה, היא לא רצתה לפגוע בו ועקפה את המכשול בהשתמשה ברכות בה ולה היה זקוק כל כך. ולא נכנסה לשדה המסוכן שהוצע לה של צעקות מכות בכיות גידופים חירופים ואכזריות. אבל היא לא יכלה לרצות אותו

102
120

103
120

יותר. או לא נתנה לעצמה לרצות. היא לא נתנה לעצמה לרצות אותו יותר, והידידות שהחלה ללבלב קמלה בטרם פרחו כמו האהבה רק ששעתה הייתה קצרה יותר. היא יכלה כעת להאשים רק את עצמה בפרישה מעבודתם המשותפת שעדיין חככה בדעתה אם הועילה לה ולא ידעה להעריך את נזקי ותועלת פגישתם. היא חזרה וטענה באוזני עצמה כי הייתה מגיעה לאותם הישגים עם אישיותה וכי אלו היו בתוכניתה. כי ההישגים הרגשיים היו בתוכניתה וכי היא ידעה לאן היא הולכת. הייתה באלו מידה רבה של צדק ולא רק הטון נשמע נכון. משהלך מאיתה חזר אליה מצב רוחה הטוב והיא חשה כמה קל לה כמו באותה בדיחה יהודית על אדם שהכניס עז לביתו ורק משהוציאה חש כי הוא גר ברווחה ובניקיון. אבל לתחושת הבדידות התוקפת כל אדם הנמצא בגפו ולוא גם מרצונו אין אחות להרע. ומעטים שהיו הבריות שרע חשה אליהם זיקה נפשית כמו לאותו טוב ולטוב האחר. הם היו לא מבוגרים אמת, מעיניהם לא נשקף אותו כוח רצון והחלטיות שהיא כה כיבדה בעצמה, הם היו חסרי מערכת ערכים בסיסית שעליה יכלו להשתית יחסי אנוש, ידידות נאמנות עניין בבריות וחיוניות. אבל הם היו זקוקים לה יותר משהיו מוכנים להודות ועל כך שלא הודו לא סלחה להם, על כך שלא היו בקשנים, ולא אינטואיטיביים כמו שהייתה אמורה להיות בעיני עצמה, חלומותיה לעבוד איתם התנפצו והיא רכשה ניסיון והתבגרה בכאב רב מדי, ובמכות שלא היו לטעמה כל עיקר גם לוא נניח שהצדק היה עימם. תחושותיה היו מדויקות והיא לא חפצה בהשפלה שהם גזרו עליה בייחוד הטוב שלה שהייתה צריכה להיאבק עימה כל הזמן, הייתה שימחה של לא להיות לבד של להיות ביחד, אבל בכל המנהגים שחפצה לרכוש הייתה עומדת גם בלהיות לבדה, ואותו בן זוג והפוטנציאל של קימות בוקר מאושרות בצוותא היה עתיד להתקיים רק בדרבונה הנמרץ כמו כל משאת נפש שלפתע הייתה עתידה להיות מעשה משותף. הרגליה היו אמורים להיות הרגליו לשם נוחיותה ולמען החוש האסתטי שלה שסבל קשות מהפרת הסדר והניקיון והמשמעת והנימוסים. היא רצתה לנהל את חייה כרצונה בלי שיגזלו מאיתה זמן נוחות ותחושת קיום. שהייה משהו מובן מאליו של מנהגים והתנהגויות, ואלמלא

דבק השאר רצוח והנשמה יתרה שהדביק בהם חברו היו יחסיהם מתנפצים מזמן כמו גם שפירודם נגרם ישירות בגללו. כאשר שאל אותו מה כבר החלטת להישאר אתה כמו ילד לא אחראי אינך יודע מה אתה רוצה, והלה קיפל כנפיו ולבש את הסיטואציה של ידידו. המשולש הנצחי האישה הבלתי מושגת והפילגש הדחוייה. לא היה טעם לעבוד איתם היא אמרה לעצמה, אדם לא יכול להשתלב בחברה, זו הייתה רק עוד אחת ההוכחות בשרשרת התזות על אי קבילות המצבים החברתיים, כל מה שנועד להשתלב בחברה היה מועד לכישלון, מינימום של חיכוך היא רצתה ויכלה להשיג. מוטב לשבת בבית לכתוב ספרים לפגוש מוציא לאור אחד פעם בכמה חודשים, וזה איש הקשר היחיד עם החברה, פרט לכך חייה שלה היא רשאית להסביר פנים לבריות ככל שתרצה אבל לא להסתבך במצבים חברתיים, השאר הבריות היו קורבנות השיטה, הם ידעו זאת, היא התבוננה בפניהם וראתה אלפי גילויים של אותה אי נחת של החיה הכנועה המוכחדת של השפלות של החיה המושפלת, ושל הצער על הלידה והחיים בכלל. היא לא רצתה להיות כמוהם. היא רצתה להיות מאושרת, וכל תרגיל של זיוף העמדת פנים היה עתיד להיות סופה. היא רצתה לחיות. אותה מסגרת שהותירה לעצמה לפעול בה הייתה מסוכנת היו בה אולי מעט מדי גירויים. היא חפצה לראות בני אדם. להיות רגילה אליהם. האומנויות יכלו לעזור הרבה כדי לשמור על הרגש ההבעה וצלילות הדעת ועל שלמות האישיות שהייתה השלמות. כל אחת מהן פיתחה חוש אחר מנגנונים אחרים היו רגשותיה וראייתה הולכים לאיבוד. הם עזרו לה להיזכר בכך, היא ראתה אותם כעת כמעין שליחי רצון טוב ונפרדה מהם בהשלמה. אלו היו חייה והיא תהתה אם לא היה בכך שמץ מרירות ואכזבה שהיו מודד לכל שיקול דעת והחלטה. רק לפי ההבעה שהייתה מתורגמת בניסיון להרגשה שרק בחושים הפנימיים הייתה עוברת בטלפתיה מאדם לאדם היא לא יכלה לעבוד איתם להופיע ולהיעלם כאילו הם עובדים יחדיו וכל אחד תורם את חלקו. הם לא היו מתירים לה, הם היו מתגרים בה שואלים לכל עצה החלטה והיא נהנתה משהשיבה לטוב האחר היה קול מעובד מאוד, כיהלום מלוטש שכל פינה בו זוהרת בנגוהות רבים, היה זה קול אשר ברגעי חסד שלא

104
120

105
120

היו מועטים היה מקסים בעידונו המיוחד שבעליו היה ער במיוחד לנכס קסום זה ומבסס עליו את כל הרגשות הזולת כלפיו הייתה זו השקעתו העיקרית ביחסים וברגעים שליבו היה טוב עליו היה מנגן בקולו זמרה שהייתה מבטיחה המשך ורציפות. קולו של טוב שלה היה שטוח חסר הבעה היה מאנפף ילדותי ומתפנק ומתחנן הייתה בו פינה אחת של חום יתר או רכות בה יכלה להיחבא, הייתה זו שמש מסמאת במדבר שאין בו צמח או טיפת מים והיא חשה שגרונה יבש ולשונה נדבקה לחיכה ושוב אותה תהום שחורה נפערה לרגליה אותה תהום של סכנות. הרחמים היו שער דחוק מאוד והיא לא רצתה להביאו דרך שער זה. והתאוה הייתה אף היא שער מביש למדי, החופש לא נודע אז כי גורלם אולי לא משותף אלא רק השיקו זה לזו בדרכם וחלפו כשני גופי אור שמימיים שהיו נטולי כל הבנה זה לזה כעצמים ממש. היא התבוננה בעצמה בהתנהגותה השוותה להתנהגות קבילה לקול למראות ומצאה שהיא אינה עוברת בשער החופש. היא תהתה בחרדה אם אומנם זקוקה הייתה לחנך כדי לדעת ואז היא מחמיצה הזדמנות גדולה. ותוך כדי נתינה היא עצמה מקבלת, אולי יכלו לעבור רק שניים שניים בשערים ההם ולבד לא היה שער ולא דרכים מאחוריו. אבל היא יכלה להחליף בעיני רוחה בני זוג ולהשתייך לנכון לכפר על טעות ולעבור בהזדמנות אחרת. משלימדה עצמה איך עוברים ניסיון שנשכח במרוצת שנות חיים ספורות בלבד. עולם לא מוכר שלח איקס תגובות שהיא הייתה אמורה לפרשן, למה הוא התכוון למה היא מצאה עצמה עוברת למעלה ממחצית היום בהרהורים עד שהשאלה נחלשה ומצב רוחה חזר אליה הביקורת העצמית הקול השני ששתק נתעורר שוב. יום שלם להתעסק בשטויות. היא נשתמחה לה וחייכה. היא ידעה מה הקול הזה אוהב אצלה שמחה חיוכים אושר. ליצנות הומור ומבט מהצד על כל המתרחש. כי היא הייתה גם הפועל וגם האומן וכל שקיעה במצב כלשהו בלי מבחוץ הייתה התחלתו של משטר דיכוי טוטליטרי כל ההכרה גם את העצב ניתן היה ביד אומן לעצור ולעצב עם שעון ביד לפי לוח זמנים. מתוך ידיעה של המצב הרצוי הנמצא בטווח ההישג. שליטה מוחלטת ברגשות התכוונה כשקראה מהקול השני. שדיבר בחומרים כימיים אל גופה שהיא דיברה אותם ובתמונות

ומנגינות שהוא קיבל והפך לכימיה שוב וניסיון מצטבר ולזיכרון. עד המכה הבאה אמרה לעצמה ונצמרה הכאב הופיע שוב משאיר חור שחור במרכז, הוא לא מבין שזה נגמר שהרומן נגמר, הוא לא יודע להתנהג לאנשים זה לא רק במסגרת הרומן גם בכלל. היא חפצה להישאר בצלילות דעתה בשיפוטה ושעות ההתבוננות וההגייה ביום קליטת התחושות של ההתהוות היו חשובות לה זו הייתה אישיותה היא חפצה בגילויה כדי להכירה מקרוב יותר וחפצה לעשות דברים בפשטות מתוך שהיו כוחות טבע שדחפוה בלי טקסים מזויפים כמו שהם בתחושה קלה לעבר הנכון היא לא רצתה שיעשה רעש סביב מעשיה שלה היו פשוטים כלחם כי הרי היה זה להקיץ סהרורי משנתו וייבהל ויפול מהקיר החלק שעליו הוא מטפס, היא חפצה שיחזור לאשתו שיהיה מאושר שיאהב אותו אחד שידע רק נשוך כשהכירה אותו, ונרדם כילד בחיקה ונישק את שדיה כעולל ימים שלמים ארוכים של חורף חם ומוסק. היא לא הייתה זקוקה לאהבתו. והוא טעה משהשווה אותה לו וחשב שרגשותיו היו רגשותיו של כל אדם, הרבה גברים חשו כמוהו או שחדלו להרגיש. אבל גם נשים רבות. היא הרגישה אותו דבר בכל מקום וזה היה הבדל היא ידעה מה היא רוצה להרגיש ויכלה להשיג זאת מכל אחד, והוא היה תלוי בה או בטיפוס המזוכיסטי שכלפיו פיתח כבר דפוסי התנהגות קבועים, אישה אוהבת כאב בכיינית הייתה הטיפוס האפשרי בשבילו. זאת הייתה מכאיבה לו בהיותה לא מודעה לזקיקותו לה באהבתה החלקית והוא היה מכאיב לה חזרה במעגל שלא יסתיים לעולם. משהבינה זאת לא יכאב לה יותר כשם שחדלה לבכות ברגע שסיפר לה אודות התנהגות אשתו הבכיינית ריפא לה מייד היא לא תהיה כמוה לכן היה כה חשוב לשמוע על התנהגויות אחרים אולי היו מגלים את התנהגותו המבוזה ומרפאים לה. לכן לא יכלה שלא להודות על מזלה הטוב שפטר אותה מבכיינותה והיא הייתה מוכנה ללמוד גם גברים חיוביים, אבל המסווה החברתי הייתה נאלצת לחבוש כל הזמן הפך אותה לקצרת רוח וכל הקשר היה בגבול המעשי בעיקר. ואלו שהוצעו לה בגבול ההבנות המהירות מבלי שתבדקן היו לא מעשיות, היא לא רצתה להחליף איתו מבט הבנה מהיר כי מה היה מובן, מה שידר לה, כל אלו היו עניין לדיבור

106
120

107
120

וויכוח. היא אהבה את עצמה יותר עכשיו מי שהייתה ומי שהיא כעת, ונתכרבלה לה בחום חצי חברתי כשהיא שואפת לפתע להינתק ממנו ושוב לא לתת עת עצמה וכל הכיוון שהלכה בו נראה לה נפסד. היא חפצה לראות בני אדם כמו שהוא היה צריך לראות את עצמה לדעתה היא מהר הפכה לקול השני שלו זה שלא שמע. במקום כך נתנה את עצמה והתפתחה איתו יחד כשגופה מקבל סוף סוף את האהבה שהשתוקק אליה שנים כה רבות ושעצירתה מרטה את עצביו והותירה אותו לא מובן לעצמו ולכן לא מובנת לעצמה. היא הייתה צריכה כעת להיות מבפנים זו הייתה הדרך ולא מבחוץ. אבל זכר עדין נפש שהיה נזהר מלחבל בה, אלימות לא הייתה הדרך, וכל השוואה שהייתה לטובתה הייתה רצויה. כי אחרי הכול אישיותה הייתה פרי הישגיה עיצוב רצוני מוחלט שהיא טרחה עליו יומם ולילה היא הייתה זכאית לתשבוחות שהוא מנע אותן ממנע בקפדנות שוקד להרעיבה עד מות, ומאכיל עצמו ברעבתנות מלחם נפשה הפרוס לפני יומם. זה היה שיעור באהבה עבודה והיא רצתה מאהב מלודי ועשוי היטב. רגיש ומגיב ככלי מכוון לכל מנגינה כמוה עצמה. שיהיה חסר בושה כמוה ותאוותן חסר מעצורים ויפה בכל תא מתאי גופו נטול פחד אמיץ וזכרי. זה היה רק אמצעי זו הייתה דרך כדי ללמוד את גופה ונפשה כדי שתוכל לאהוב אחר כך את אלוהים, לא זה היה אמצעי בכלל אולי אלוהים היה יותר מתאים וגם שום סכנה לא נשקפה לה אם יתעוררו רגשותיה היא חרדה לרגע שזה יהיה סופה שהדם יפרוץ מגופה אבל אלו היו רק תרגילים בסוף שירים מחרידים הומור מקאברי חיסון מוות, וספרות. המעצורים שוחררו כבר ועולם רגשות נפרש לפניו כסיפור שאין לו סוף. רק המחשבה שהתשוקה לא תבוא שהמושא יחמוק הייתה יוצרת דמיוני חרדה פרועים כהם, התכנון הקודם היה עדיף. היא לא יכלה להשביע את עיניה מלהתבונן בהתקרבותו האיטית שתתרחש מייד כשלא תהיה בתמונה. היא התבוננה בגל האשפה ששרד ממנו ולא שבעה מלהזין עיניה. היא, יותר מאוחר שוב לא הייתה היא, המרכז שלה התפורר בלעדיו, לבד, עצבנית, מאוהבת כבר חלקית בעוד מישוה, נוגסת הציפורניה, נופלת מן ההתחליתות של השעמום והאכזבה אל הפאשיזם שנאת האדם והלאה טקסים פולחנים שמחשבותיהם התעממו

במוחה עד כי לא נשמעו עד כי לא שמעה אותן מדוברות כי תפסה את הרגש בשוליו וחשה בו בעצמה בעוצמה שהבעיתה אותה והיא רמה מייד פאשיזם שעמום כבד אסור בתכלית. היא התפצלה שוב. אותה התפצלות של אישיותה אשר הבדידות הביאה אותה להתרחשות מוחשית, ואשר האהבה, כך חשבה, מנעה אותה או הדביקה אותה וחיברה אותה לעצמה אם כי כך אמרה לעצמה, זאת חולשת האהבה, היא הדביקה אותה אבל בלא מודע, כחיה נבהלת חיפשה דרך אחרת להתחבר אל עצמה ששוב התרחקה מאיתה, היא דימתה לעצמה שתוכל באמצעות אחרים למנוע את הפיצול אבל כנראה שהייתה חייבת במצע טוב מזה, מלשון הביולוגיה, כדי לא רק להיות עצמה להתחבר למנוע פיצול אלא גם כדי לדעת. שוב לא היה לה למי לתת היא הבינה ואי היכולת לתת היא שהייתה שורש כל רע. היא דלתה ונצטמקה פניה לבשו ארשת כיעור וזקנה והזהרה שכבר היה חייב להתרחש לידו נתקל בחומה של עשייה מועטת, של אי עשייה, של תנועה מוגבלת עצורה והיא הייתה לא מאושרת. הרכות אשר גרמה לאהבה להתבטא הלכה ממנה. לעדינו לא היה אל מי לצאת כל התכונות שהייתה נזקקת להן, שאהבה אותן בגדו בה לפתע. הוא היה רחוק. היא רצתה להתוודות על אהבתה לטלפן אבל חששה שתאמר משהו שירחיק אותה ממנו שתהיה פורמלית סתמית ולא חשבה שזה ההומור שלה כי לא היה לה חשק לעשות כלום. היא חשה רדופה אשמה נאשמת והלכה ערב אחד לישון מוקדם כשראה מלא מחשבות מבולבלות תחושה לא נוחה ואטימות שהתגברה בצד ימין של ראשה. לא היה לה חשק לעשות כל תנועה מזהירה על יד הראי והיא תהתה אם אומנם אי פעם תצא מזה. השאות העבר באו לקראתה כעזרה באותו רגע, והיא נזכרה כי אכן שנים רבות הייתה משותקת כמעט וכי החיים נתחדשו עליה, וכי אותה היא דינמית זוהרת שהכירה אבדה לפני שנים ואך זה עתה נחיתה מחדש. עדיין לרגעים היה ליבה נקרע בקרבה והיא הייתה מריחה דם ונזללת בהזיותיה כתוצאה מהביטויים שהפכו מייד למחזות ולתמונות והיא הייתה נאכלת בידי דמות כמעט לא נראית והיה זה תחליף ברוטלי יותר לביטוי נדלקת נשרפת בוערת אז הוצתה ונשרפה באש חיים שהגיחה ממקור לא נראה בעצמה וכעת חששה שהסיפור יישנה

108
120

109
120

בכפילות שהייתה אופיינית לאיש ההוא, כל דבר אני עושה פעמיים אמר בקול דק, ההיה זה קולו, אולי הוא הזהיר אותה, בכל אופן זה היה לקח והיא חששה להיאכל וכן לא העזה לנסותו, האהבה פרפרה כה וכה ותידום. ישנן דרכים רבות לברוח מעצמנו והמכנה המשותף לכולן הוא האהבה לדבר מה לדיבוק כלשהוא לאדם, כעת מצאה עצמה שוב מסובלת האהבה הייתה שוב בעיניה רק מקצוע שצריך לדעת לעשות היטב, והיא חשה שוב בחום אנושי ובפתיחות שלא הייתה ממידתה שנית באותה סגירות גיהנומית וקורעת לב כאהבתה העדינות וכל הרגשות כמו גם כל תנועה היו אלמנטים בטבע שהיא חפצה לחקורם, היעדרם היה סימן מסוכן, הניסיון להוציאם לאור להשתמש בהם לגלות אותם אומלל כמידת הכישלון והמאמץ. הדברים היו קיימים כאיתני טבע צריך היה להתבונן בהם ולדעתם. באותם רגעים בהם חשה עצמה שלמה באורח מפתיע כזה ששכחה כמעט וכבר נואשה וחששה שמא לא תשוב לחושו לעולם, טילפן, הוא שאל מה שלומה היא אמרה שהיא כותבת את הרומן הוא שאל אם בלעדיו אם היא אמרה שכן הוא אמר שהוא חשב שהיא זקוקה לנוכחות הגיבור כדי לכתוב היא אמרה שהיא וכאן נתדרדרו הדברים מייד, שוב היא מצאה עצמה נותנת לו יותר מדי מעצמה היא התפתתה להכירו מבלי לראותו זיהתה מייד את קולו ונתנה למאמץ לא להיחשף לפני עיניה הדואגות היא מצאה עצמה שוב מחנכת אותו ונותנת לו חלקים יקרים מניסיונה כחלק גדול ממעשיה לוטה באפלת האי ראייה. זה לא היה הוגן כלפי עצמה ניסיונה ידיעתה ואישיותה. היא כבר כמעט מצאה עצמה מאשימה אותו ברצונות תכנית כל עיקרה מכוון לגזול ממנה משהו אבל היא עברה על פני החורה השחור המבוהל המפוחד וידעה כי אין הוא יודע ובאמת מה ידע כי ישיג הרי תגובתה עלולה הייתה להיות רצחנית והטכניקה שלו הייתה זהה פחות או יותר. היא חששה שפחות ממה שיותר שלגברים לא ינהג שהוא פוחד מהם מאופק יותר על ידם ואפילו חנפן. למרות שהגדיל עצמו לפתע כפיל בחנות חרסינה וחשש להעליבם פתאום היא ידעה שאיתם לא יעבור את הגבול הדק של אלימות. לכן שיערה אכן הייתה כוונתו לגזול בלי לקחת בחשבון שקיים סוג אישה אחר אליה לא פחות ורצחני אולי

יותר. היא לקחה בחשבון אותו רגע אפשרות דמיונית באותו רגע ניתנת להוכחה כמצב בפני עצמו של התפתחות לאי ידיעה זו ומשחק לפי כללים אלו זה היה פשוט ובר ביצוע עכשיו המניע הלא מודע הקולקטיבי תמיד המסתתר ואינו גלוי לנוטל חלק סמוי ברגע מעיניה הבוחנות. אכן קל היה להסתיר את האינדיבידואליות קשה היה לחושפה. הסוף היה ברור במקרה הראשון טראגי ומיידי במקרה השני הסבוך המעניין הלא שיגרתי נטול הסוף היו כל האפשרויות פתוחות. עברו אפשרויות כאלו היו ללמוד לכבד אישה נשים וזה היה דבר חדש לגמרי עבורו. כי היה המין הכולל אישה באשר היא אישה. היא שמה מה שהיא מעיניו במעטה כבד של מין משותף אישיות אחת שחזרה על עצמה באינסוף שכפולים. דמות אישה זו הבליעה כל אישיות יחידות שקוויה המיוחדים נטמעו וניטשטשו דמות זו עצמאית הייתה נוהגת בו תמיד אותו דבר והוא היה מגיב לאותה התנהגות דמיונית באופן זהה תמיד. דפוסים חוזרניים אלו שלרגעים חרג מהם שולח מבט מתנצל אל האישה זונה ורואה בה לרגע את השם האישה שהכיר לא מזמן האישה גבר האישה אדם נבוך ונכלם כמי שנחפס בקלקלחו ונתקל בבעיה מסובכת שאינה לפי כוחו. אפשר היה להיתפס בביזיון הזולת בביזוי עצמי בחולשה בהיעדר כוח, שכולן היו פן אחד של אותה צורה מרובת אופנים. היושר הצניעות של האילוף האמיתי של ההתבוננות הנוקבת אודות עצמו של המשמעת החמורה של השכל הישר, לקחו אפשרות כזאת בחשבון, משלא נלקחה הייתה מתרחשת למגינת ליבו של המשתתף העיקרי הגיבור. בבלי דעת ידעה הרבה יותר לאין שיעור יותר מאשר ידעה בדעת. בבלי דעת היו האינסטינקטים שלה חופשיים וחלקים מעצמה בלתי מוכרים לשכלה שלא חקר אותם וקיבל אופי של אדם כאילו היה דמות כמו הואנש כאילו נתנה לחלק מאיתה את פניה נזכרה כי אז כל חלק היה היא כאשר משבר הזהות היזום היה בשיאו אז כל חלק היה כלל אישיותה הסחת דעת קלה סטייה בלתי מורגשת כמעט שהפכה כל חלק לאני. שכל חקרן זה שרק כעת עמדה על טיבו מנגנונו מכניותו היה שקוד כה לדעת אודות חלקים בלתי מוכרים אלו שלה הנקראים התנהגויות, עד כי ניסתה ללבוש צורת אדם ביד בלתי מאומנת. ואילו אותה ציפור שיר אשר

110
120

111
120

דיברה קיבלה חומר מוכן אשר שוב בהבזקה לשכל לא היה כלל מה שהתכוון לו וכך נוצר התסכול הגדול. השכל היה מורעב למזון ההתנהגות אשר המכניזם שלו היה מורכב כל כך ולפי כוחותיו בלבד. זה היה מזון מופשט לא אישי והוא השתמש רק במה שיש. רק מה שהיא מידת השכל היא מידת אנוש כל היתר הינו בלבול. נפוץ ושכיח למרבה הצער. לא הייתה לנו רשות כלל לחדור לענייני הפרט לתחומו להשיג את גבולו אלא לדעתו כמו את עצמנו לכן היינו מסוכנים כל כך. היא לא ניצלה את התכונות שנתאפשרה לה מכוח תומתו של טוב וחסרון ניסיונו. היא השתדלה עדיין לפקוח את עיניו ולרכוש לה אהדה אצל רגשותיו שהיו עקרים יותר משיכלה לדעת. לתדהמה נפרשה לפניה מפת נפש שהאזורים הצחיחים בה היו כה מרובים עד שלפתע התקשתה להאמין שאכן חיים יש שם. היא גילתה לו או ניסתה לגלות לו הרבה יותר משנתכוונה והוא הפך להיות מסוכן לגביה. היה זה כאשר החלה מדברת על המתים חיים מהלכים נושמים והיא גם נטתה לשכוח שכן מוטב היה לה שיאבד זיכרונה תמציתה משיגלה. היא הרחיקה אותו אבל כבר אבדה כמעט. לקח שוב זמן עד שחזר אליה זיכרונה והכרתה שבה אליה. היא ראתה קשיים נערמים עצומים וגבוהים כמשברים ותהתה אם אומנם תצליח להיחלץ אי פעם ולא שמה לא מטרות רחוקות מדי ואם לא מוטב שתאבד באהבתה אבל כל אלו היו מענים מאוחרים לאחר את המוקדם כי כבר אכן זה היה הפתרון שנקטה כבר בהיותה עימו והשתחררותה ממנו הייתה הצלחה. כי הסוף המר נתחלף על כן בסוף טוב. אישי? מדי? כדברי ד"ר ז'יוואגו, אחיו. הרי אלו הם חיים מה אנו יודעים עליהם. הרי החיים הם מדע מסובך חובה עלינו לחקורם שהוא מקצוע, אלא מה, מאין צמחה שאלה זו מהפוליטיקה. הכול אם כך מדע, תשובה, אלא מה, הפוליטיקה מדע רע, ומרבית הדיבור הוא פוליטיקה רעה כלומר מדע רע שלא הגדיר את עצמו. בהסטה קלה שבה האדם יאבד את ההערכה המרכז שלו האני שלו, אבל רגע, אני מי אני אין אני יאמרו הבודהיסטים יש חלקים, בעולם הבא לא ישאלו מה אתה אלא מי אתה אבל ההכרעה של השכל החוכמה התבונה השכל, כשמו, אכן יאבד האדם קלסתר ומרכז כי השכל הוא זה המתבונן אל ההתנהגות הפוגש את

הזולת ובסטייה קלה זו לא יראה התנהגות אלא ייפול למצע טרופי לח ורקבובי של רגילות איזושהי שמזמן נפל טרף לדמיונו. היא הגיעה לאותה נקודה בה נזכר, הכרתה שבה אליה לאחר ימים שנראו בעיניה נצח, ארוכים ורבים כאלו שיכלה לספור ובדאגה. והיא נזכרה וחזרה אל עצמה רכובה על זמן אשר גמע את עצמו בלעדיו. היא הייתה רכובה עליו כאשר ראתה כיצד הזה שלה כלומר מה שכינתה תת הכרתה ואחר כך עצמה השני ואחר כך שוב תת הכרתה שלבשה דמות אישה ואחר כך פיצולה כיצד היא מנסה לתנות עימו אהבים ואז נזכרה קודם אנחנו עושים ואחר כך הם, האנחנו הזה הזהים היו דומיננטיים העיקר. הם דיברו ביניהם היא חשה עזובה כיצד נהייתה שתיים, מי הייתה זו בתוכה הזרה אשר לא הכירה הילדה המלכה אשר גידלה בתוכה, את תהיי בשבילו והיא בשבילו. קולו היה עמום. לו לטוב לא היה שום פנים כזה במקרה כזה היו נחוצים שניים ואם לא אהיה ואם היא תהיה חולה ואם היא תרצה נחזור השיב קול שמח, ואם לא זה היא תהיה לי לו נמצא כבר מישהי זה בערך היה המצב לה היה הוא הפנים שלו. בחוץ הייתה לו אחרת לאישון. בערך כמו שנהגה היא עצמה. לה היה הוא לפנים היה לה טוב שלה. או לחוץ לפנים היה לה אלוהים לחוץ טוב. וכל התנהגותו לא הייתה אלא חיקוי של המודל שלה אז לא מודע וכת גלוי עם כל החומר ההתנהגותי. היא ראתה מה שעשתה. מעלליה נפרשו לפני עיניה הצוחקות כמו גם שלו אין כל סיבה שירגיש אחרת הוא היה קהל שהיה אמור להגיב כמראה על כל תחושותיה והרגשותיה והיא שחקן נערה חסרת לב שלקחה טוב אחד בבלי דעת טוב אחר וכמעט אבדה עימו. מי יאשימנה. היא הייתה חופשייה וידעה מעט על הרגשות ועל כוחם ועל החופש למרכיביהם, ועל חיים ועל סיבותיהם. היא צברה ידע כנמלה, ונתבוששה בשעה שחשה את מבטו ונוכחותו, הסקרנות מול העבודה, לדעת מהם החיים שמוטב היה לא לדעתם, השערוריה המינית, הסנסנציה שעוררה מצאה לה קהל בדמותה של נערה, צופה יחידה באולם תיאטרון שבו הייתה היא המשחקת הראשית גם המביטה השאר שיחקו, כמו טוב את משחק היטב כל כך עד כי שכחו להביט סרטי הזוועה שהכינה לעצמה הבהלות המתוכננות הכול היה תיאטרון

112
120

113
120

יחיד היה אפשר לפנות ימינה אל הביוגרפיה או שמאלה לחיות וזו הייתה התחלה, שאלה התחלה? שוב בא העניין השאלות הן הסוד הכי גדול קול תינוקי שניסה לעכב את ההפרעות את הסטייה את האומנות הפושעת החולה, שבהן יצירות לא מתקבלות על הדעת זרמו ממנה אליו כסיבות אפשריות של מה שקרה. שנראו זולות והכילו מיקרו מודל של אפשרות סבירה מטורפת בלשון האהבה האסורה. כי החופש לבדו היה מותר. אלו היו ניסיונות היא חתמה אז והקול הנעדרתי אמר לה מה את בוכה אלו רק ניסיונות. הקשיות עתידה הייתה להתרכך היא יכלה עדיין לפנות שמאלה אל חייה אומנות הקשתה הכול הידיים כאבו ובקושי נענו לה, הכאב של החיים שהרפלקס כל מה שהוא חי יצר כדי להגן על עצמו כקוצי השושנה, כדי לשמור על הזרע הגחלת, שמאלה היו החיים עוד חוק רגשי שהיא מצאה שהוא הפך אותם בגאונותו ומתוך הבנה עמוקה של טבע האנוש למרקם חברתי את נטיות הלב לסמלים ממשיים של חשיבה והנהגות של מנגנונים חברתיים מלאכותיים ולא כל כך. אני לא רוצה לראות יותר אנשים אני חושבת היא אמרה וזה כבר לא היה קול שאמר היא או הפך לתינוקי כל כך בירידות גילים אפשריות שהתרחשו בכל רגע בלי משטר באנרכיה גמורה. היא למדה להשתמש בכל מטבעות הלשון, כלב גדול בא בבוקר ידידה היחיד, בלילה רקם לה סיפור בחוטי זהב, היה ילד בודד שידידו היחיד היה כלב. עץ אחד היה בדידות. היא למדה לפרש את המראה והחלה מעריצה את הרציפות כלב ענק מידות בא בבוקר זה היה הוא ללא ספק. היא צחקה צחקה ירדה גיל ונהייתה ילדה קטנה. הילדה הקטנה הכי מתוקה בעיר היא הייתה אישה אחת אשר הפכה לילדה קטנה הכי מתוקה בעיר אני יעשה אותך האישה ילדה הכי מתוקה כל אלו היו ערכים חברתיים אשר מתוך מבוכותיהם ניסתה לבנות עצמה, בדמיונה חזרה לכפרה מה שעלול היה להתרחש והיא חששה שכך יקרה לכפרה והזמן חזר אחורה היא שבה להיות ילדה וכולם חזרו להיות מה שהם, כיוון שלא הפרידה את הדמיון מעצמה נהפכה לגיבורה בפועל כל דמיונותיה במעבר המהיר מן הספרות אל התיאטרון ההצגה, ובדילוג על הספרות ישר אל ההצגה. לכן חיה רגשות שאסור היה לחיותם מבלי להתבונן בם, לכן את חיה

את רגשותיה היה יכול להיות כל משפט אחר, המקשר בין מסה לבין כל דבר. אולי היה עצוב בלי זה היה עצוב בלי כל דבר בלי אנשים גם, אבל כך היה העצב דבר מה שאינו ממית אחרת היה עלול להמית וגם היו פיצויים רבים. על סרטי דמו הענקיים המקושרים בעניבות חן הילכו ילדים אחדים, דלת נפתחה היא ציפתה למצוא מאחוריה אותו הייתה זו דלת ההזיות אבל במקומו הופיע אותו איש ענק גדל מידות היא הרכינה ראשה בבהלה, היא חשבה על אהבה עיניה התמקדו ואיבר מין כביר ממדים נתגלה לעיניה אדום והיא נרתעה אז אז הבינה עולמה שבו הוא היה מצופה או נחשק או נאהב היה שגגה מאחורי כל מאווייה תחושותיה הרגשותיה חיכה האיש ההוא וכל רגשותיה היו מכוונים אליו, היו כמובן ברירות אחרות להיות מישוהו אחר לא להיות עצמו, לחיות חיים פשוטים! בעל ילדים, כאלה שלא נועדו לה ולא לאף אחת אחרת, לכן נעצרה ושאלה את עצמה אם האיש הזה היה מאחורי רגשותיה של כל אישה. הגבר שקרא לבנו בשם נקבה וטען כי אין בגוף להבחין בדבר ואחרי שרע צרחה עד שנתעלפה כדי להגן על בנו שלפי דבריו היה שייך לו ולדבריה לכלל האנושות הוא הסתגל לרגע ואחרי חשיבה אמר בצחוק הוא יהיה מהנדסת זה קרה על יד ידידו והוא תרגל הומור אחרי שיכול היה לראות כמה זה מגוחך, הרי ההומור שהתפתח רק כשלא הפריעו לו ובצורה רצונית הכישרון היה יכול להציל. אולי משיאבד אותה יחוש רחמים מכיוון שיחוש רחמים כלפי עצמו יחושם יום אחד כלפי הזולת הרחמים הם שער אחד התחלה. ואם לא ייאבד מפחד משיגלה את הרגשות לפתע ואת הפחד המודעות לו עימם, כי הרחמים אינם מספיקים להחזיק אדם בחיים נחוץ לדבר והרבה. כי לאהוב ידע והחסד הרוך והרכות היו בגופו, כבר, שום שיחות של מלאכים תועים שרצתה שיקרו ביניהם לא התרחשו, הוא לא היה מלאך תועה כלל, היא לא הייתה עצמה עבורו אלא תדמית הוא דימה את מצבה שתמיד הוא בעיניו היה הגורם לו הוא היה בעטיו כמו גיבור ספרותי מהמדיה הסוציופסיכולוגית של ספרות המאה העשרים, טיפוס, בנאלי ומוכר שלא יצר ולא נתן ביטוי לכל חומד שלא היה מוכר עד אז, ליצן מבוהל, בכיין, מרושע ופטפטן נואם גם דמגוג מנהיג המונים זעיר שלא חרג

114
120

115
120

מהחופש המותר שידעו עליו, הדרך לגיהנום רצופה כוונות טובות וככל שפירשה לטובה את כוונותיו למרות החריגות ביניהם ועלבונותיו שכוונתו הייתה כביכול להקנות לה ידע או דבר מה שחסר לה הרי לא היו אלו צרכיה לא מה שנזדקקה לו שפרושו היה יחסים טובים ודברים טובים. חביבים היא בחנה כל נזק אפשרי כל זיע בפנים ולו אסור היה לשגות. הוא בכה שהאי כתבה על אשתו שהיא מפלצת הוא לא יכל לאחז את עיניה ועל כך ייבב בעצם, היא ברור לאן הוא חוזר ולמה ולמרות שטען לפני כן שיש לו אישה חכמה נשמע בלתי משכנע לגמרי. אולי הוא התחנן לפי דרכו היא חשבה שכל זה קורה לו כי לא יכל להתחנן. הוא לא ידע נימוסים מהם ולא יכל להשתמש בהם כדי לראות את הסיטואציה המביכה שפגעה ברגשותיה להביא לפתע את אשתו. ידידו הצדיק אותו כי כך נהוג בין גברים וחברים. היה מקובל בין חברים אנשים שעובדים איתם, לא יפה. אבל לה היה אסור לגעת בו ורק להציע הצעות מתוכן יבין ויסכים בדממה הייתה זו חריצותו האילמת והשחור לבן שלו בוודאי. כי אי אפשר היה לשאול מתי כל זה יחזור מה שאיבדתי כי זה התחיל לבוא כל הגישה ההיא במקומה נהייתה גישה אחרת חיובית בריאה להיות מקצועי להיסחף להיות להקשיב להרגיש לשיר. מתי כל זה יחזור מה שאיבדתי היא תחזור צריך היה את אותו רגע אותם חיים אותה תחושה שהייתה להיות להיות מקצועי. לזיכרונות לא היה מקום כמעט אלא לאלו הסנסציוניים האופייניים הייתה סלקציה בזיכרון וגם בהכנסה. כי להיות מקצועי היה להכניס רק מה שחשוב. מתי יחזור מה שאיבדתי להגיד משפט כזה היה להיות בלתי שפוי להתחיל להקשיב שוב למילים להבין אותן לאהוב להיות שלם להבין מילים לתת לכול זה לחזור למה שפעם היה איזו טעות אופטית אפשרה למצב כזה לתקווה שצבעה הכול לפני העיניים בוורוד זוהר לוא ניתן להם לראות וגרמה ליצורי אשליה לקבל רגליים ולהלך. לכתוב מה יצא מזה הנה דברים לא צפויים. מה הייתה אותה הרגשה שלא הורגשה שסימנה הייתה התעלות לא רגילה אפילפטית? מה הייתה אותה התעלות שנגרמה ואשר אחריה שוב היה הפירוש הנפילה? למתי יחזור הכול וההתפכחות נטולת האשליה שצריך להיות מקצועי. האשליה התקווה שצבעה הכול בוורוד זוהר כצבע

שמלתה של אישה אחת מאלף אולי היה זה גם הבולמוס המיני כיצד מצב רגעי נמשך על פני שנים כהרגל רוחני של פרושים פרשנויות מעגל סגור כיצד הבטן ההומייה המדברת הצמאה כל כך לאהבה כיצד היה השיפוט מחזיק הכול ועושה מקצוע. מי היה האהוב המסתורי כיצד אפשר היה להיפך היה רוצה לנשק הנשמה לאהוב לרצות לא היה לרצות מין אלא אהבה ההתעדנות בוצעה לאט ובמיומנות כהליכות חברה כיצד היה האהוב שנתגלה כעשיר והבעיות העוני היא מצאה בו כר נרחב לתאוותיה, דווקא משום היותו חסר ניסיון קרקע בתולית שיכלה לעשות בה בגלל אומץ ליבו מקוריותו והיותו זמן כה רב סגור ופראי כחיה שכלאוה והתעללו בה, היא רצתה שייקרקע את בגדיה מעליה אבל לא התחרטה היא רצתה שתהיה זו גם תאוה שאין לעמוד בפניה וגם בגדר ההגינות שהרגשות יגיעו לשיאם אבל בלי שפיות דמים. היא מצאה בו תלמיד גדול והפטפטנות שנתלוותה בתחילה לכל גילוי חדש נעלמה כעת היה שקט כשם שהיא נתנה עצמה לפתע בלי כל מעצורים אם בהתחלה הייתה זו חדות היצירה הרי לבשה זו צורת שיקולים מחושבים שהגביהו את ההכרה לרום הניסיון וקור הרוח האופייני שפת הסתרים של הידוע והיכולת לשמור סוד בלי מאמץ בלי פרנויה והחשש שמא יעקבו אחריו יגלו אותו וישימו לאל את תקוותיו. הבולמוס ההוא תקפה שוב. היא שכבה במיטה מנמנמת לאחר עבודה מפרכת ולפתע נתאוותה שיבוא שוב תקף אותה אותו חשק נטול זהירות חוש מידה או סוף היא לא ידעה אפילו אם זה טוב לה או רע לה אם אין כאן שכחת עצמה פרוורסיה נימפומניה או הרס עצמי היא לא הספיקה לחשוב בלי הפסקה. הרומן הבא שלה עתיד להיות שקול יותר מחושב חדות היצירה הפכה מחשבות אודות התחלות רכות של חיזורים חזקים שסופם ריגשת לב רבה. זה היה עתיד להיות רומן עדין יותר. היא הייתה אותה היא אותו הצייר אבל הוא עתיד להיות משהו אחר. היה זה כאילו משהו תכנן את הרומנים כאילו נכתב סיפור על בשרה הכמהה. ליבו נגע שוב בליבה אותה התעוררות ידעה שלא תחוש שוב היה זה שיגעון לאבדו. מצד שני חשבה אם אלו הם רגשותיו הרי שרק יכול להיות יותר, היו אלו התגשמויותיה של תשוקותיה הנסתרות הקדומות ביותר, של שנות התבגרותה המינית

116
120

117
120

עת תינתה אהבים עם דמות לא מוחשית מתחת למיטתה אם היה זה אלוהים הרי עלומיה היו שלו היא ילדה שבקושי הנצו שדיה ראתה עצמה כאותה ילדה בדיוק עם זוג שדיים ענקיות כשהוא היה מלטפן ונושקן בתאוה או זוחל אחריה להשיגן מתחת למיטה כשהיא נמלטת ממנו ושובה וחוזרת לידיה באותה תאוה שכעת קוראת לה דרור, עתה כל רגשותיה הכלואים השתחררו, והבולמוס שאחזה שמיהרה להשביעו כשהיא אינה מביטה בו כלל מבחוץ עם רצון לציירו אלא לחיותו ולמצותו עד תום. באותו רגע הוא טילפן סיפר שאין לו מה לאכול פרט לציפורניו. היא הייתה אותה ילדה והיא אמרה לעצמה אני אישה אני אישה. כעת היא יכלה להרגיש עד הסוף ולקרוא לו לבוא אך האכזבות הופכות אנשים להססנים ולפגיעים והם חוששים שתקוותיהם לא עוד תתגשמן אולי הוא חש בפחד ההוא והיא קראה אותו מרחוק והסכימה לשיקולו מעולם לא הייתה כל כך היא עצמה, עצמה. מאחר שרצתה להרגיש ולחוש הרגישה שהכול היה מחושב ופרי הכרה. לכאורה לא הייתה כל סיבה שהוא יחדל להיות המאהב שלה אם יש מעמד זה היה נחות בשיקולי דעת ההמון והבורגנות מבן זוג קבוע בעל וכו' היא הדירה אותו ממחשבותיה הוא לא היה קיים בתוכניות שלה, לפתע הייתה בתוך ים ירוק והיא חשה כטובעת נוחתת על קרקעית רכה אכן היא הגיעה לים כל רגשותינו היו אותו ים מה היה אותו ים רגשותינו היא צנחה על קרקע רכה וכל הרגשות היו כתחושות בים למעלה למטה בכיוון הנכון וכו' מה היה המצב ביחס לפני המים זה היה מצב הרגשות באותו שיווי משקל עדין של הגוף שהפך להיות ההרגשה עצמה תחושת הגוף העדינה ההיא היא הרגש. שנהיה מדבר חיצוני לדבר מה פנימי תחושה של שיווי משקל שונים של עומק נומך פרכוס חנק מאבק נועם ציפה ריחוף כל שמות הרגשות שנהיו מעניין גופני לדבר מה פנימי מתוק חושני כאילו דג גדול נמצא בפנים האדם והוא או שם בין אותו או שלא מעין אורח שמצבו אנו גרמנו והיינו חייבים להבינו כל הזמן בתוכנו מעין זר היושב בנו ואנו היינו שכל הפירש את תנועותיו לפי מה שגרמנו והדבר היה נעים לנו. רגשותיו הנעימים שלנו ומצבו הדחוק אחריותנו. דג חסר אונים שנישא עם הזרם כגופה כמעט נטולת חיים ששיווי המשקל שלה מצבה היה מצב פני המים, אנו היינו

המים המים היו החוכמה השכל המצבים שיצרנו אבל החיים היו חלויים במצבים אלו ולא היו שלנו אלא תוצאה. אנו היינו התנאים. עבודו המוסד היה חשוב לוא היה בעל היה חש בנוח זה היה בעיניו לתת זה כל מה שדרשו ממנו. הוא רצה מעמד והפך עם עוד מעט היכולת שנשארה לו להתחזות לשחק טרגדיה של התפוס של הנאלץ להתגרש וחי בלי שאר רוח תוכניות מסוג כזה. כל מה שקרה היה לא הגון בעיניו והחשובים היו מקום ראשון אצלו בזיכרון. היא כשהייתה במצב דומה לפחות ראתה את ההתרחשות בלי להבינה. היא רצתה בשאר רוח לצייר לעשות כל דבר וכל המרמור שכפה עליה עם חישובים השערות לא היו לרוחה הכול נמאס לה. גם בתור ידיד הכזיב. שוב שאל אותה שאלה בשביל מה מה הטעם, הפעם לא תחזור על טעויות החולשה ההן הראשונות, אולי תמצא סיבה או דיבור שלא היה שייך לעניין כמו להוכיחו כי לא הייתה בליבו פינה לעצמו, היא לא רצתה יותר לחנכו ושקלה היטב את הדבר בליבה. היא לקחה אפשרות של חינוך מחדש בחשבון כמו שקרה עם הצד הגופני, ולקחה בחשבון גם שתצליח. אבל משלקחה בחשבון את חולשותיה ידעה גם שתאבד משהו חשוב שהוא עלול לגנוב ממנה. והיא לא רצתה כי הפעם הדבר שייקח ממנה יהיה חשוב הרבה יותר. היו אלו רגשותיה שלקח וחיכה לשעת הכושר כדי לאוספם, הוא ניצל את הפרצה מתוך מחשבה שיהיה לה מה להפסיד אבל לא לקח בחשבון שלא יהיה לה משתחליט מה להפסיד הייתה זו מלחמה שכל המשתתפים בה שתקו, שוב כאב לה מה שניסתה למנוע או להבין כיצד קורה כאב בכלל, כזה, וחשה כיצד נפערות אותה תהום שחורה כל אימת שקרה משהו לא הגון מסוכן מזימה הייתה נפערות. בתור ידיד טוב הכזיב, כמו בכל מה שעשה. הוא סגר דלתות מכיוון שחשב שתוסיף לפותחן אבל היא לא התעתדה לפתוחה אותה דלת שוב, היא חפצה שתישאר סגורה. הוא דחק את רגליה והוא קיווה שתבעט, את המילה תמיד שכח והחנחון חדש ילדותי נתגנב לקולו, זו הייתה פילגשו של ידידו, ידעה, משם ודאי החומר החדש, השי"נים הילדותיים כביכול מלאי חן קסם ונשיות מזויפת, שהורעף על הסיבה כפיצוי לחוסר לב. כניסיון סחיטה וכהסחת דעת, היה בה מין חיזור שהותיר פתח לכל דכפין והפיל

118
120

119
120

ברשתו פתיים שהיו מוכנים להסתפק בתמונה של עוגה בשעת רעבון כמוהם עצמם. לרגע חשבה שלמרות כל מחשבותיה היא יודעת בסתר ליבה שתלך עימן עד הסוף, שהיא תסביר תגיד תפשר תתאמץ אבל אותה תמונה חזרה של השפלה של טביעה במים עמוקים. היו שתי אפשרויות אחת להמשיך כמו מה שהיא עם כל הלא מודע ושנייה להתחלה מהתחלה תמיד. והיא רצתה בשנייה לשמוע מפנים כל קול המעיד על משיכה מפרש אותם ואת פלא בראשית.

-

ה
ב
הל
ה
ב
א

-

א | מ | ת

ס | אר | ין

ת | צ | מח